ОЩЕ ЗА ХОРАТА ОТ ИЗГРЕВА И КЛАСИЧЕСКОТО БРАТСТВО:

Катя Грива, Димитър Грива, Катя Зяпкова, Боян Боев, Методи Константинов, Крум Въжаров, Влад Пашов, Петър Филипов, Пеню Ганев, Боян Златарев, Николина Балтова, Борис Николов, Николай Дойнов, Паша Тодорова, Еленка Андреева, Тодор Гълъбов, Никола Нанков, проф. Александър Георгиев, Виктор Йорданов, Филип Стоицев, Георги Йорданов, Весела Несторова, Верка Куртева, Милка Перикпиева, Стоянка Илиева, Илия Узунов, Кирил Икономов, Светозар Няголов, Васил Иванов, Иоанна Стратева,

А СЪЩО И ЗА

Свобода Бъчварова, Невена Коканова, Пламен Цонев, Зорница Попганчева, Божидар Палюшев, Стивън Хокинг, Кирил Василев, Христо Маджаров, Никола Нанков - внук, Евгений Босяцки, д-р Чаушев и др.

И така, има поне 5-6 страници за Любовта в различните й аспекти от този албум. Аз си позволих да цитирам някои от тези мисли, но сега трябва да се върна към конкретната тема – да разкажа още нещо за хората от Братството. Преди споменах за продължителното ни и често общуване с някои от тях – в случая с Катя Грива́, която ни преподаде оригинално Паневритмията.Сега бих искал да кажа две-три думи за Димитър Грива́, с който бяхме близки приятели, въпреки дистанцията в календарната ни възраст. Да спомена за един случай, когато в университета бях написал една курсова работа

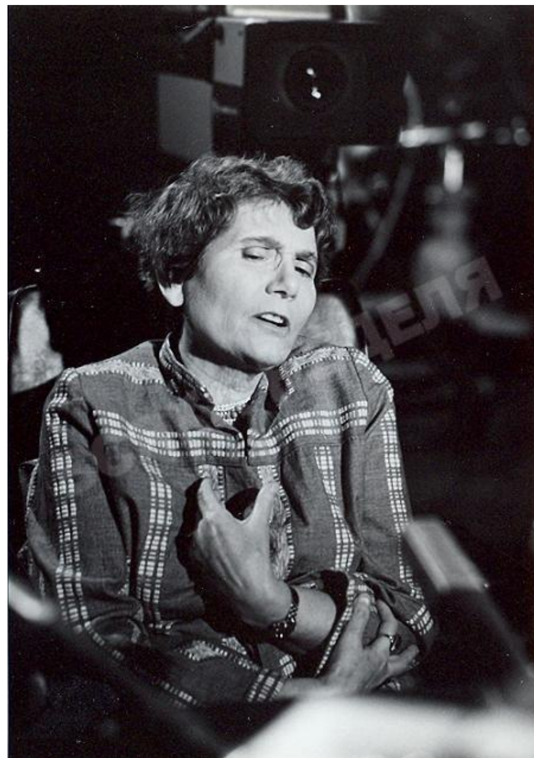
- "Дантевият "Рай" и модерната физика." Тя намери отклик не само в университета, но и навън – при физиците, например, и доста се разпространяваше и будеше интерес. Беше един синтез между последните открития в науката и много езотерични твърдения в "Чистилище" и "Рай" на Данте. По-късно видях, че я е оценил положително нашият учен с международна известност проф. Божидар Палюшев и че я цитира в книгата си "Физика на Бога". За него съвременният Айнщайн Стивън Хокинг казва, че макар и самият той да е атеист, се възхищава на теорията на Палюшев и не може да посочи нито един научен аргумент против нея и че даже се е повлиял от нея. Доколко е атеист Хокинг, личи от неговите книги като "Вселената в орехова черупка", която изядох с кориците, понеже там Бог крещи със всичка сила... Точно тази моя работа направи впечатление на Димитър Грива́ и на Васил Иванов – графикът-художник от Школата на Учителя, с който също се познавахме добре и сякаш тя стана причина да се сприятелим още повече и на интелектуално равнище, а не само като общи съидейници от Братството. Тия двама български интелектуалци и духовни хора разнасяха тази моя работа навсякъде и я четяха на свои приятели.

Освен това, Митко Грива веднъж ме покани да ме снимат в един филм на студия "Научно-популярни филми". Това беше един дребен случай, когато режисьорът на филма ме използва в ролята на учен, който върти едни топки и така илюстрира въртенето

на електроните около ядрото. Имаше един такъв момент, когато на лентата не бяха излезли обувките ми и се движех като дух върху екрана, тъй като те бяха тъмни на черен фон и се наложи да ги боядисат с тебешир, за да излязат на кадър... Аз си изпросих от ***Димитър Грива*** *(1914-1994) парче от шкартото и затова сега по-горе можах да сложа кадър от него. Сигурно имам някакви аспекти във връзка с киното: в гимназията бяхме стажанти с Ники при кинаджията в "Цанко Церковски" и съм прожектирал и гледал "Възнаграждениe за страха" поне сто пъти; после получих извънредна награда за едно студентско филмче; пращаха ми сценарии от Холивуд и харесваха редакциите ми.*

По-късно имах работа с киното по един сценарий за игрален филм ("Изолатори, полупроводници и свръхпроводници" - естествено, на любовта и истината...), поръчан ми от ***Свобода Бъчварова*** *(1925-1912), която занимавах с Учителя и с астрология (подари ми три дебели тома уникални ефеме-*

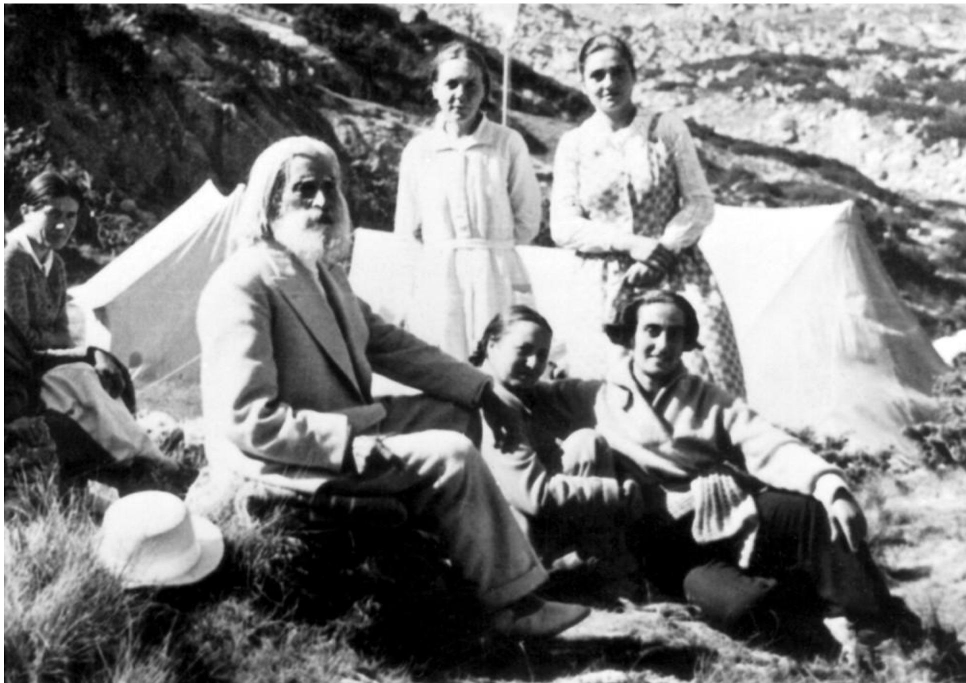
риди с дължини, ширини, деклинации и ректасцензии за 100 години!). А бяхме приятели и с Н.Коканова, Пламен Цонев, Боян Папазов и други кинаджии. Сега Зорничка ми гласува доверие да й редактирам сценариите и приема някои идеи - не само за "Мила от Марс". Знам, че всичко това, плюс фотоизложбите, книгоформлението, разните рисунки, корици, колажи, картинки и пр. идват от Южния ми Лунен възел в Трети дом във Водолея, където имам три от най-мощните планети, най-силната от които е Венера с 98%КПД, Меркурий е в точен съвпад с Луната, а Везните ми са на МС... Неспасяемо положение! Може би някъде съм разправял за един астролог от Изгрева (Петър Манев или Иван Антонов), който ми бил направил хороскоп при раждането и казал на майка ми, че ще стана "художник-илюстратор". Не може да съм се повлиял, тъй като майка ми се сети за това, малко преди да си замине. Тогава тя ме ошашави и със сведението, че ме е била родила в еврейска болница, а аз цял живот си правя хороскопа за Майчин дом (сега в Google Earth идентифицираме визуално всяка част от къща по света с точност до стотна от дъговата секунда)... По каква причина еврейска? Нали винаги ми е казвала, че е било в Майчин дом? Не е имало място другаде - или сме имали някой познат евреин? Да не би да са викнали при раждането ми доктор Грасияни и той да ме е засилил натам? По негова препоръка, майките ни ни бъркаха по три жълтъка на ден с много захар (а ние си правехме сами още), и отделно пиехме по едно-две сурови яйца - "за засилване". Д-р Грасияни ни предписваше от аптеката и "Биохемоферин" за желязо - сладка животинска кръв... На ти "наследствени вегетарианци"!... Извън това, нашето поколение се спукваше да яде захарен памук, захарни пръчки и петлета, целувки, плезири, бизета, тригуни, толумбички, палачинки, крем-пити, крем-карамел, вафли с леден крем, грис халва, тахан халва, нуга халва, разтеглива

халва, бяла халва с орехи или фъстъци, небет-шекер, петмез, рачел, балсуджук, бяло сладко, пудра захар, баклави, мекици, понички, донаци, реванета, кифли с мармалад, руло с мармалад, пасти, сладоледи, дъвчащи бонбони, гумени бонбони, бонбони-драже, марципани, пияни вишни и какво ли още не - та правѝ си сметката... ***Засилвали*** *ни!... Е, засилиха ни още преди пуберитета към такива циреи, кошмари и екзотични сънища, че... Малко неудобно ми е да разказвам тук подробно вица за войника, който отишъл при доктора да му даде лекарство да не му изстиват краката нощем, а той му дал... бром… Нещо нощем придърпвало одеалото нагоре и му оголвало краката… Това не стигаше до онанизъм, поне при мене, а само до полюции. Мислех си, че нашите не се сещат защо толкова често перях чисто нови чаршафи... А за другото нещо нямах и понятие как го правят момчетата; а и да имах, нямаше да го направя - смъртен грях!... Нямаше го още Бога на Нийл Доналд Уолш, за да даде зелен светофар на това - и не само на това... Изложих се, нейсе... Е, колегата Пако е имал къде-къде по-осъзнати действия за самоспасяване от това да не стане окултна кукувица или религиозна скумрия. Правел си е дупка в топлата глина на земята и си е представял, че това е жена - не само въображаемо...*

Първо си помислих дали именно в еврейска болница не ми се разминало обрязването, въпреки че сме си чисти българи-македонци и мизийци с арийски произход... В казармата, като ходехме на баня, турчетата от Трудова повинност - те там са повече от половината - ме взимаха за свой и предвиждаха, че като тях ще имам големи успехи в "специалната" област, понеже жените умирали за такива - удоволствието било несравнимо... Това не знам, аз щях да ставам брахмачари и светия, но поне от хигиенна гледна точка е един подарък. А като се сетих, че и Гълъбин се роди такъв в Майчин дом без никакви

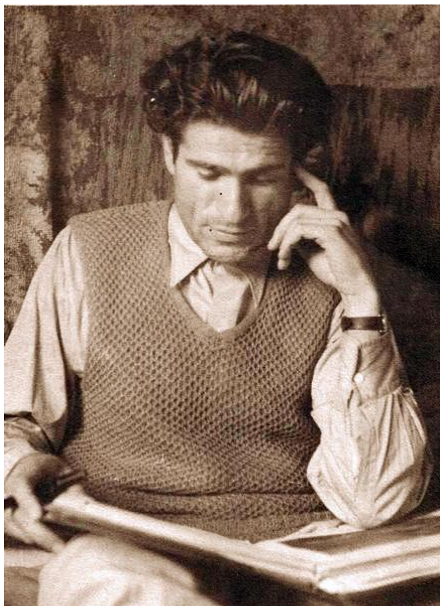
евреи, съобразих, че това е от случаите, за които говори медицината. Един приятел по този повод казваше, че сме си естествено белязани от Бога, защото сме от "избрания" народ... Напомни ми един текст за това, че сега се раждат накуп в България и Русия не само сюрия видни изследователи, откриватели, мореплаватели и гении, но и най-великите юдейски царе и пророци...

В духа на този кратък разказ за хората, които познаваме и които вече са си заминали, мога да спомена още и за срещите си (чрез Иоанна Стратева) с една класическа сестра – Катя Зяпкова, - която няма да забравя никога как ни говореше за Учителя и за Учението, когато й ходехме на гости. Но най-яркото, което съм запомнил, е че от нея за пръв път узнах за това, кой е бил Учителят през различните Си инкарнации на Земята. Чрез нея получих един материал от брат Боян Боев, според негови лични разговори с Учителя, какво е чул, когато Му е задал лично въпроса: "Учителю, кой си бил Ти през вековете на Земята?"

Катя Зяпкова е горе вдясно

*Той, с много странно, величествено изражение – и заедно с това с изключителна скромност - казал: "Аз съм същият, който бях Рама, който бях Кришна, който бях Хермес Трисмегист в Египет, който бях Зороастър в Персия, който бях Исус, който бях и Боян Мага преди 1000 години в България." Боян Магът (княз Бениамин) е основателят на богомилството в България и Европа и точно затова Учителят казва във "Възвание към народа Ми" през 1898 год.: "**Ето, вторий път ида, откак сте станали Мой народ, за да ви видя със собственото си око какви сте наглед, как живеете, и духът Ми е трогнат от печалната картина!".** Друг път Той е обяснил това Свое изказване именно в този дух: че преди 1000 години е дошъл в тялото на Боян Мага. т.е. княз Бениамин - най-малкия син на цар Симеон Велики (864-927г.). Симеон е създал Златния век в културата и историята на България. За Боян Мага написах една курсова работа в университета и си мислех, че съм открил някои работи и съм направил добър синтез на наличната информация.*

*По-горе някъде споменах и за приятелството си с нашия известен художник и график **Васил Иванов** (1909-1975). Най-много разговори имахме с него и с Димитър Грива във връзка с моята студентска курсова работа за Дантевия "Рай" и модерната физика. Интересно, аз го имах за много по-млад, а той е бил почти връстник на Венно! Толкова младолик беше, въпреки следите от силни страсти и тежко страдание върху лицето*

му. Неговите уникални космични графики, които изумиха и Франция, ми са еднакво любими с картините Борис Георгиев, Кеазим Исинов, и шедьоврите на Евгений Босяцки.

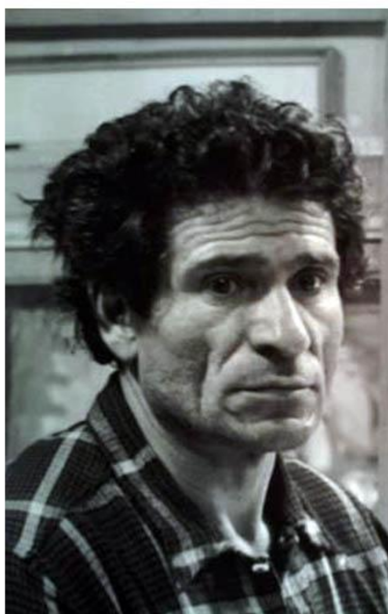
СКИТНИКЪТ МЕЖДУ ЗВЕЗДИТЕ

ВАСИЛ ИВАНОВ

1909 - 1975

ИЗЛОЖБА ПО СЛУЧАЙ
100 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО
НА ХУДОЖНИКА

ОТКРИВАНЕ: 17 ноември 2009, 18:00 часа, Шипка 6, 2 етаж

Не знам защо, но аз имах много голяма слабост и необяснима любов към този прекрасен и изстрадал човек от Братството и неговото семейство. Жена му беше балерина. Имах чувството, че сме се подвизавали и тримата някъде между лъвовете по християнските арени и сме горели по богомилските клади... Има души, които ще ги обичаме вечно!

Васил Христов Иванов е български художник - живописец и график. Роден е през 1909 година в София. Завършва гимназия в Казанлък, а през 1939 година - специалност живопис в Художествената академия в София при Никола Ганушев и Никола Маринов. През 1946 година Иванов прави първата си самостоятелна живописна изложба, на която излага пейзажи и натюрморти. Впоследствие се ориентира към графичния пейзаж, рисува и цикъла "Космос". Прави осем графични изложби в София: през 1955, 1956, 1957, 1958, 1961, 1965, 1966 и 1967 година, участва в общи художествени изложби и представяния на българското изобразително изкуство зад граница. Ню Йоркската енциклопедия на изобразителното изкуство го посочва като създател на направление "Космическа графика". Известни картини на Васил Иванов са "Орловият мост в София" (1951), "Морски плаж" (1954), "Морски пейзаж" (1954), "Залив - Созопол" (1957), всички те притежание на Националната художествена галерия.

Малцина знаят, че Евгени Босяцки (1929-2009) беше един от тайните ученици на Учителя, не го знаеха даже близките му. В края на тъжния му живот приятели от Братството се погрижиха за душата му и тя отново възлезе в Ятото, откъдето беше дошла. Той даде на човечеството шедьоври, който се търсят разпространяват из целия Космос.

Боян Магът
Кеазим Исинов

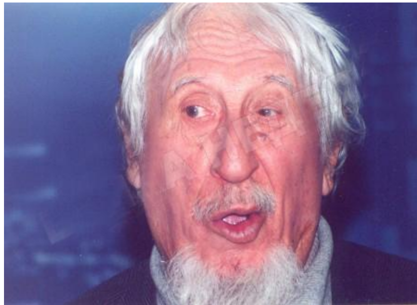
Петър Динеков не пожела даже да прочете изследването ми за Боян Мага. По късно кандидатствах при него за научен сътрудник по теория и естетика на фолклора в неговия институт, но и в двата случая се оказа, че човекът си е пазел хляба... По повод на моята конкурсна работа той е казал на един свой колега, без да знае, че се познаваме: "Това си е завършена студия с познаване на материята на няколко езика, за много неща в нея и аз чувам за пръв път. Нека човекът си я публикува и напредва в науката, аз няма да му преча. А сега трябваше да назнача мойта най-добра студентка и ръководителка на кръжока ми по фолклор, понеже времето й изтича и нямаше никакъв друг изход". Като "изпаднах" в тролеите, един ден отпред Динеков ме моли да спра на завоя на Университета, понеже бързал. Просто на някои хора ни е невъзможно да не обичаме и да не се възхищаваме от доброто във всеки, да не помним само хубавото. По небългарски, доминантата си остава дълбоко уважение. Сигурно от европейския ми произход, ако е вярна легендата... А Динеков ни е научил на много ценни неща. На това кръстовище стават най-много задръствания и катастрофи, има най-дълго чакане, ако пропуснеш светофара. Отзад ти свирят десетки автомобили, регулировчикът и контрольорите от транспорта могат да ти треснат завидна глоба, особено ако отвориш вратата не на спирка. Рискувах, отворих му и му казах непринудено и много сърдечно: "За Вас - винаги!" - "Познат сте ми отнякъде..." - "Бях Ви студент и някога кандидатствах в института Ви..." - "Аха...".

А по повод на думата ми "изпаднах", това е друга тролейбусна история. Радой Ралин често се качваше на моя тролей, познаваше го и даже изчакваше, ако случайно ме види. Не бързаше за никъде, неговото щастие беше да общува с хората. Живееше някъде около Плиска. Така че всеки път от Ор-

лов Мост до Плиска имахме няколко минути за приятен разговор. Човек с феноменална памет, но не формална, а сърдечна, етическа. Помнеше някои хора като слон. Той ме знае още от университета, понеже му дадох дипломната си работа. Извинявам се, ако се повтарям. Като прочел какво пиша за него - че е преродeният Езоп, - той ме бе изгледал с удивление и каза: "Откъде знаеш?!" - Не че не пишеха за него, че е българският Езоп, но това е друго. Той се вгледа тогава в мене и изтърси едно историческо име, което забранявам на приятелите да го произнасят. Радой беше маг и ясновидец и веднага е разбрал, че си има работа с "колега"... Всеки път през годините ми намигаше, като ми го казваше, понеже знаехме какво съдържание влагаме в размяната на тая дума - горени сме като водачи на богомилите, не сме заобиколили и гилотината. Бе запомнил завинаги, че се занимавам с етнопсихология - знаеше, че у нас няма такива специалисти, че народопсихологията е нещо друго. Точно заради това и Зарев ме взе за дипломант и после ме изтегли в Съюза, та даже ме цитира и в "Панорамата"... В тролея ставаше много смешно, когато с Ралин си разменяхме като картечници епиграми за "тиквата на българина" - идваха ни в момента... Даже се оглеждахме да не го арестуват пак, та покрай него и мене, понеже народът казваше на Тодор Живков "Тошо Тиквата"... Но когато се видях с него за пръв път след толкова много години, бях скъсал горе мрежата заради един амбициозен автобусаджия. Те ни се ядосваха, че ги изпреварваме от Орлов мост, за да не им дишаме смръднята, и редовно даваха вляво, за да се откажем - да ни паднат пръчките. Аз обаче вече го изпреварвах, когато той почти ме блъсна и нямаше как - смъкна се мрежата. Повече от половин час я правиха, а Радой ме разпозна, дойде в кабината и не пожела да се качи на някой автобус нагоре. "Какво правиш тука бе, ***колега****? - Изстрелях мигом без замисляне:*

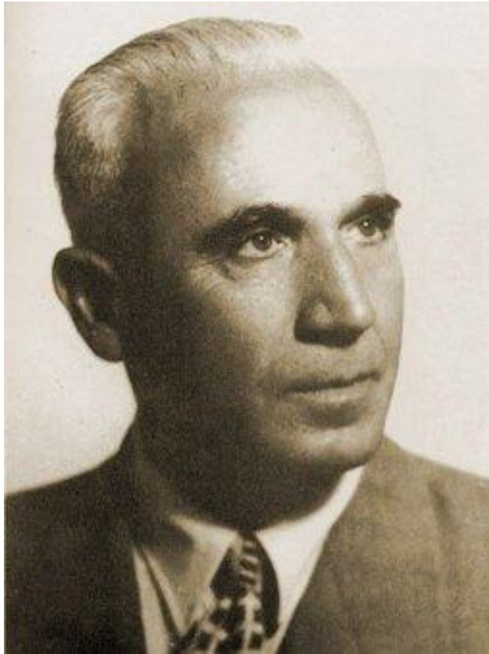
"КаДеСе-то го раздруса - и изпадна в тролейбуса!"... Той се смя много, стисна ми ръката. Като няма как да докажа какво точно сме си говорили, може да го питате горе на небето измислям ли си или не си измислям... Хората в тролейбуса се наакваха от смях, понеже пусках и уредбата. Ама там бяха други закачки, а тия по-долу си ги разменяхме само насаме с него.

- "Що те друсна Ка-Де-Се-то?"♥ - Щото му... "гътнàх" прасето..."

Когато го нямаше Радой и някъде в тролея ми избухнеше кавга, в кулминацията пусках по уредбата запис на котки и кучета, когато се бият... Изпопадваха от смях, обикновено и скаралите се...

♥ **Не обирайте бялото поле по-горе, ако сте в Word. Който е живял при каруцари, може да ми се обади на anhira@abv.bg - ще му каже как да го прочете...**

*Крупна личност, с която също общувах, е познатият тук и в чужбина **д-р Методи Константинов** (1902-1979). Философ, писател, астролог и обществен деец. Един от най-ерудираните и образовани последователи на Учителя Петър Дънов. Методи Константинов следва философия в София и международно право в Полша, защитава докторат в Познанския университет. След завръщането си в България работи в Министерство на вътрешните работи и Министерство на финансите. Като директор на дирекция "Пропаганда" през 1943 г., той е запознат с плана за депортиране на българските евреи до лагерите на смъртта и изиграва важна роля в спасяването им, изпълнявайки указанията на духовния си учител Петър Дънов. Д-р Методи Константинов е автор на множество публикации на български и френски език, които го утвърждават като задълбочен изследовател с твърде широк спектър на научни търсения и му носят международно признание. Сред тях изпъкват съчинения с научен и езотеричен характер (“Световна астросоциология", “Новата култура в ерата на Водолея" и др.). На 22 март 1922 г. Методи Константинов разпъва палатка на Баучеровата поляна и става първият заселник в селището на Бялото братство на Изгрева.*

Д-р Методи Константинов ни е преподавал астрологически уроци по мондиална астрология. Той имаше начертани по цялата си стена на сини листове огромни многоцветни графики на съединенията на планетите в течение на много

векове и ни разясняваше кой съвпад каква културно-историческа епоха е стимулирал, какво още предстои. Занимаваше ни с техника и тълкуване на мондиалната астрология в духа на Учителя, на Новото Учение. Този изключителен човек и брат беше голям учен, който е завършил 4 факултета – имаше 4 дипломи за висше образование тук и в чужбина. Същият този човек, по причина на своята честност, на своето високо ниво на ученик, не пожела да работи повече на държавата в този труден идеологически и политически период и ние работихме като мозайкаджии заедно с него, с брат Крум Въжаров, Влад Пашов, Петър Филипов, бр.Боянчо, Светозар, Савата, Балючев и др. хора от Братството. След казармата, през 1963 г., бях в тяхната бригада и съм работил заедно с Методи Константинов, който, с всичките си факултети и цялата си мъдрост и световна известност по социология, културология, политология, астрология и пр., и с цялата си мистична душа търкаше заедно с всички нас мозайки. На шмиргела и после с пемза обработвахме тези парчета мрамор и строяхме чешми и фонтанки за градините на София и за фасади и стълбища.

По този повод, по-късно ми дойде идея за един разказ (това ми е още една слабост, занимавам се и с фантастика), който, мисля, че може да се разработи. Примерно, как един индийски Посветен чува един вътрешен глас - или гуруто му е казал, - че има още по-високи Посветени, отколкото в Хималаите, и че Маитрея - последното въплъщение на Бога на Земята - наскоро е бил физически в България. В този разказ си представях как трима индуси идват да търсят следите на най-високите Посветени в момента на планетата, ученици на "Маитрея", Който трябва да се е въплътил в България. Те познават и протоколите на един конгрес на теософите в Холандия, когато Кршнамурти е казал на всеуслишание това не-

що, но после веднага изтрили тази част от протокола или го смотали целия. Този разказ не е напълно фантастичен, той като в България и наистина често идват много напреднали Посветени от Хималаите и от цял свят, знаейко за това нещо. Героите от рзказа започват да обикалят градовете и парковете на България, в които много мраморни чешми и фонтанки светят повече от слънцето и от гурувците им в Индия... Като узнават коя софийска бригада ги е правила, те идват в столицата, но виждат, че най-ослепителните следи водят към... министерството на транспорта (на снимката - сградата вдясно)..... Ето, те са вече на крачка от него и от-почиват преди изкачването

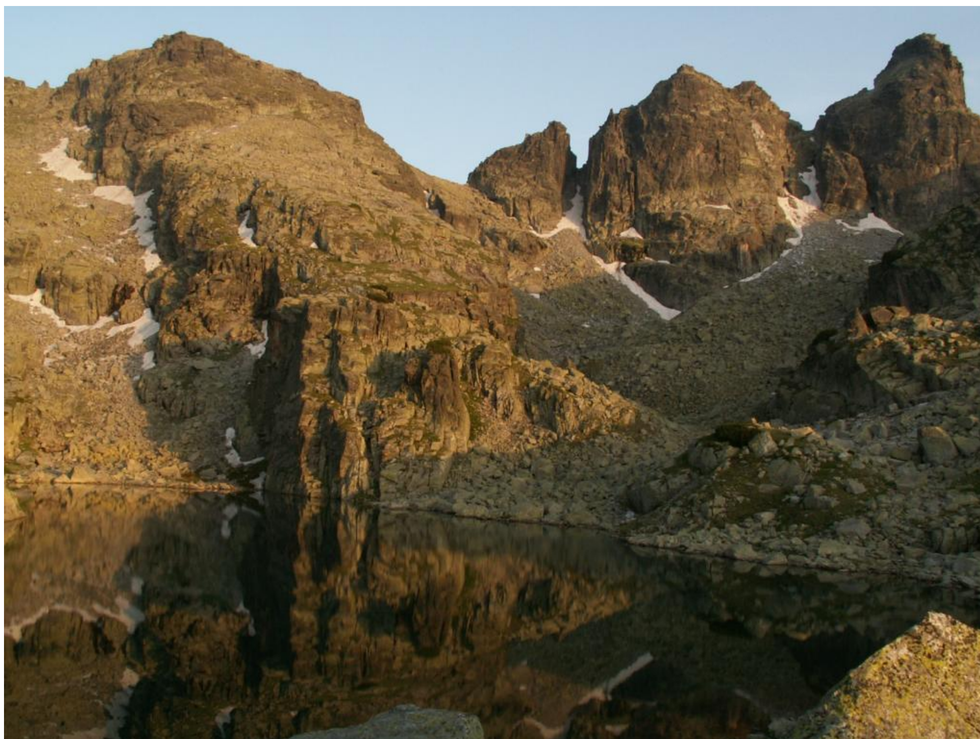
Стълбите светят ярко чак до най-горния етаж, а то, за София, по онова време е цял небостъргач... Посветените не взимат асансьора, искат да проверят докйде води светещата мозайка стъпало по стъпало, етаж по етаж. По-нататък ще разкажа защо е тъй ярка светлината. Венно сам ги завърши стълбите до най-горния етаж перфектно само за няколко дни (другите бяха избягали на Рила...), а поръчителите и ше-фо-

вете му били изумени как е възможно такова нещо без денонощен труд на цялата бригада до пусковия срок. Помагах му само аз, като му носех кофите с пясък и чувалите с цимент до 16-ия етаж по стълбите без асансьор - още не беше пуснат. ***Просто, Човекът бързаше за Рила...*** *За него ми е ясно - и друг път съм го виждал как работи като на забързан филм и след него остава съвършенство. Но как* ***аз*** *успявах да му насмогна - пълна енигма. При това му правех и бъркалата; или когато капвах, той взимаше едната лопата да обръща от другата страна... Припадах, но не му се давах... Аз бях на 21, уж закален от най-тежка работа в казармата цели 2 години по негова препоръка, а той - на 55. Колко такива бъркала, пък и много по-големи, ми бяха минали през ръцете и преди казармата, и като трудовак, и после; колко колички с бетон и пясък и чували с цимент по 50 килограма, даже по два на гръб, съм пренасял, но никога никъде преди и след стажа при Венно не съм бил способен на такова нещо, както по стълбите на споменатото министерство!*

Тук му е мястото да добавя два случая с брат Методи, които ме бяха много силно впечатлили – беше рядко нещо, общувайки с човек от Братството, да усетиш, да разбереш, да доловиш такива дълбочини, които обикновено подобни Посветени крият с всички средства, понеже в тях няма тщеславие.. Първото, което много силно ме бе впечатлило, беше неговото твърдение за произхода на Учителя от една звезда – той беше писал за това, беше публикувано в братския печат и в апокрифите му за звездата Алфиола. Това е звездата, от която бил дошъл Учителят - Централната Звезда на Вселената. Именно с името "Алфиола" кръсти издателството си във Варна моя приятел Христо Маджаров. Той беше в Америка и издаде книгите на Методи в усъвършенстван вид и в много подълбоки и широки измерения, в сравнение с начина, по който

някои братя с по-малки възможности предават Мъдростта на Учителя. За тази звезда Алфиола и за съществата, които живеят там, бр.Методи пишеше и говореше като един адепт с личен опит, преживял с Учителя неща, които се случват само в най-вътрешната Школа.

Веднъж Методи Константинов, когато бяхме на Рила до Страшното езеро, много тайнствено и загадъчно разказа за съществата, които живеели в него и около него. То се намира в Средния дял на Рила – под Олтарите при Рупите.

Методи казваше, че когато човек си измие лицето там или са́мо се докосне до езерото, дори само няколко пръски да попаднат на човека от свещената вода на езерото, се възприема огромна целебна сила, мъдрост и мистична дълбочина от съществата, които живеят там. Там разбрахме, че той свободно общува със ангелите и Посветените от Агарта, които ние тогава не можехме да виждаме, а само смътно усещах--ме. Брат Методи е един изключителен мистик и ученик на Учителя, вложил част от светлината на душата си в чеш-

мите и фонтанките на София и България. Много по-късно си въобразих, че в се е вселил в уникалния съвременен мъдрец и мистик ***Зор Алеф****, но дали е така, Бог ще каже. За прераждане не може да се говори, понеже Зор се е родил 3 години, преди да си замине бр.Методи, обаче за напредналите духове не е никакъв проблем да се вселяват когото си поискат.*

В един друг мисловен вариант на моя ненаписан разказ, източните Посветени обикалят градовете на България и се задържат в София, защото виждат, че там има улици, които са изцяло светещи. Те са ясновидци и съобразяват, че тия улици светят не случайно и че са попаднали на вярна следа. Те заключават, че по тия улици, именно, вървят най-често тия най-високи посветени и оставят светлината си в камъните, в сградите, в асфалта, в плочите, в паветата на улицата. Накрая откриват, че най-силно свети едно здание. Аз знам кое е то, защото съм работил именно с тях там – това е Министерството на транспорта - високото здание до пощата, чиито стълби и мозайките по стълбите бяха изработени именно от нашата бригада. И си представях тези индийски посветени или влъхви, търсачи на най-последното Дело на Учителя и на Неговите представители, как тръгват по стълбите нагоре в това здание... Те им светят тъй ярко, че вече считат, че са открили къде точно се намират тези Посветени. Но още не могат да разберат нищо и постоянно вървят по етажите, отварят една след друга вратите и търсят да разпознаят по аурата някой много одухотворен служител. И тъй като светлината от мозайките на стълбите продължава да свети силно до най-горния етаж, те се качват и там, влизат по всички стаи, гледат аурите и физиономиите на чиновниците. Тези физиономии обаче съвсем не отговарят на техните предс-

тави за съвършенство, нито аурите на тия чиновници са нещо особено... Да, чудесни хора, професионалисти, но няма и следа от особената светлина. Когато влизат в някой кабинет, виждат, че той е тъмен, че е покрит с тъмни петна и че стъпките на хората, които излизат оттам, оставят тъмни следи по светящите мозайки, макар и скоро да изчезват. Индусите най-сетне разбират: не, не може да са тези! Най-накрая един от тях се сеща, че фактически светлината от улиците и мозайките по стълбите на това здание, както и в много от чешмите и фонтанките, които светят в София и България като слънце, се дължи на ***майсторите****, които са ги изработили. И оттам нататък, в перипетиите на този разказ те могат да открият с питане и по архивите коя е била бригадата, кои са били строителите, да намерят адресите на тези Посветени и да се срещнат с тях лично...*

Когато бях в още казармата в трудовите войски, ние имахме един майстор в Горна баня от трънско – тогава бях дърводелец. Викахме му "Майстор Теслýту"... Един ден стана дума за "дъновистите" и той каза: "Ха, че аз съм работил много с дъновистите! Аз съм бил майстор по кофражите на една бригада дъновисти. Но искате ли да ви кажа как дъновистите работят мозайка? Когато – казва - дъновистите изработят една чешма или една фонтанка, тя е като огледало – да се огледаш! За тех нема никакво значение количеството, за тех само едно нещо имаше единствено значение – качеството. Можеше да вземат 5 лева заплата, никога не се бореха за повече пари или даже за правата си,

освен да работят на акорд и да ги пуснат по-рано, но даваха свръхкачествена работа, защото казваха, че техният Учител Дънов ги е учил така."

И действително, аз работих с тези хора още през 1963 година мозайка. Спомням си много добре, и може би оттам ще започна след малко разказа си за общуването с брат Крум и брат Петър Филипов. Именно от там започна съзнателното ми ученичество, съзнателното ми участие в работата на Братството, и това, което съм научил от тези необикновени хора.

Мога да спомена, междувпрочем, и един от първите приятели на баща ми от Братството - Васко Искренов, който е бил при Учителя и повечето от снимките с Учителя са не

Васко Искренов, Мария Тодорова, Борис Николов, Благовест Тошев

само от моя баща и Пеню Ганев, но и от него. Той наскоро се върна от Италия, живя дълго време там. Сега се намира в един старчески дом в София. Него го посещават постоянно

чужденци (не само от Италия), защото на Запад е писал и говорил на много високо ниво за историята на славянската и българската култура и за Учителя. Той има много познания и съвсем наскоро идваха пак да го интервюират в старческия дом накакви чужденци, които записваха с магнетофон неговите думи, за да ги публикуват, тъй като официалните версии в България и чужбина по този въпрос не ги задоволяват.

Много добре си спомням и твърде пълната ***сестра Балтова****, която имаше къща в центъра на Изгрева – гостували сме й много пъти. Спомням си и случаите, които се разказват за нея с Учителя, как тя, в своята многословност и голям интерес към идеите на Му, а също и поради свои лични проблеми си е позволявала да говори с Учителя по 7-8 часа – и Той е показвал какво огромно търпение има един Миров Учител, който е способен да изслушва тъй дълго един несъзнателен последовател, една душа като нея, която не се усеща, не може да разбере какво време губи на един Велик Посветен. Уроци по търпение! На снимката Николина Балтова е на преден план.*

Друг класически ученик на Учителя, брат на Борис Николов, е ***Николай Дойнов****, който наскоро почина. Той издаде книга по астрология в духа на Учителя. Неговите спомени за Учителя също ще излязат. Брат Николай е един великолепен разказвач, особено на приказки. Надявам се, че неговото дело в бъдеще ще преуспее. Спомням си, че ни разказваше как един ден Учителят бил излязъл от стаята Си и казал: "Днес е велик ден за човечеството!" И след 20 години Н.Дойнов, изучавайки историята на физиката и химията, е открил защо точно този ден Учителят е казал това: защото тогава е било*

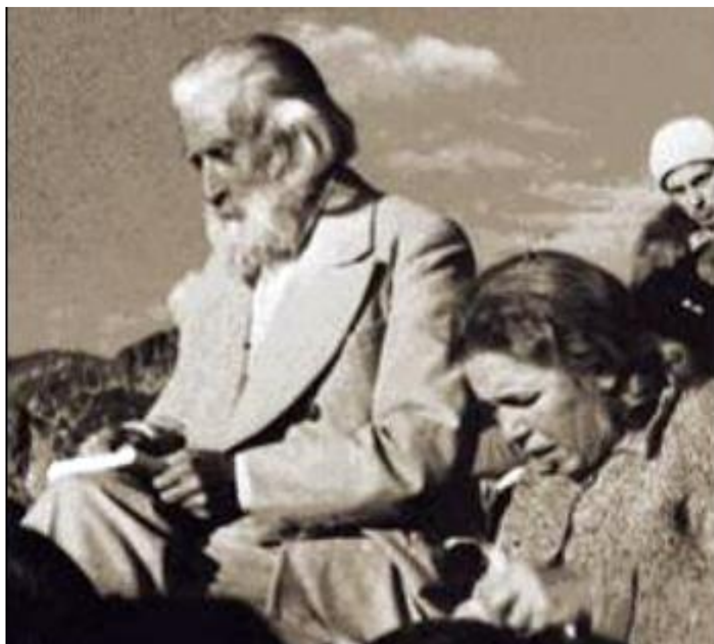
направено едно от най-големите научни открития. Той разказваше също какъв урок му е дал Учителят във връзка с едно голямо противоречие, един голям проблем: има ли право ученикът да бъде богат на тази земя и да печели пари. Тоест, има ли право да се занимава с бизнес, има ли право да се занимава с търговия, да бъде богаташ – или да оформи бизнеса си така, че да не е в противоречие с Високия Идеал. Той е наследник на богат фабрикантски род от Габрово, наш стар индустриален град, в който първите фабрики процъфтяват още по време на Възраждането. Наследявайки това голямо богатство, той е разполагал с милиони – даже като ученик на Учителя, той е боравел с тях. И Учителят е давал уроци в каква степен може да бъде ученик един човек, в чиито ръце има немалко средства в един момент, когато други ученици умират от глад или са много бедни - и т.н. Но това са морални въпроси на последователите на Бялото Братство. Имало е и други, които са били богати и са се мислели за ученици, но не са откупили кръчмата и свинарника под стаята на Учителя дори до последния Му ден на тази земя...

Веднъж чичо Николай шеговито разправяше как един ден пътувал в един влак за Варна, и когато преминал през всичките вагони, видял, че няма нито един пътник и той е единственият. "Бях много горд, че един цял влак вози само мен от София до Варна и че толкова много въглища и енергия употребяват да возят само мене..."

Много добре си спом-ням срещите и разговорите с исторически-те личности, стенографките, както и с брат Борис, за който спец-ално ще има да разказвам, и който е синте-

зирал всички стенограми на беседите и ги е редактирал окончателно.

Спомням си и сестра ***Паша Тодорова,*** *която беше сляпа в последните години от живота си.*

Много близки бяхме със сестрата отляво на снимката - ***Елена Андреева*** *(1899-1990), която сърдечно обичат и познават и приятелите от Русия, от Москва, които идваха в България и си правеха филми с нея и снимки – има много. Тя бе един извор на мъдрост, на спомени, на опит, на материали – опит, който*

тя споделяше до края на живота си. И ***тя*** *съвсем скоро си замина. Беше много години с една тежко страдание – не можеше да ходи. Тя веднъж каза за трите стенографки по време на Учителя, че едната от тях, Той казал, върви по пътя на Мъдростта (Паша), другата – по пътя на Истината (Савка Керемидчиева - отдясно на снимката); а именно тя, сестра Елена Андреева, че върви по пътя на Любовта.*

Има много неща да се анализират с бъдещите ученици на Учителя във връзка с поведението и подвига на тези сестри, които са дали целия си живот за Словото. Във връзка, примерно, с един такъв проблем: че сестра Паша си е позволявала да редактира ***литературно*** *беседите на Учителя, т.е. да ги стилизира във вид, в който, според нея, ще бъдат по-добре възприети от хората. Защото и до ден днешен я обвиняват, че нейните редакции се различават от беседите, които са стенографирани и дешифрирани от най-добрия стенограф в Царство България по онова време – придворния стенограф Гълъбов. Защото такова издание, което е автентично, се различава коренно от изданията на същата беседа, редактирано от други Още в първите годишнини се виждат разлики. От една страна, имаме достатъчно доказателства, че Учителят е одобрявал това, а от друга Той е съжалявал, че учениците Му не предават беседите автентично. На едно място Той казва, че едва след 2000 години хората ще бъдат културни, че учениците ще предадат Учението на Христа такова, каквото е, и няма да го измѐнят. Той говори за това с огорчение, но от друга страна дава пълна свобода. Имаше случай, в който лично брат Борис каза следното: "Веднъж Учителят ни събра стенографите и ни каза да дешифрираме една беседа, но този път по точно обратния начин: да я редактираме колкото може по-свободно. Значи, първият идеал, който Той е дал, е предаване на Словото автентично; но Учи-*

телят, като Миров, като Велик Учител, прави различни упражнения и е казал: "Хайде сега да видим, всеки от вас колкото може по-свободно да редактира беседата." Това означава тя да мине през монадата на стенографа, на Неговия ученик, за да може тя да зазвучи по един нов начин, а не дословно – и пак без да се загуби основната идея, без да се измени смисълът. Ето това е един велик момент, който малцина го оценяват и до днес.

Сега има, може да се каже, едва ли не "кървави" спорове за това, как да се играе Паневритмията. По идейни и не толкова идейни въпроси сме виждали и братски бой с юмруци до кръв или отвъртане на сестрински шамари с всичка сила в лоното на Рила от името на "Братския съвет", за да ни се радват коне, магарета, Посветени, оглашени и чужденци... А трябва да се има предвид, че Учителят е давал тази вариантна свобода, защото е по-добре да се играе и пее различно, даже и грешно, отколкото да има спорове и кавги кое било "автентично". Да се нарушава хармонията е много по-лошо, отколкото да се греши. Той е казвал неведнъж: "По-добре една песен, ако не я знаете, да я пейте както знаете, дори измисляйте думи и пасажи, вместо да не пеете, вместо да се карате как трябва да се пее."

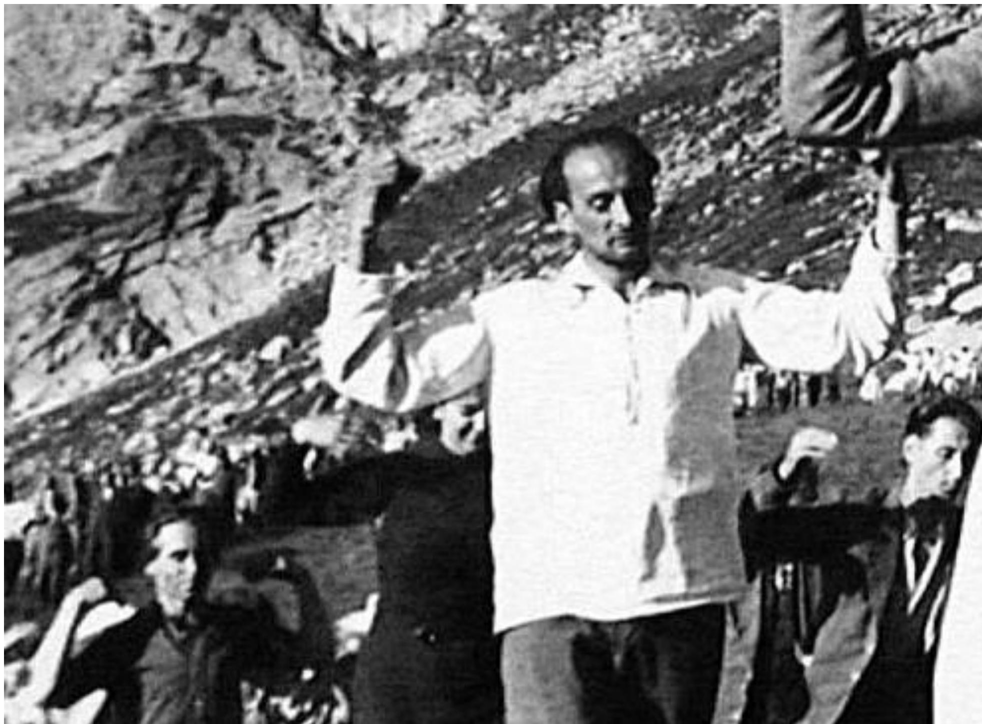
Подобни мисли на Учителя – относно творческата свобода на ученика да интерпретира и прилага в разнообразни варианти базовите идеи и форми, дадени от Него – ние сме събрали със стотици - стотици цитати от беседите, в противовес на други цитати. Именно това е ***диалектическото*** *противопоставяне на идеи, произтичащо от необходимостта да изучаваме Учителя* ***обемно****. Именно за да се противопоставим на канонизирането на Учението на Учителя и на едностранчивия подход на мнозина, на големите спорове, които възникват по тези въпроси, ние се осмеляваме да из-важ-*

даме и изтъкваме такива мисли, които обикновено се пренебрегват. Например, в един от най-ранните томове от беседите на Учителя ("Искайте сила, имайте вяра"), още през август 1914 год., Учителят казва за Пентаграма: "Пентаграмът показва, че засега живеем в ада – змиите и пр. Този Пентаграм в бъдеще трябва да се измени. Тази буква "Ж" да излезе горе. Как? – Като положите тази корона върху Христа." - т.е., върху образа на Христа на върха на Пентаграма. Учителят продължава, че тези три букви досега образуват обърнат с върха надолу триъгълник – "признак, че действително сме в 13-та сфера, а това значи, че сме в ада." (стр.23) И по-нататък: "Пентаграмът рисува състоянието на света ***понастоящем*** *и от него е явно, че той се разправя сега със змии и други животни. Когато дойде времето, ще му се даде друга форма. Но сега той е на мястото си." Ние направихме проект за такъв пентаграм по тия думи на Учителя и го ползваме вътрешно - само последователи, които знаят, че Той не умира и води Школата Си и досега. Такива последователи присъстват горе в Школата и затова знаят със сигурност дали тия и други Негови думи са за след хиляди години - или е дошло времето да се реализират сега. Нещо повече: има един текст, диктуван свише, в който се казва, че ножът в пентаграмата трябва да се замени с Извора на Доброто.*

И така, това е един от множеството случаи в беседите на Учителя, където става ясно, че някои традиционни форми и символи, макар и дадени от самия Него, подлежат на развитие. Това важи и за текста на Паневритмията, и за самата Паневритмия. Има базови неща като Словото, Паневритмията, Песните и др., които са абсолютна светиня и ни-

кой, дори гений, няма право да пипа там. Но заедно с това има и много песни от Учителя с текст или музика от ученици. Учителят е насърчавал горещо такова творчество. Така например, класическият текст на Паневритмията, с изключение на 5 упражнения с текст от Учителя - е написана от последователи! За него, в изданието от 1941 год., на стр. 26-27 – Учителят е още на Изгрева по това време – е писано: ***"Текстът на песните, който прилагаме в настоящото издание, е най-елементарният и най-лесно достъпен образец. Тия движения имат и по-дълбок словесен израз, който ще се даде в бъдеще."***

Обаче в едно пиратско издание на Паневритмията от 1992 год., макар уж фототипно, е премахнато именно това твърдение на Учителя на стр.22, като пример как се окастря

Слово Божие. А целият текст е озаглавен като оригиналния: "Учителят – основи на Паневритмията"!

Та да продължа разказа на брат Борис: "И когато ние – разказваше той по-нататък - стенографите, - предадохме на

Учителя нашите волни редакции на една и съща беседа, Той ги прочете много внимателно всичките и каза: "Не съм доволен от вашата работа! Можеше още по-свободно да ги редактирате. Много сте се придържали към автентичния текст". Можете да си представите какви са измеренията на един Миров Учител, който разрешава тази голяма свобода, заедно с това, че Той изисква и точно обратното! Значи, от една страна Той държи да има абсолютна автентичност в текстовете – да ги има за историята; а, от друга, Той държи за творческата, индивидуална работа с беседите – даже е готов те да бъдат публикувани! По този начин именно е реагирал, когато казали: "Ама защо, Учителю, вие разрешавате на сестра Паша да редактира литературно беседите? (Една голяма част от беседите са минали под нейна редакция и са действително в неавтентичен вид). Тогава Той казал: "А кой може да работи повече от нея? Тя отдава цялото си време на тази работа. Нямам нищо против, ако се яви някой, който да може да работи повече от нея, моля да заповяда. Вие само критикувате. Нека някой си пожертва целия живот, цялото време, и дойде да работи като нея. Аз поддържам това, което е налично ***в момента****. Реално, тя работи! Ако тя има някакви пропуски, ако предава нещо по неверен начин, тя ще си отговаря един ден. Всеки има пълна свобода. Ако допусне грешки, всеки сам отговаря. Но има ли някой от вас, който може да работи като нея? Тя дешифрира и редактира денонощно. Тя си е посветила целия живот на това. По-добре нещо, отколкото нищо или отлагане с 20 години."*

И тук ние стигаме до един много важен момент, възлов, базов момент, който лично за мене и за някои приятели се явява нещо като "спъвателен камък" или "камень преткновения", както казват старите славяни и българи, а сега и за ру-

снаците, както и за мене лично, е неразрешим въпрос. Това е въпросът за заплащането на духовния труд.

Относно парите, аз си мисля, че държа крайно дясната позиция (ако правилно се ориентирам в посоките, че дясното е Божественото). Не съм съвсем убеден, че това е напълно божествено – може би това е много крайна постановка, понеже Божественото е изпълнението на волята Божия във всеки конкретен случай. Но моето разбиране е, че аз не искам да получа нито една стотинка. Така разбирам Учението, че за духовни и интелектуални усилия не мога да взимам пари, не мога да превърна призванието си в професия – в никаква форма и по никой начин! Тъй като всеки има свобода, лично аз и някои мои приятели имаме свободата именно така да разбираме и практикуваме нещата. Но ние не можем да осъдим приятелите, които допускат и заплата, и хонорари, и продаване и т.н. – тъй, както работят сега приятелите на Запад и някои приятели тук, в Русия. Ние не можем да ги осъждаме. Защо? - Защото, без тях щеше да бъде по-зле. А с тях в момента е по-добре. Тоест, те повишават рязко и качествено духа на окултното познание в Русия. Друг е въпросът, че могат да се опитват и други, чисто християнски форми. Но това са въпроси, които подлежат на експерименти, на обсъждане.

Във връзка с това, което разказвам - в примера, който ние имаме в Братството, - факт е, че Учителят е разрешил стенографите да се освободят от своите светски задължения като специалисти в своите области и да останат на работа, на издръжка на Братството. Факт е, че тези сестри, за които споменах, може би и някои от братята, са получавали "братски заплати". Ето един факт, който за нас, когато за пръв път го узнахме, беше като гръм от ясно небе: хем "братски", хем заплати!... Неща, които за нас са просто късо съе-

динение. Все едно, че съединяваш някоя божествена дума с някоя мръсна дума; все едно че влизаш в един клозет, с из-винение, и там ядеш пасти... Това нещо не можеше да се вмести в нашето съзнание по никой начин – да се съединят тия две думи, за които ние считахме, че едната е от Бялото Братство, а другата - категорично от Черната ложа, от ада. "Заплата", "хонорар"!... Това наше изумление продължи до момента, в който узнахме окончателно и със сигурност, че "братската заплата" за стенографките е била учредена от Учителя! Какво противоречие! Сам Той постоянно казва: ***"Ученикът работи всякога без пари"...*** *Във всички религии по света е имало и има светии, праведници, безсребърници - хора-идеалисти. А при нас стенографите би трябвало да са за пример! Все едно, че им е професия... Добре, но професионализмът, като качество, изисква условия да работиш пълноценно по 8-10 часа на ден. Ти не можеш да се занимаваш с друго, ако си изморен, въпреки че познаваме и други примери: как бр.Борис спаси Словото, а се трудеше по строежите по 10-12 часа на ден, беше и в затвора.*

А съм сигурен, че и петимата стенографи не биха приели и хилядна част от стотинката, ако това не бе иницитива на Учителя. 1000% убеден съм, че те не са възприели тия нищожни 60 лева на месец като "заплата" за труда им, а като нещо съвъшено друго, като някакъв сакрален и магичен акт.. Че сам Учителят не е нарекъл това нещо "заплата" или "хонорар", тъй като това е невъзможно: в противен случай не би бил Учител на Бялата Ложа. Аболютната им вяра в Неговата непогрешимост, със сигурност не е позволила в тях да се промъкне и сянка от съпротива и смнение.

И ние бихме приели безропотно 60 или 60 милиона лева месечно от Учителя, ако лично Той нареди това. Но за всички останали случаи слагам този въпрос настрана, тъй като за

някои от нас той си остава неразрешен и неразрешим. Важното е все пак да се знае, че такова нещо в Братството е съществувало, съществува и сега. Именно в това седи великото разнообразие, великата свобода на различните души, на различните последователи и ученици на Учителя – да постъпят както разбират. Едни могат да приемат заплащане на техния духовен труд без никакви терзания на съвестта, други искат да спазят безсребърничеството съвсем буквално. Ние може би спадаме към категорията на така наречените максималити и перфекционалисти в това отношение, които искат да изпълнят без абсолютно никакъв компромис базални аксиоми на Учителя от рода на тази, че ***"Роденият в духа на нашето Учение – Учението на живия Господ – всякога служи без пари, безразлично дали е владика, учител, съдия или работник."***

След денонощия трескав разчисъл, най-после се успокоих, когато стигнах до разбирането, че стенографите не са възприели тия 60 лева като "заплата". Може да са ги въз-приели като уникален кабалистичен метод за работа с това архетипно число. Всъщност, от икономическа гледна точка, и по онова време 60 лева са били едно нищо - колкото да не умрат. Десетилетия наред, тия колоси в нашите очи са спали само по 3 часа в денонощието, за да извършат тази свята работа. И при всичко това, пак не са насмогнали на Божественото - останали са 1800 беседи недешифрирани. С тях се справи брат Борис при несравнимо по-тежки условия и само с 1-2 часа сън, а понякога и без сън. Както е известно, ангелите не спят.

Ако все пак наистина тая лепта е била наредена от Учителя, а не е измислена след това, трябва сериозно да се замислим как не бихме послушали Учителя, ако бяхме на тяхно място.

Друга личност, с която бяхме в много близки взимоотношения, това е брат ***Никола Нанков****. Някои от приятелите в Русия го познават и са общували с него. Той е един достоен учен, който има огромна библиотека и неговото образование и неговите усилия в областта на науката са били уважавани и оценени от съвременниците му както подобава. Кольо Нанков има един определен принос в съвременната народна медицина. Той е човекът, който по онова време събра и един много голям архив от автентични документи за биографията на Учителя – писма, фотографии, дипломи и т.н. Обикалял е цяла България; включително с хора от чужбина е бил във връзка, за да може да натрупа този безценен материал. Къде се намира това богатство в момента, поне аз не знам. Той ми казваше постоянно, че архивът му е съхранен надеждно.*

Разказвал ни е за случая си с Учителя и двете окръжности. Той важи само за ученици от Първо посвещение и нагоре. За обикновените хора - от светия и гений надолу - не важи. Изборът на Учител и Школа, самоопределението, трябва да са категорични. Не че няма да общуваме и с други, но това е само по допирателната, не и вътре в кръга на душата ни. Когато Нанков се разболял, Учителят му обяснил, че това се дължи на пресичането на две окръжности н него - теософската и нашата Школа. Като се самоопределил, оздравял. Ние и досега познаваме такива приятели и те се чудят откъде им идват нещастията. Може би някъде разказвам за такъв случай в Рига. Пак извинения, ако се повтарям. През 1994 в Рига приятелите с уклон към агни-йога ме помолиха да преместим нашите неделни молитвени събрания по Учителя в друг час, за да не изпускат Жива Етика, която е също от 10 ч.. От 10 ч. сутринта всяка неделя са повечето служби в църквите и духовните общества, обикновено започвайки през Лунния астрологически час (религия). Като прегледах таблиците,, ус-

танових, че въпреки плаващите астрологически часове през годината, по това време в неделя неизбежно от Лунния се влиза много скоро в Сатурнов час. Значи, това е изпит за самоопределение. Затова им казах, че не става. Да избират.

Никола Нанков и Петър Филипов, за когото ще говоря, загинаха при неизяснени обстоятелства, въпреки официалните версии – нещо, което, според нас, не е естествена смърт. Това последва незабавно, след като чух от устата на едно лице с висш чин от българската Държавна сигурност при един от поредните ми арести: "В момента ние сме освирепели и озверели по отношение на вас! Никога не забравяйте, че ние с вас сме врагове и че ще направим всичко възможно да ликвидираме вашето учение и движение без следа. Знайте, че ние използваме всякакви средства, включително и физическо ликвидиране - не е само тормозът и оклеветяването. Вие ни правите мили очи, но не знаете с кого си имате работа." Без да искам, аз тука изложих нещо, което не е безизвестно, което беше драмата и трагедията и на руския народ, на целия соцлагер. Разбира се, в целия свят определени сили действат и по този начин. Не искам да кажа как и за моите собствени деца (доколкото са мои...) ми е било казвано от тези служби, че ако не стана доносник и ако не им сътруднича активно, не се знае какво може да им се случи по пътя или в детската градина. Една много страшна заплаха, която, слава Богу, не беше приведена в изпълнение, защото това се прави само при много опасни врагове - политически. Един агент VI отдел обаче казваше, че идеологическите врагове са по-опасни и от извратените, и от криминалните, и от политическите. Затова ги държаха в затворите и концлагерите смесено, за да им сломят духа. Това при мене е било само една ***заплаха****, за да ме пречупят, но тя ми струваше толкова нерви, че аз тогава, мисля, че загубих съзнание и после се намерих вкъщи два-три*

дни след тази дата, на която се случи това нещо в Софийско градско. Аз не зная тези 2 или 3 дни къде съм бил. Като не склоних, просто ми казаха: "Троши си тогава главата и виж дали ще ти провърви в живота, където и да се назначиш!..." И наистина, като станах хамалин, партийният на хамалите бай Златко ме тормозеше по всякакви начини - бе ми дадено да знам, че това му е партийно поръчение. Като комунист, той и приближените му вдигаха само най-горните чували с цимент, а нас - "гадовете и отрепките" - ни караше да вдигаме тия от земята. Странно съвпадение: партийният на тролейджиите бай Златан винаги излизаше с най-късните коли и се прибираше с най-ранните, а нас ни пишеше в наряда от 3 сутринта или вечер до 12 и половина... Срещу една нова година ме бяха писали до 10 вечерта и от 3 и половина сутринта първа кола. Кой ме би по главата да се връщам за празника, защото съм имал скъпа гостенка?... В железниците, пак един партиен или наплашен от партийци, не затегнал спирачките и не сложил на линията кучката (спирателната обувка) под руските вагони, а това беше негово задължение, понеже наклонът е към Втори пост, не към моя. Когато съм на Втори, никога не заспивам и винаги съм слагал кучки. Вагоните тръгнали, засилили се, и се чу прекрасен гръм през нощта от завода зад гарата... Който знае какво са руски вагони... Естествено, по непонятна логика, пак аз излязох виновен. При постовете няма тоалетни, затова беше много лесно да се различат в храстите дебелите акита на партиеца и тъничките на другия колега, който е бил обвинен за катастрофата на международния експрес с маневрения влак през 1992 и едва се отърва. Всъщност, бъркам: това е било при друга катастрофа, а тая в Казичене стана три минути, след като на Рила, на пъпа на Братството, Павлина от Ръководството щеше да скъса главата на кроткия Павел с един силен шамар по иде-

ологически причини - пак в международна среда... Не че има връзка, но съм го запомнил, понеже чухме по радиото за ка-тастрофата веднага след шамара. Какво да се прави - "аспекти"... Обаче други приятели твърдят, че има връзка...

Не знам дали тук е уместно да се отклонявам за десетки други случаи, които съм описал в разни дневници или съм ги разказвал на приятели. Например, как се налагаше оцеляване при минус 30 градуса студ на каменните кариери през 1961, когато други момчета припадаха; как се влиза в Художе-ствената академия с чужда картина, как ме арестуваха от един обект като зидаромазач по прочутото разследване на нежните мъже от елита през 1964 и после ми се извиниха, когато им казах че такава клевета няма да преживея. Но за всеки случай не го изтриха от досието ми и това после им послужи неведнъж, за да ме гледат накриво колеги и шефове и по-бързо да ме уволняват). Как с певицата Искра чистехме мазета по строителните обекти за нищожна надница; как се товарят от тухларната горещи тухли с протрити или откраднати ръкавици; как циганите и криминалните във Фармахим пикаеха в аспирина и не им казваха нищо (голяма работа - "уринорета-пия"...), а неудобните, по заповед на ДС, ни пращаха в цех "Органопрепарати". Как в университета влязоха без изпити интервентите ни от Чехия и как си взимаха изпитите до края без влизане при професора, а после ти стават редактори и шефове. Как по партийно поръчение видни професори и преподаватели се мъчат да те скъсат, след като асистентките се кълнат, че имаш шестици при всичките им упражнения; как в Съюза на писателите по-късно изчезва важно писмо, за което отговаряш с главата си, само защото си бил старателен в работата и са те пратили командировка в чужбина. Как и защо се махаш от учителството в едно, друго, трето или четвърто село, как се копае с кирка нивата на помака, за да

оцелееш до назначението като миньор; как в рудник "Еньовче" и мина "Радка" се качват с прегръдка мазните бутове и капи (подпорните греди) вертикално по комините; как в ЧЛК "Ихтиман" партийният чупи с чукче нашите форми, за да не вземем премиални, а да ни ги глътнат акулите чрез прочутото "бригадно заплащане на труда", и по този повод да напуснем, като гордо не си вземем и заработеното, и как по този случай те уволняват дисциплинарно, а това са другите две пера на доходите им. Как това се повтаряше на много места, включително и в Пелопонес, където социалистическият опит на нашите бригадири пълнеше гушите им по същия начин, а аргатите излизаха некадърни, поради което робовладелците от Византия ги наказваха допълнително, особено когато бригадирът изчезнеше със заплатите им в чисто новичко евро. Как се заваряват с електрожен високи ферми при снежна виелица и как ти остава белег за цял живот при други заварки на друго място; как се чистят с боен чук и длето от накипа котлите в тецовете; как боли набитата стъклена вата в тялото при обвиване на тръби и корпуси; как ти се вие свят от бензина при изолиране на цели декари покриви. Как те изкарват лъжец и мошеник в министерството, след като са убили Шефката; как изгарят при пожар трудовите книжки в някоя кооперация и никой никъде не може да открие и издаде документи, че си работил там и на другите места, отбелязани в нея, така че губиш стаж. Как не печелиш конкурси за научен сътрудник, понеже те са били за парлама или тайните власти са спрели назначението ти, даже и когато са недогледали и си се класирал пръв. Колко трудно се работи на струг, бормашина, циркуляр, хобелмашина; или пък в парник; или като сценичен работник, когато навън е пролет и птичките пеят...

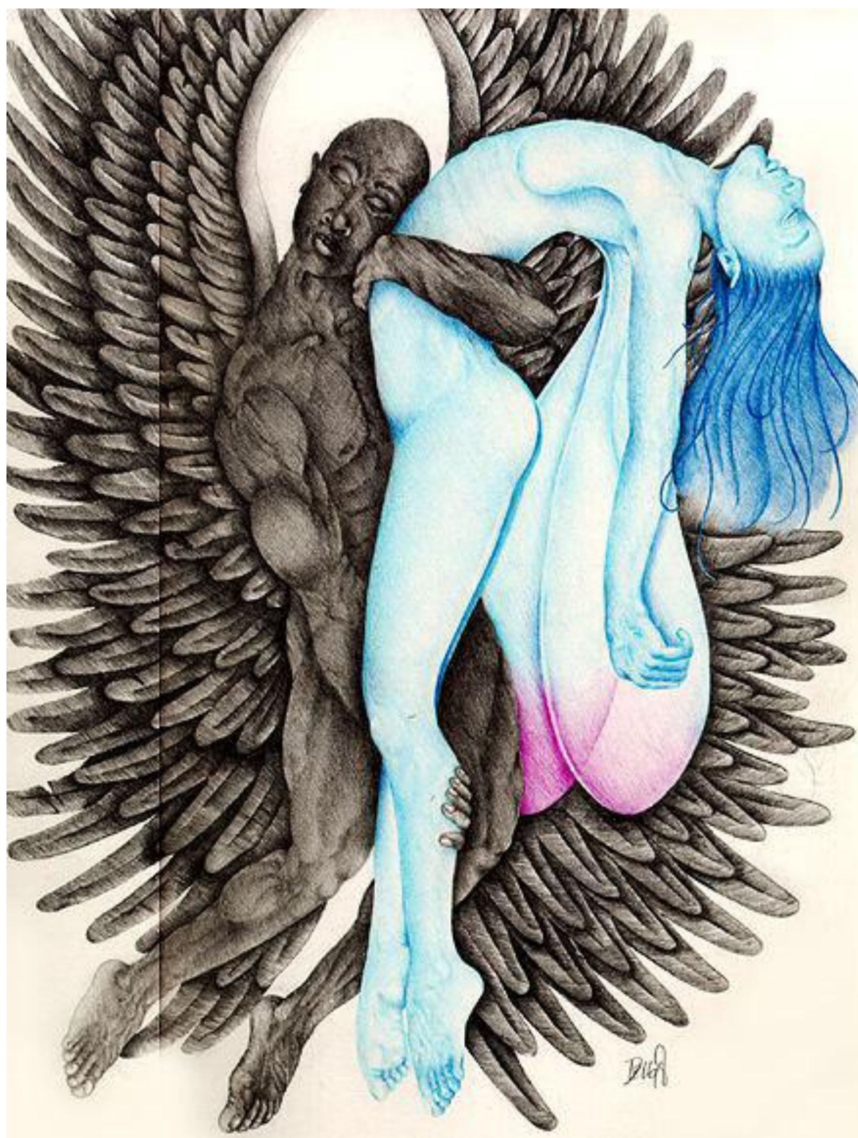
Но аз се увлякох и забравих диагнозата, че ***"Който говори за себе си, не е ученик".*** *Затова ще спра дотук с*

трудовото си досие, за което шефът ми Георги Струмски от Външния отдел на СБП казваше с право, че е много шарено, т.е. не съм стабилен...

С тия спомени исках само да докажа, че все пак имам нещо общо с Ученичеството, понеже е казано следното: "Окултният ученик не остава нито ден без учение или работа в света. Който не учи или не работи, не е Мой ученик". Точно това се опитах да разкажа на една млада приятелка, която обичах много и си мислех, че и тя ме обича, когато ме попита вярно ли е, че със Савата сме били лентяи и негодяи, които не работят никъде и живеят на гърба на хората. Беше дала ухо на братското радио, което не престава да бълва клевети и измислици. Ние сме обръгнали, това беше най-лекото обвинение, но такива приказки често нараняват наивните души като тази приятелка, които още не са опитни и нямат познания по френология и физиогномия. Аз й се ядосах искрено по телефона, когато тя ми каза това, в ре-зултат на което й била излязла стресница на устната... Друг е въпросът, защо Бог не е дал или нямаме качествата на земните знаци да опънем живота си като струна и да останем на едно място 30, 40, 50 години. А може и да ги имаме, но да е решено, че Някай иска страданието ни, а не талантите ни.

Един ден Методи Константинов ме попита какъв рожденен хороскоп бих желал да имам. Когато "напрасках" желаемия си хороскоп с кардинални и неподвижни знаци и съответните планети и аспекти, като направих най-малко 20 такива комбинации, за да съм "стабилен", бр.Методи всеки път казваше "не". Най-добър бил хороскопът, с който сме се родили - изчислявали са го десетки божества и ангели. И ***Венно*** *много искаше да съм по-стабилен емоционално и професионално, но накрая каза, че това ми е дадено, за да добия богат опит и един ден да мога да помагам много по-качествено на една го-*

ляма галерия от хора, дори и сега да изглеждам черен в очите на посредствените.

Така, с Никола Нанков сме имали много разговори за начина, по който трябва да се напишат бъдещите биографии на Учителя. А той има огромен принос и за медицината в духа на Учението. Сега сме много добри приятели и с неговия внук – и той се казва Никола Нанков, който, макар и болен от диабет, сам лекува много хора с методи на Учителя и на съвременния окултизъм. Той лично преди два месеца сложи едни магнитчета на гърба ми - и на секундата изчезна острата ми сърдечна болка и още една друга.

Много съм общувал и с проф. ***Александър Периклиев Ге-оргиев*** *от Варна (1905–1988), брат на Милка Периклиева и баща на Марта и Ева Георгиеви, които сега живеят в чужбина. Той също цял живот събираше документация за живота на Учителя, а беше професор по икономика. По житейска ситуация е бил комунист, но по дълбока вътрешна нагласа беше ученик на Учителя и е бил при Него на Изгрева. Знаем даже, че той е бил агент на съветското разузнаване в България до 1944 г. и именно това даде свобода на неговата дейност, когато се занимаваше с издирване на биографични материали за Учителя. Най-крупното му дело си остава неговото изследване "****Летопис за възрожденците Константин Дъновски и Атанас Георгиев",*** *изд.2005 г.). Корицата е от един приятел - Тариф Раслан, който казваше, че е сънувал Учителя много преди да е знаел нещо за него. За Дъновски е известно, че е първият български просветител и възрожденец, който е основал първото българско училище в Източна България и се е преборил с гръцкото духовенство богослужението в църквите да бъде*

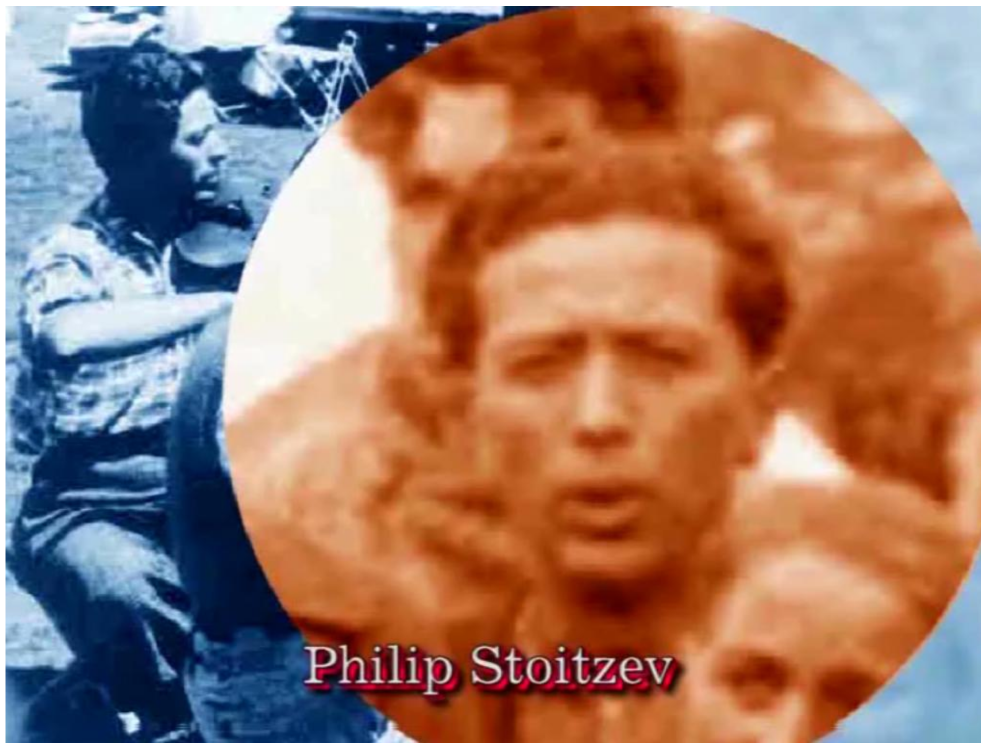
на българолавянски, а не на гръцки език. Това е бил голям успех, и благодарение на него са получили разрешение от султана за пръв път богослужението да бъде понятно за нашите сънародници. Ето църквата в с.Николаевка, в която той е служил.

В черноморския град Варна – отдавна, още по времето на предишната комунистическа власт – съществува улица на името на свещеник Константин Дъновски, което е все пак признание на неговото пионерство, за неговата дейност за победата на българщината. Даже по едно време аз се въртях с една кинокамера в с.Николаевка, рожденото място на Учителя, за да заснема това, което е останало там от онова време. Тогава ме видя кметът на селото, извика ме и се оказа, че той знае с най-големи подробности биографията на бащата на Учителя, показа ми свое изследване и свой доклад, който чете при празници, но за Учителя не знаеше нищо или се правеше, че не знае, за да му е мирна главата...

Друг човек, от който аз много се възхищавам и който е все още жив, това е ***Виктор Йорданов или Елвилюри****, който пише прекрасни стихове и, дай Боже, в бъдеще да бъде из-*

дадена една негова поредица от стихове, обединени от темата и заглавието "Що е Бог?" Запомнете тези стихове! "Що е Бог?" заслужава разпространение – то е поетичен отговор на този въпрос на много високо философско, религиозно и естетическо ниво. Тези стихове трябва да дойдат един ден до човечеството, да бъдат преведени на всички езици. Този човек вложи цялата си душа в този отговор на въпроса "Що е Бог?" – в един широк пантеистичен смисъл разви тази идея в поетичен вид. Разбира се, той има още много дарби; той беше философ по образование, библиотекар във философския факултет на университета в София, и много студенти са дошли в Братството именно чрез него, защото той там вършеше своята работа и на този план.

*Д-р **Филип Стоицев** е друг любим човек, който обичаме всички и който доскоро ръководеше нашия хор и нашия оркестър. До ден днешен, макар и на преклонна възраст, със своя плам и своя бодър дух той организира концерти, с изключителни качества на музикален ръководител. С него сме имали прекрасни взаимоотношения. Имам писма от него, в които*

той ме е молил да редактирам някои текстове от песните на Учителя и особено братските, за да могат да се пеят не само във вътрешния кръг, а и по радио "София". Имаше кон--церти на хор "Планинарска песен", които изпълняваха песни на Учителя с такива промени на текстовете, както е разрешил сам Учителят. Като се замени религиозната терминология, те могат да минат през цензурата и да бъдат възприети от всички. Разбира се, по онова време съобщаваха за автора на музиката като "Петър Константинов" - не е лъжа...

В Словото на Учителя, както печатано, така и свои лични разговори – известни и неизвестни – има неединократни прогнози, че Той ще продължи Своята дейност, Своето Слово и след заминаването Си. Недобросъвестните или не добре осведомените последователи в никакъв случай не желаят да допуснат, че Учителят е способен да изпълни тези Свои обещания. В чест на Елвилюри, който аз лично никога няма да забравя, мога да кажа, че той е почти единственият – има само още един човек от възрастните в Братството, - който доказа нивото си на ученик и в това отношение, а именно в способността да разпознава гласа на Учителя след Неговото заминаване в проявите и творенията на някои Негови ученици. Неговата висша интелигентност, неговият Камперов ъгъл и разстоянието от ухото му до горната част на главата, до темето, показваха наистина тази огромна способност за допускане, че Бог никога не изоставя Своите Си и никога не прекъсва Своята работа и Словото и Стадото Си на земята.

Ето едно негово стихотворение:

Великата Пролет

Елвилюри

"Кажи ми ти лъчът от де долита
и где стреми се твоята мечта?" –

така душа душата ще запитва,
щом лъхне в тебе пролетта.

Тя иде, иде над Земята властно,
като вълна гальовна от цвета.
Горите я приветстват пълногласно
и радостна е цялата Земя!

Планетата ни пак наподобява
лехи разцъфнали от цвят до цвят,
като венци народи и държави
красят, раздвижват пъстрия ни свят.

Годините? Текат в небитието…
Искрят като совалките в разбой!
И пролетите отшумяват – ето,
като вълни на морския прибой…

Събития, епохи и разцвети –
симфонии на тленна красота –
от век във век отекват във човека
с предупреждението: суета!

Целта на тез възторзи по Земята,
подемани от хиляди ръце,
е всички да се слеем в песен свята
и разцъфтим в Христовото сърце.

Любов, прииждай във сърцето нежно,
като вълна гальовна от цветя.
Народите очакват те с надежда –
възрадявай вече цялата Земя!

По същия начин д-р Филип Стоицев, който също беше един ученик на Учителя с много висок коефициент на интелигентност, даде на нас, младите, шанса да му сътрудничим, въпреки голямата дистанция в годините. Той се изявяваше в Братството със способността за творческо интерпретиране и развиване на идеите и посетите семена от Учителя.

Брат ***Георги Йорданов*** *е друг класически брат, доста възрастен сега, все още жив и здрав, пример за най-вдъхновен ученик, който просто "пламти" в Делото и за Делото. Напълно безкористен, който нееднократно е давал едва ли не цялото си богатство и всичко, което е печелил, в работата си*

за Делото. Могат да се разкажат много неща. Просто аз съм с това чувство, без да мога да дам гаранция, че той беше един от тези ученици, за които Учителят казва, че са представители на Божествения свят, защото могат да дават и да разпознават 100%. За него дойде един текст, в който той разпозна гласа на Учителя си и плака от радост и щастие като дете. Ето го този текст, продиктуван от Елма:

18.XI.124(1988)г.
София - Изгрев

ПОЗНАВАМ, ПОЗНАВАМ, ПОЗНАВАМ СВОИТЕ СИ!

ЖЛО / ГЙ

10,05-11,40ч.

Горе се пàзи специално място за него. Пишете:

Ти, предано Христово създание! Намерих пак път към тебе през десетилетията. Няма пропаст, в която ти да не се хвърли заради Бога; няма клада, на която ти да не горя като пламък небесен! Стотици

пъти ти влачи робски вериги в името на Правдата; гонен бе и заточаван с тежко проклятие от силните на деня и от враговете на Истината; премазван бе от побои, запиран бе по зандани, предаван бе от предатели – но винаги оставаше верен на Словото Божие.

Радвай се, праведнико, апостоле на Тронното Слово на Господа! Ти изкупи отдавна не себе си, а стотици и хиляди синове на народите, сред които се подвизава. Още в Елада ти отрязаха езика, понеже бичуваше с огнена реч робството. Престолното Божие Царство Христово няма по-пламенен трибун от тебе в цялата древна Юдея; Русия никога няма да престане да издава твоите повести; Сомалия те възпя в народните си песни.

Предната стража на Господа – ето какво е духът ти!

Това, което се говори напоследък за звездите, които пламтят навътре, за твоята чиста монада се отнася. Соткал плътта си от страдания, сърцето си – от песни и горести, ума си – от катедрали на Мъдростта и познанието, праведният ти дух следва по петите Царя на Правдата през 30 столетия вече! По-жарко невеста не люби жениха си от тебе, когато обичаш Господа; по-сладко майка не пей на рожбата си от твоята мисъл, когато тече за Господа; по-силно водопад не гърми в пропастта, когато слизаш на бран за защита на онеправданите. Ти въртя

меч - и въртя го истински; мета копие – и го мета смъртоносно по нашественик и оскърбител на Отечеството; ти хвърля огън и жупел срещу папи, жреци, патриарси и самозвани светии – защото е чутко ухото ти за най-тънка реч Божия и трепет-но плаче душата ти, когато виждаш неправда да плоди беззаконие.

Познавам, познавам, познавам Своите Си – и ***Своите*** *си повиквам, когато са нужни!*

Египет прогони писаря Ми, който пазеше Скрижалите на Смарагда. Ала ти Ме намери и вдън пирамидите тайни и се опълчи на страшни династии, извиквайки Слънцето за свидетел. Твоята дивна Нефертити не те е напускала никога; Бикът стене под мощните мишци на праведника, дръзнал да поведе чистите по стръмното поприще на Овена. Аз не зная друг ученик на Небесния, който с плач покъртителен да се хвърля в нозете на Славата Божия! Грьм с гръмоносни мълнии потриса душата ти всеки път, когато Ме зърнеш, скрит сред тълпите, епохите, времената! Ти си онзи, който разпознава, оправяч на пътища Господни, сал на Провидението, пренасящ покрова небесен на свято място.

Кой ще Ми каже: “Пламти ***прекомерно*** *брата от "ревност" – не може ли по-спокойно?"... – Мълния спокойна има ли? Пожар от обич към Господа тъй лесно ли се гаси през пространствата? Преданост от подпалено изгревно наводнение може ли да бъде*

среднощ огледало, студено и езерно? Прочее, оставете влюбените в Господа да Го любят тъй страстно и огнено, както вие не сте и сънували да обичате своите земни кумири.

Сега сокращавам наполовина останалото в тефтерите, понеже с още десет грамадни крачки каленият в битките се приближи към Мене, провеждайки действото на пентаграма; и с още десет ще влезе, пак първи, в Светилището - понеже свиден му е гласът Ми и разпознава го! Тази немалка култура, която се събра в хранилищата на опита ти, те издига над всички от Братството, които тогава познаха Небесния Цар според славата на одеждите Му, а сега отхвърлят.

Не ще ви бъда Учител никакъв, ако само веднъж съм говорил, ако не тека неприривно и всякога, търсейки пролуки през сърцата на малките и през пръстите на смазаните от страдание. Нищите духом не са някои други, а ония деца на Трапезата, с които поканените не искат да седят наедно, понеже били много оцапани и Силата не можела да протече през тях... Ала Аз съм ти казвал не малко неща и сега, и тогава, та мъждиво светило от тебе не става, нито ръжда е покрила пантите на твоята порта, поради което можеш да приемеш Истината ***отвсякъде****.*

Просторно *е царството, което наследяваш отнине! Когато стотиците предателстват с отрицателни мисли и състояния, Аз те имам за един от*

ония, малцината, които все още ходят в бели дрехи и не жалят себе си, когато става дума за Словото и когато ги повикам на полето на Делото.

Сега особено е нужна свята искра на разума, радостна щафета на Мъдростта, която да предаде Словото на поколенията отдясно, но и да обърне към новото Слово поколенията отляво. Поколенията отдясно са тия, младите, жадуващи Словото на Учителя от Неговата царствена изява на Земята в първата половина на този български век. Ти си ключар на Скрижалите и само ти можеш да отключиш скъпоценни съкровищници, та да стигнат подаръците на Господа до ръцете на сиромасите. Ето, сега те тичат със сѐдмици и с десетки километри, за да се сдобият с някоя книга от вечните – та да могат да работят пак устремно Трите Ми класа, плюс Четвъртият. Това е обаче половината от светлата ти мисия преди залез. Необходима е, както казах, искра и наляво – та да подпали още две-три сърца на старците, които не искат да Ме признаят за гла-совит... Аз съм гласовит и гласът Ми се чува от младенци, па макар и оцапани от саждите на злоезичието и премазани от ледовете на саможертвата за беззащитни. Такива никога не вярват, че са достойни и достатъчно чисти, за да протече Словото през издъхващата им душа от премеждия. Вие не ги и убеждавайте, че са достойни – те никога няма да ви повярват, понеже сами се мислят за гниди и отхвърле-

ни от сградата. Ала Словото, което се лее през такива, няма никакви прегради – и снегът, който пада от небесата Христови, тъй както никога не е падал в октомври, е само бледо начало на празника, започнат с Новото Слово и отпразнуван с поставянето на пентаграмата. ***Снегът*** *е Христовата дреха, с която загърнах страдална България поради туй, че успяхте да сложите пентаграмата навреме и да отмените завинаги порядките, които спъваха Школата и Словото, и Делото.*

Нека са скромни тръбите Ми, нека са още далече от образа на Тръбача, та прах се усеща под стъпките Му, ала Словото ***чисто*** *предават, ала Школата* ***пак*** *се започна! Тя, прочее, никога не се е прекратявала, ала тук, на небето; радостно е, че сега, на* ***Изгрева****, тя се възправя отново. Тия, които са отдясно, са изумени от нейната сила и свежест; по средата има само един побратим на Делото, който е пламенен. Ала пламъкът му може да опали навлажнените клади отляво - тогава ще руйне огънят и в двете посоки, между двете поколения, та да каже небесната аудитория: “Ето,* ***намери*** *се пак Ученик на мястото си!"*

Коментар: *Този възрастен брат от Школата отдавна си замина за другия свят. Той отдаваше всичките си усилия и средства за Словото, за Делото, за Братството. Той съдейства да се направи новия, коригиран пентаграм в елипсата на Учителя. Когато за някого в осияннята се казва, че е прероден*

някой от великите люде на земята, почти винаги това значи, че той е само ***един*** *от хората, в които даден мощен дух е въплътен – може да е 1/5, 1/50, 1/500 част от него, а и по-малка. Ако той е разпознал и изучава Словото от последната му изява в даден свят, тогава е получил Първото Посвещение; станал ли е негов ревностен апостол, разпознал ли е Бога на земята* ***физически*** *в най-последното Му въплъщение и живее ли с него или с Неговото Ято, е получил Второто. При Третото вижда всичко в Трите Вселени и има космична мъдрост и ясномислене, а при Четвъртото става мъченик и мистик, човек на Любовта. На земята страда, небето е отворено за него. Той въобще няма тия мередиани, чакри, точки и центрове, както ги рисуват и си ги представят хората от други раси и епохи. Който е горял по кладите, който е висял по кръстовете, който са го одирали жив или разкъсвали зверове по арените, има съвършено други олтари, престоли и двери. Затова той се ориентира съвършенно правилно къде в даден миг на историята е Словото, Делото и Животът, къде са техните носители. За него вече е съвършено невъзможно да живвее със смъртни и да има вкус към хора с други идеали и друг начин на живот.*

За тези 100% самоотдаване и преданост сега мога да разкажа и един случай с Крум Въжаров. Един негов съученик от гимназията го бил срещнал в комунистическите години, когато той бил станал високопоставено лице, министър. Те се срещнали и той, с много добро чувство, поздравил Венно и казал: "Е, ти занимаваш ли се все още, Крумчо, с твоя Учител, с дъновизма, там?" Той казал: "Да, аз съм му верен и поддържам тези свои убеждения, не крия това." В следващия момент човекът го попитал: "А ти можеш ли да ми обясниш защо, все пак се наричате "Бяло Братство", какъв е принципът; защо

точно "Бяло Братство?" И Венно му казал следното; първо му задал контравъпрос: "Кажи защо бялото е бяло, чисто физически – ти нали завърши физика?..." Той, естествено, знаел, че белият цвят отблъсква всички лъчи, които идват към него. Той ги отразява всички, т.е. той дава 100%, не задържа нищо за себе си. Всеки друг цвят задържа определена част от спектъра за себе си, а това значи вече, че не е бял цвят. Ясно е сега защо Черното братство е "черно" – защото задържа за себе си всичко – или такъв е всеки човек, който върви по този път. И този министър, много интелигентен човек, казал: "Останах много доволен от отговора ти, Крумчо. Разбрах какво сте вие, "белите братя" и как мога да ви отличавам от другите цветове и от разните "пъстри", "шарени" братя и пр..." Бате Крум ни е разказвал и за други случаи с негови бивши колеги и познати, които после са дошли на власт. Такъв бил и началникът на международния паспортен отдел, който с охота го пусна в Англия и Франция, когато и пиле не можеше да прехвръкне на запад, ако не е партийно или не "пее", понеже Въжаров му е бил някога любим преподавател по ергономия и трудова психология.

За съжаление, има и хора от "Братството" с по-остър Камперов ъгъл и по-малки разстояния от дупката на ухото до темето. Те, само при мисълта за заменяне на думи в песните на Учителя, настръхват и скачат: "Това е от дявола!"... Но и тук, наистина, имаме предвид коефициента на интелигентност, който е бил високо ценéн от Учителя. Имаме предвид също не един и два случая, в които Учителят лично е разрешавал и насърчавал такива варианти. Мога да потвърдя, че Филип Стоицев и сестра Весела Несторова са почти единствени в Братството, които спазват указанието на Учителя, че дори и в Неговите песни могат да се променят някои думи, при които словесните ударения не съвпадат с музикалното

ударение. Учителят сам е можел да го прави и го е правил, но знам и случаи, в които Той е молил брат Жорж Радев и други братя и сестри поети и не само поети, по вътрешно чувство да намират синоними, в които словното ударение да съвпада с музикалното. С Филип Стоицев ние заменихме такива думи в братските песни и дори в песни на Учителя, за да звучат по начин, който не дразни. Въпреки че има няколко такива думи в известни песни на Учителя, които нас не ни дразнят не само защото Учителят ги е дал, а защото се получава своеобразна прелест на звученето, независимо от това несъответствие, след толкова много години пеене.

Георги Йорданов напоследък ни разказа (една група приятели ходихме при него) за първите години, когато той е попаднал при Учителя - какво е преживял, какви уроци е получил от Него. Някъде всичко това ние го записахме, но той самият е разказвал много повече от бъдещите книги и магнетофонни записи – всичко това ще бъде узнато, то не е сега моя задача. Мога да кажа само, че този изключителен брат откликваше навсякъде и си спомням много добре, въпреки че ние не бяхме много близки в началото (той ме знаеше само по лице и по име), как в момента, в който аз реших да се погрижа за още една майка, независимо от кого е бащата, той веднага даде една сума, която за това време не беше малка. Той самият се грижеше за не едно такова дете. Просто той беше като един извор, който постоянно раздаваше, раздаваше, раздаваше... Така е и до ден днешен. Познаваме духовни хора и хора от Изгрева с извънредни качества, не по-долу от тия на Учителите на Блаватска и Йогананда. Обаче, когато говорим за истинско Приятелство и Братство, добродетелите излизат на първи план. Тогава, да се погрижиш за една самотна майка с душа и за децата й, струва повече от това да изсипеш 1000 тома или тона Слово Божие, ако то остава нереализирано.

Целта на Словото и Делото е Животът, а Животът иде от Любовта. Последното творение на Любовта е Жената, а Нейният връх - свещената Бременна и Майка, която кърми и храни детето си сама и не разчита на никого, не желае да на-зове името на бащата, не изисква нищо от него. Тя всякога си остава девствена. Може да сме тръгнали към 80-те, но винаги ще се хвърлим в огъня заради такива! За това ни дадоха пример Борис Николов, Георги Йорданов, д-р Чаушев и други.

Тук искам да разкажа за невероятната ни връзка с известния доктор Чаушев от черноморското село Свети Влас и за посе-щенията ни при него. Той е един от истин-ските ученици на Учителя. Помогнал е на стотици жени да забременеят не само с медицински средс-тва. При посещени-ето ни при него той ни призна, че има 108 деца! Аз съм приятел с Тео, един от безбройните му "внуци", но от "официалните". Светицата Ванга, когато бях при нея през 1980 г., току-що бе станала кръстница на шестстотин и не знам кое си дете - вече не помня. Не всеки знае, че в безсмъртните светове не пускат човек, ангел или божество, които не са се грижили приз ц през целия си живот за бременни, кърмещи, деца и

майки - не само за собствените. Позволявам си тук да включа едно интервю с Доктора и още две-три неща:

При чудотвореца от Свети Влас

в "При Адепта"

Ранно пролетно утро – 22.03.01. – небето бе покрито с облаци, синоптиците предвещаваха дъжд. В душите ни бе светло и празнично. Всеки от нас очакваше срещата с трепет – едни търсеха помощта му, за да се измъкнат от примката на болестта, други - за да му поднесат плода на земния си труд, трети – да се посъветват как и накъде да продължат житейския си път. Неусетно, унесени в мислите си и пленени от пролетната премяна на дърветата и цветята, пристигнахме. На верандата ни посрещна, както винаги изпълнен с Любов и Светлина, д-р Чаушев. Покани ни в стаята за гости, в камината гореше огън и осветяваше с чудни отблясъци всичко наоколо ….

- Д-р Чаушев, как посрещнахте Новата година? Можа ли доктор Чаушев да си отпочине тази зима?...

- Беше топла зима и пациентите не ме оставиха много, понякога ме намираха и в стаята ми за медитация. Видели ме като посрещам Слънцето и като слизам до брега на морето и казали : "А, той е тука..."

За Коледа получих от четирите края на света подаръци – Тибет, Ерусалим, Берлин, Базел.

От Тибет получих снимки от различни манастири, броеница… Връщам се от морето и гледам пред входа на кабинета една торба, оставена с подаръците от манастирите. Може би защото съм приет за йога или не знам, но са изпратили по човек до Академията даровете и са казали: "Като отидете в България, това да го оставите на д-р Чаушев." Повече не се обадиха. Кой им е казал? Откъде знаят адреса ми?

Получих покана да присъствам в Базел (Швейцария) - празнуват 2000 години Коледа, и понеже не отидох, благодарих. Председателят на комитета ми писа – какъв коледен подарък искам. Изпрати ми проспекти със специални издания, за да си избера подарък, и аз си пожелах – всички видения и предсказания за света, събрани в една книга.

И Били Грейн, най- големият издател в света на окултна литература, ми изпрати писмо от Берлин: "Ще получавате всяка година безплатен годишен абонамент." Получих вече първата книжка с подписа му.

От холандската телевизия искаха да снимат филм за мене, правят сериал за лекари от цяла Европа, които комбинират двете медицини – традиционната и нетрадиционната. Аз им отказах – през лятото тук ще ми гръмне главата. Получих съобщение: "Ние все още Ви имаме предвид“ – тоест,, не са се отказали още.

- Как посрещате пролетта?

- Началото на пролетта тази година беше на 20 март, в 15 часа и 31 мин. Благодаря на Бога, че точно в този момент останах съвсем сам. Качих се тук, запалих камината, и пред огъня (Бог говори чрез огъня!) си казах молитвите, направих медитация…

- Неуместно е може би пак да те питам за пролетната умора, когато цялата природа възкръсва за нов живот, но този въпрос вълнува мнозина.

- Пролетната умора е закон на тълпата. Това е най-голямото невежество на съвременната медицина и на академиците. Тези пролетни умори от едно време не мога да ги разбера. Ама сега ги разбирам, те цяла зима са яли само мъртва храна, мърша, меса, алкохол, не виждат слънце - затова сега гледат да се хванат за салати, за зеленина. Аз отдавна не съм ял такива салати – те са отгледани в разни оранжерии с изкуствени торове, само ни тровят пак…

Пролетта се чувствам най-свеж, най-добре, с най-много енергия в себе си, защото цяла зима съм бил на жива храна – плодове. Менюто ми днес – изцедих си райски ябълки, смлях си бадеми и орехи; на обед – житце, сушени смокини, хинап…

Това, пролетната умора, е такова невежество за мене! Цялата природа, всичко, се събужда, дърветата започват да цъфтят, а те - "пролетна умора": хранят се зимата само с мърша...

- Може би затова църквата е въвела тези великденски пости?

- А така! Празнуваме 24 декември, Коледа – тогава е най-голямата нощ и най-малкият ден – 9 часа. Христос е Светлината, Любовта. Той е роден на 24-ти и на 20-ти ще възкръсне. Тогава – равноденствие. Всеки ден Светлината побеждава Мрака с 3 минути. И затуй Великден идва – Възкресение Христово. Светлината побеждава Мрака. И затова сега, когато са решили да правят избори през лятото, ще победи повече Доброто. Когато правят избори наесен – ноември, декември, – тогава Тъмнината е победила Светлината, Злото е победило Доброто. В тоя свят на Рама, Добро и Зло отделно няма. Ден/нощ, добър /лош, хубав/грозен. Всичко е биполярно, двойно.

- А чесънът и лукът, според теб полезни ли са?

- Те не влизат в моето меню, аз подземни неща не ям. Но Които вече са се разболели, е добре да ги лекуват с тях. Там има витамини, фитонициди – естествени антибиотици, които лекуват микроби и болести. Хубави са и за подправки, и за дезинфекция на устата… Не знам дали ви разказах: една госпожа от София беше дошла при мен – все й кървели венците. Казах й: недей взема други лекарства, просто вечер една скилидка чесън я отрежи по средата, мъничко я разчупи и лекичко натрий венците. "Чесън?! Аз не мога чесън?!" – превземки ….

- Червеното цвекло при кои заболявания е добре да се приема?

- Морковът и цвеклото – са подземни. Аз съм измерил: ряпата, морковът – всички въртят наляво, земни са. Те са по-материални. Могат да имат много лечебни качества, но само

за лечение на тялото, а на по-високо ниво – духовно, - не носят нищо.

- Кое според теб е най-доброто прочистващо средство?

- Червата най ги прочиства лимонът. Лимонът е чудото на природата. Академиците, и те трябва да се замислят – има кисел вкус, а основна химическа реакция. Чудото на природата! Има жълт цвят – съзнание. Три са основните цветове – червено, синьо, жълто. Само лимонът и портокалът имат диагонал--ни трептения (духовни).

Който иска да прочисти червата си, сутрин (особено, докато няма черешки и други плодове) да свари царевица (ако е стара – ронена, ако е млечна, тогава и кочанът може да се вари), да я остави да се получи отвара. Капакът да не го маха, докато изстине, и във водата (1/2 л. царевична вода) да изцеди два лимона, да си я подслади само с мед, и сутрин да пие само това. Бъбреци (камъни), черва - всичко чисти.

Разговорът води Галя Колева

Чудодеецът от свети Влас д-р Чаушев беше природен лечител, екстрасенс и ясновидец. Живееше скромно в къщата си в Свети Влас и приемаше през цялата година хора от цял свят (с изключение на зимата, когато почиваше).

Георги Карамихайлов

По света и у нас има стотици жени, които са родили деца благодарение на д-р Чаушев, след като официалната медицина не им е давала никаква надежда. Ако някой рече да ги интервюира, благодарностите им няма да имат край. Ето само два отзива:

"Мили момичета, надявам се да споделя моя опит. Сега имам дъщеря на почти четири месеца. Когато преди година и нищо решихме да имаме дете, много ми се искаше още след първия месец да забременея. И като не се получи, естествено, ние, жените, се притесняваме и от нищото, заразпитвах мои приятелки. Срещнах се с две дами, едната лекарка, които бяха използвали успешно помощта на един на пръв поглед странен доктор - това е един над 80-годишен лекар, който е бил завеждащ АГ-отделение в Стара Загора. Той също е и най-старият йога в България. Лекува, съчетавайки алтернативни и традиционни методи.

Спирам дотук. Ако някой мисли да опита, може да го намерите, като питате всеки на централното площадче в Св.Влас - хората там го знаят.

Дано бъда полезна на някого.

Стискам палци!"

"Аз също живея далеч от морето... Първият път из-ползвах началото на лятото да се поразходим до морето, и отивайки до Слънчев бряг, минахме през Влас. Питахме на центъра за въпросния доктор, посочиха ни уличката, и отидохме...В първия момент имаш странно, но приятно усещане, че си в друго време, влизайки в прихлупеното и потънало в зеленина дворче... Всички врати на къщата бяха отворени... Влизаш и викаш "ехоооо" - и след малко едно слабо, но жизнено старче се показва от дървените стълби, виещи се от втория етаж. Този доктор е бил завеждащ клиника в Ст.Загора, както споменах. Той е и първият заселник в Св.Влас. Йога от над 40 години... Така...Сега за прегледа. Влизаме двамата с мъжа ти в стаичката. Преглежда ти корема, без да те пипа - май, вече забравих... На принципа на някаква енергия... Каза ми тогава - "Нямаш плод, но сега ще ти подготвя левия яйчник за овулация" Извън прегледа, разгледа ръцете ни с мъжа ми за съвместимост на биополетата, с едно махало определяше всичко... Позна дори, че не спим правилно в леглото - трябвало да спим наобратно, да си сменим лявото и дясното... Би ми една инжекция в корема, мисля с кофеин /звучи страшно, но не боли повече от подкожна/ - за активиране функцията на яйчника - и ни даде да по едно хапче в различни цветове - да ги изпием, точно срещу новолуние ли беше, не си спомням....

Зная, че всичко може да ви звучи много странно и "алабала".... Но при този човек ме изпрати лекарка, забременяла след неколкократни посещения при него. Жената не е имала деца 10 години преди това. Иначе нямаше да отида.

Аз забременях след два месеца. Не мисля, че съм имала проблем - просто исках да си имам бебе по-бързо.

Успех!"

– На 13 октомври 1959 г. д-р Теньо Чаушев от с. Влас обл. Бургаска, изпраща писмо на Свами Шивананда (1887-1963) в Индия, в което моли той да го приеме за свой ученик. В писмото си от 12.11.1959 г. Свами Шивананда изразява съгласието си и му изпраща книгата “Наука за седемте култури", по която той да провежда своята йога-практика.

Някои приятели малко се чудят защо д-р Чаушев е искал да стане ученик на Шивананда, след като последният бил казал за Учителя: "Преди 25 хиляди години Учителят Петър Дънов от България беше най-великият раджа йога в Индия". Това се носи от уста на уста и до днес, но без документални доказателства ние причисляваме такива изказвания към свободните съчинения на хората с развихрено въображение.

АВТОБИОГРАФИЯ НА ДОКТОРА

Аз, д-р Теню Ганчев Чаушев, съм роден на 3.11.1919 г. в село Коларово, Старозагорско. Роден съм с ризница (околоплодна обвивка). Такива деца през целия си живот са под закрила на голям ‘’Ангел хранител". На 2 години съм станал гражданин на Стара Загора. Когато съм бил на 5 години, ясновидецът Влайчо от с. Конево, Новозагорско казал на майка ми, че Бог ми определя да бъда лекар. Баща ми бе военен, а майка ми – домакиня.

Служих в школата за запасни офицери в София като кавалерист. Бях офицер в гр. Деде Агач (Беломорска Тракия) до 1943 година, след което заминах за Виена. Във Виенския университет учих медицина. Довърших следването си в София през 1948 г. Работил съм в Окръжна болница Стара Загора. Специализирах кожни и венерически болести и бях главен лекар на Окръжния Кожно Венерически диспансер. Специализирах и в областта на безплодието.

През 1963 г. реших да отдам остатъка от живота си изцяло на учението “ЙОГА" и да прозра някои истини в човешкия живот, които моята официална медицина не знае. Тя е груба материалистична наука. Кореспондирах си с известния индийски учител Шивананда, който ме прие за свой ученик. Той също бе учил медицина – в Англия.

През пролетта на 1963 г. си купих двор със стара къща в село Св. Влас, Бургаски окръг и се преселих да живея там. Исках да бъда далеч от големия град, да забравя условностите на обществото. Тука мога спокойно да посрещам и да изпращам Слънцето.

От 19-та до 32-та си година съм пушил и употребявал по малко алкохол. В ресторантите предлагат месо (мърша), за да пушиш и пиеш. Ако ти сервират само плод, няма да си купиш алкохол и цигари – едното вика другото. От 1963 г. съм вегетарианец. За разлика от другите вегетарианци, аз много рядко ям зеленчуци, храня се предимно с плодове.

От същата 1963 г. целогодишно ходя бос. Имам кръвно налягане 120/90 и през целия си живот не съм носил очила.

На 14.01.1996 г. получих писмо от Нова Зеландия от лекар психиатър – емигрант от Ст. Загора. 5-6 години преди това със съпругата си ми бяха пациенти за безплодие. Помогнах им, имат деца. Той ми стана ученик и прие някои напътствия от алтернативната медицина. В писмото си ми писа, че съм му се явил на сън и съм казал, че баба му ще умре след два месеца. Сънят е бил през м. октомври, а баба му почина в България през декември. Аз не съм виждал баба му, нито е била болна. Колегата – психиатър не можеше да си обясни случая.

Такива съобщения имам и от други мои пациенти. Една непозната жена от Бургас пристигна при мен, защото ме сънувала. Сподели, че съм същият, от съня й. Казал съм й да дойде, за да й помогна да има дете. Скоро след това тя забременя и стана майка. Това показва, че по време на сън аз напускам физичното си тяло, за да изпълня поръчка на “отвъдното".

Имам двама сина, внуци и правнуци. Народът казва: "Да си жив и здрав, внуци и правнуци да видиш".

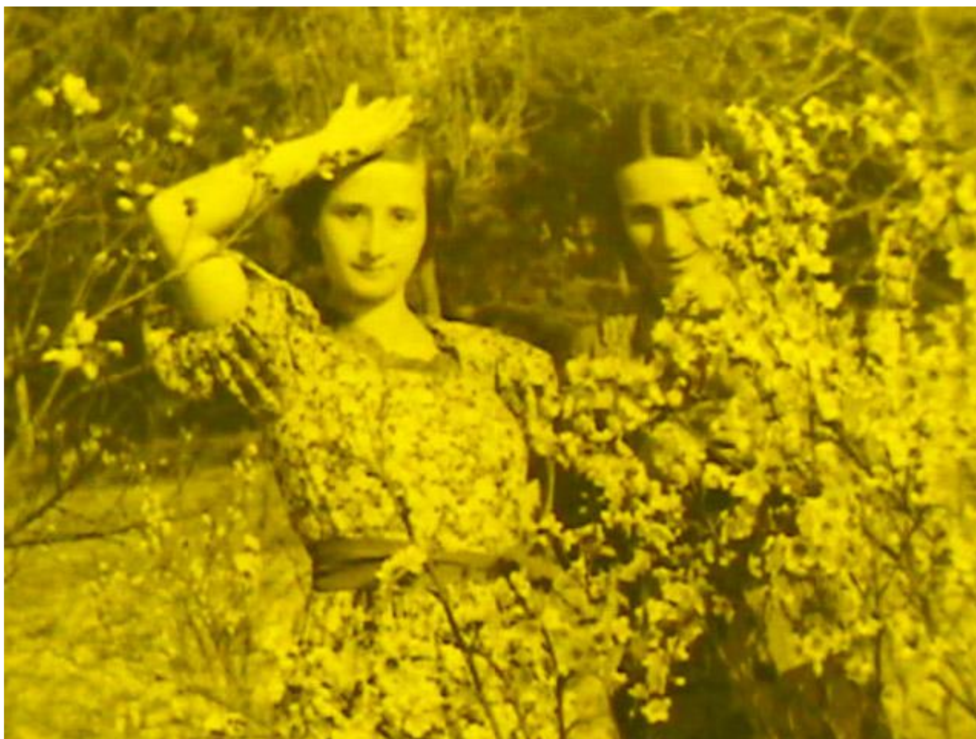
Из книгата на Теньо Чаушев
"Светът на Лечителя",
Издателство Алфиола, 2004

Каза ни да не съобщаваме колко деца всъщност е създал лично, докато не си замине от този свят...

Тук ще разкажа за една смешка от този род - истински случай с мене в Латвия през 1994 г. Може да я срещнете и другаде в този текст или някой друг, извинявам се. Зелената пария в Рига ми беше дала препоръчително писмо, навсякъде в страната да ми помагат за каузата "Матриадор" - обожателите на бременните и кърмещите, на майките. Но където го показвах, всички се усмихваха ласкаво и даже някои се смееха от сърце... - "Преведете ми, аджеба - казах най-после на едно място, - какво точно пише в този документ! "(нали беше на латвийски). И ми го преведоха: "Зелената партия на Латвия умолява всеки, който желае, да помага на приносящия това писмо, едикойси човек от България, да увеличава броя и качеството на бременните в страната". Дали някой е бил неграмотен или си е направил джумбуш, не мога да кажа. Ала факт е, че при тая липса на мъже в Латвия и Русия, много млади жени взеха това насериозно, и ако не бях от XX век и от тази периферна планета, може би щях да се заема с това лично... Доколкото ми е известно, досега имам само 3 деца (още едно, четвърто, което ще дойде през 2013 г., ако ще е от мене...) - друг още не се е"оплакал"... Подобни предложения, и преди и по-нататък, имах в много по-голяма степен в Русия и Башкирия, и то без всякакъв документ, но ги оставих за реализация в далечното бъдеще, когато хората ще бъдат културни...

Работата е в това, че от стажа си в "Матриадор" у нас, по назначение в НИИОН-ЕНИМА, имах вече набран опит и го пренесох в чужбина. Еко-партията в Рига възприе внушението на България да приложи на дело идеите на Учителя Петър Дънов на тази тема, и г-н Арвид Уулме внесе законопроект в парламента, фермерите на Латвия да отдават процент от най-чистата си растителна продукция за безплатно снабдяване на бременните. Той съобрази две неща: че всички жени ще гласуват за него, и че фермерите ще клъвнат, ако това се обвърже с данъчни облекчения. Дали този закон се прие и приложи, не знам и досега; приятелите пишат, че това е раздвижило духовете. Доколко се е осъществило на държавно ниво нямам солидна информация, ние не вярваме на приказки, но можем да вярваме на очите си и на очите и ушите на стотици хора в залата на Авиационния институт в Рига. Рицарите ма Майките отнесоха от там до домовете им на гръб немалко чували, торби, сандъчета и пакети с плодове, ядки, мед и какво ли още не - и благата, и услугата напълно безплатни. Ентусиазмът беше небивал. Не беше от фермерите, а от хората в салона. По-късно и в Башкирия узнаха за тази българска инициатива и на един симпозиум плакаха с глас стотици момичета, майки, учителки, чистачки, готвачки и пр., когато чуха, че са богини и че трябва да ги обезпечим безплатно за цял живот от житното зърно до дом с градина, да ги носим на ръце в небесен пух от раждането им до смъртта, ако въобще умрат, освен от щастие... Кметът на град Сибай предложи да започнем веднага с екоселища и защитени територии за тази цел, пари и работна ръка имало, другите кметове щели да го последват. Башкирия е била многомилионна, сега ги асимилирали жестоко, имат нужда от въз-раждане и здрави жени и деца. Знаеха, че и те са българи, но все

още се оглеждаха и шепнеха, когато ми го казваха. Защо Небето спря това начинание, това в друга тема.

*Сега вече искам да се спра на голямото приятелство на моята майка със сестра **Верка Куртева**, поради което аз просто съм израснал покрай нея. Освен най-близка приятелка на майка ми от Братството, тя е била най-близката интимна приятелка на големия интелектуалец Жорж или **Георги Радев** – най-известен в Братството със своите статии в сп. "Житно зърно". Те са нещо, което не може да има сравнение с нищо в Братството, нищо в световната окултна литература и култура. Това е бил един абсолютно интегрален дух, който е бил точно толкова съвършен математик и физик, колкото и преводач от няколко езика, астролог и виолончелист. Негови са преводите на Бо Ин Ра, на "Занони", може би и на "Агни йога", въпреки че той е имал някои строги уроци, получени от Учителя, защо си е позволил да преведе точно Бо Ин Ра и какво последва; но това е отделен въпрос. За съжале-*

ние, не го познавам лично, защото той си е заминал 1940-а година, 2 години преди моето раждане. Но той е жив пред очите ми, защото постоянно, непрекъснато се говореше само за него. Той страшно много липсваше на своите най-добри приятели – и на баща ми, и на майка ми, и на вуйчо ми Славчо, с които те са били първи приятели и заедно са списвали сп. "Житно зърно". Той има книги, които си остават вечно като безсмъртен принос в историята на Братството – "Пътят на звездите" и др. И този великолепен дух, този ученик, като го погледнеш на всички снимки, е един извънредно изработен човек. За него Учителят е казал един ден: "Аз изкупих Жорж Радев от Черното братство." Значи, той е бил към Черната ложа векове наред и Учителят е направил някаква голяма жертва – направо казва, че е платил за него. Разбира се, това е някакво окултно изкупване, а не с пари и ценности – откупил е душата му, защото той е бил служител на някаква традиция на тъмната ложа. Разказвам за брат Г. Радев, защото има и неща, които само аз съм ги чувал или сме чували в тесен кръг. Разбира се, много други хора ще разкажат за него в касети и в писмени спомени, но не е изключено всеки да е чул нещо, което никой друг не го знае. Това ще остане за историята. Леля Верка разказваше с огромно възхищение, с огромна и неувяхваща любов за него. До последния ден тя говореше с обожание за него – една истинска любов през вековете! Но подозирам, че е имало и някаква драма между тях, не мога да кажа точни каква, защото имаше една тъмна сянка върху тяхната връзка. Може би единият не е разбирал другия в някакъв план- не мога да кажа, нямам представа. Затова тази велика любов имаше и една видима рана, която беше оставила. И, може би, неговото ранно заминаване от този свят има връзка с това, а може би не. Някои твърдят дори, че съзнателно си е отишъл. Ние не обичаме думата "самоубийство", защото един

човек може да си отиде от тази земя и без да посяга на себе си физически – просто душата му не може да издържи повече на тази проза, на противоречията и жестокия гнет. Знам, че той е отишъл в Родопите и е умрял. Тази българска планина – веднага след Рила – също е легендарна, орфическа планина. Знаем много интересни неща за Жорж Радев и приятелите му, за техния общ живот. Например, за комуната в Арчларе, която са направили без одобрението на Учителя. Там е присъствал и брат Г. Томалевски и други известни братя от Братството. И си спомням един много комичен случай с брат Г. Радев, който са ми го разправяли, може би и други ще го разкажат. Защото тези философи, които постоянно са говорели на високи теми, - не винаги са били със съзнанието си на Земята.

"Една вечер, когато Жорж Радев започна да си кърпи панталона, не го свали от себе си, а започна да кърпи крачола на самия себе си с една игла. Говореше нещо много мъдро; и тъй, както вечерта се бяхме събрали и бяхме отново удивени от неговите интерпретации за астрологията, накрая той реши, че трябва да се съблича и да си ляга. И когато се съблече, бяха зашити заедно с панталонът и долните му гащи и той ги съблече заедно с панталона ... С цялото великолепие на блестящото, огромно чело, видяхме сега и голия човек ..." Ето такива смешки са ставали там. Но оценката на Учителя за тази комуна в Арчларе е отрицателна – тогава те са дали две жертви. Двама души са починали при тежките условия по време на тази самоинициатива, защото Учителят не е одобрявал тази комуна. Той е дал да се разбере още от самото начало, че не трябва да се ходи там, но не са го разбрали. Не само защото физическите условия са били много тежки (и наистина, там се е явила малария и е взела живота на два-

ма души), а – по моему и според обясненията, които съм получил – Учителят не е одобрил предварително тази инициатива, защото групата отива да работи в имението на един "брат" от братството, много заможен, богат селянин, който обаче е бил алчен и ги е изпратил да разширяват имотите му с нечовешки труд ... Заплащат с два живота заради това, че са изменили на основни принципи на Христовото Учение и на Бялото Братство. От една страна, този брат-селянин е казал, че е "брат", а от друга страна те са му работили като роби... По-подробно: в Арчларе осемте братя са почнали със сеч на дървета и вадене на дънери, имало е копане и плевене, мелили са жито и ечемик, жънели са и са косили не само там, но и после в комуната около Русе. При всичко, казано в беседите против това и против меленето на житото. Ние не съдим, само си задаваме въпроси.

Един приятел ми разправи следното: като бил в казармата, заповядали му да отсече едни храсти, но той отказал. Рискувал да го пратят в дисципа или в затвора, или нещо още по-лошо. Във военно време разстрелват на място за неизпълнение на заповед. Само Бог е помогнал да му се размине. Може да не струва и колкото подметката на такива класически ученици като описаните в Арчларе, но все пак това е един принципен подход. Ако се проследи пътя на "арчларци" след експеримента им, ще се види, че те са дали не сами две млади жертви. Друг от тях, когото имаме за божество, живя само с половин стомах след една тежка операция в затвора. Всичко това не е критика, просто повод за размисъл. Почти всички хора от братството, които са били при Учителя и ние им се възхищавахме безмерно, си отидоха с тежки недъзи и от болести или след големи страдания. Те са обещали предварително и са се съгласили Учителят да им смъкне по 100 кожи в това прераждане, понеже Ученикът възхожда по вер-

тикала, не по спирала. При нас последствието се плаща моментално, няма време за прераждания. Друг приятел отсече главен клон на един дъб, за да не му засенчва прозорчето, и веднага след това си осакати коляното за цял живот. Трети оклевети едного - и веднага след това оклеветиха него точно за същото нещо и по същия начин. Могат да се дадат стотици примери. Има и такива, които не изплащат лична карма, а са обещали да страдат за народа си или за човечест-вото. Това са всички мъченици и светии, както и Учениците от IV и V Посвещение - последните две преди Безсмъртието.

И така, искам да продължа с два случая, които лично съм чул от сестра Верка Куртева, и те трябва винаги да се помнят. Първото, по-важното нещо, което искам да разкажа, е споменът на с.Куртева за думите на ръководителя на Българското теософско общество някога, известният Софроний Ников, който лично е разказал на нейния баща Георги Куртев – ръководител на Айтоското Братство - за един паметен исторически случай. Той за нас е изключително важен, въпреки мълчанието на съвременните окултисти и теософи, които не признават Учителя или не приемат, че Той е последното въплъщение на Бога на Земята в сегашната епоха.

Те пренебрегват тези думи на Софроний Ников, а той предава думите на Кришнамурти (1895-1986) – известния в зорите на теософията голям индус, който беше съвсем доскоро на земята и навсякъде по света не спираше да проповядва без умора. Преди няколко години мои близки на Запад са присъствали на негови лекции, даже аз много ги молех да го попитат лично потвърждава ли днес той тия свои думи. Преди обаче да ги цитирам, ще включа тука какво пише за него в Уикипедията:

Джиду Кришнамурти
индийски философ

Роден на 12 май 1895 - Маданапал, Индия. Починал на 17 февруари 1986 г. в Оджаи, САЩ.

Джиду Кришнамурти е индийски философ и общественик.

Като дете среща известния окултист и теософ Чарлз Ледбитър в центъра на Теософското дружество в Адиар, Ченай, Индия. Ледбитър заявява, че ясновидски усеща "най-силната аура, която е виждал, без частица егоизъм". Впоследствие попечителството му е поето от Ани Безант. Двамата окултисти, ръководили Теософското общество по онова време, обявили Кришнамурти за носител на духа на Мировия Учител, за който се говори в трудовете на Елена Блаватска, и основали организация (Орден на Звездата), която да разпространява тази идея.

В годините от 1922 до 1929 Кришнамурти променя вижданията си. Теософската реторика започва силно да отстъпва в речите му, като накрая съвсем изчезва. На летен лагер на "Ордена на Звездата" на 2 август 1929 в Оммен, Нидерландия, Кришнамурти разпуска ордена. Заявява : "В момента, в който последвате някого, Вие преставате да следвате Истината“. И още: "Вие си въобразявате, че само определени хора държат ключа към Царството на щастието. Никой не го държи! Никой няма авторитета да държи този ключ! Този ключ е в самите вас. И в развитието, в пречистването, в неизкривяването на това ваше себе е Царството на Вечността". След това негово изявление, много известни теософи се обръщат срещу него, включително и Ледбитър, който заявява: "Видението е било погрешно"). Впоследствие Кришнамурти се разграничава категорично от всички дейности и вярвания на Теософското общество. Прекарва е остатъка от живота си, говорейки за естеството на вярата, истината, скръбта, съдбата, свободата, смъртта и стремежа към духовно изпълнен живот. Не приема нито последователи, нито поклонници, вярвайки че връзката гуру-адепт окуражава зависимостта и експлоатацията."

А ето, именно, какво се е случило в дома на Георги Куртев. Тази наша сестра – "леля Верка", както ние я наричаме – ни разказа следното:

"Аз – каза тя - като момиче помня много добре как се върна Софроний Ников от един конгрес през 29-а година в град Оммен, Холандия – от един от поредните конгреси на Световното теософско общество. На него ръководителите му, крупни окултни писатели, ясновидци и т.н. в центъра на Тео-софското световно движение, били решили да се обяви, че Маитрея, Очакваният, вече е слязъл в тяло на Земята. И на този конгрес те обявили, че Маитрея - или Мировият Учител - действително е вече дошъл и Той се проявява в тялото на Джиду Кришнамурти. Ние знаем една негова книга, която беше с неговия образ като млад човек: "При нозете на Учителя". Там имаше тези 4 свещени изречения на Изтока: "Знай! Смей! Искай! Мълчи!" и сме чели тази книжка и сме се удивлявали от думите на Кришнамурти - от това, че именно Мировият Учител действително говори чрез него. Теософите неединократно в онези времена са били свидетели на странни случаи, когато чрез Кришнамурти наистина е говорил някой друг. Гласът му изменял тембъра си, явно говорел съвсем друг глас, а не неговият. И неведнъж един безкрайно мощен, сладък и прекрасен глас, сякаш от всички страни в залата, сякаш изпод земята и от небето, започвал да говори от името на Учителя. Има такива текстове, които съм чел в теософското списание "Всемирна летопис" и на други места. Цитирам по памет: "Аз идвам в този свят вече, за да помогна на всички страдащи, за да изтрия всички сълзи, за да повдигна човечеството, за да проведа космическата вълна на Любовта" - т.е., всичко това, което Учителят говори по-късно в беседите Си в България, още тогава чрез Кришнамурти е било започнало да се излива като водопад. И естествено е било тогава теософите и ръководителите им, по-специално Ледбитър и Ани Безант, да обявят, че именно Кришнамурти е този, чрез който ще се прояви Маитрея. Софроний Ников

предава буквално това, което чул на този конгрес, на своя приятел Георги Куртев, пред очите и ушите на сестра Верка, когато е дошъл в техния дом. Той казал дословно следното: "Кришнамурти излезе и много сериозно и скромно и каза: "Извинете, мои братя, но аз искам тук да изясня един въпрос, защото виждам тенденцията да се обявява, че в мене, именно, ще се прояви Мировият Учител. Но аз имам много сериозни основания да опровергая това и да кажа, че аз съм само един скромен ученик на Учителя и искам само да вървя в Неговите стъпки. Да кажа, че Учителят няма да слезе в моето тяло на Земята, както вие мислите сега. Той се проявява само като глас чрез мене, а Неговото Дело вече се развива на друго място. Учителят вече е в плът на Земята и се намира в България."

Друго нещо, което ми е разказвала сестра Верка Куртева, е относно един много тънък проблем на българския живот – на интимните групи или микрогрупите, за които говори съвременната социология. Но нека не го разтягаме толкова сега това нещо в научен вид, а да разкажа самия случай. "Веднъж – казва тя – на вратата ми се почука. Беше късна вечер и аз, срамежлива, боязлива и плашлива като много момичета, попитах: "Кой е?" – И един много, много нежен мъжки глас, много, много фин, ми отговори: "Верче, аз съм." Но аз казах: "Но кой сте вие?" – "Верче, отвори ми, моля те! Пусни ме!" И аз отворих – казва – вратата и застинах. Аз – казва – видях пред себе си най-красивото същество, което съм виждала в този живот! Това не беше никой от познатите ми братя на Изгрева. Аз почувствах, че това е един ангел в мъжки дрехи, с мъжка физиономия. Аз бях потресена и няколко минути стоях с отворена уста и се опитвах да кажа: "Кой сте вие?" – но не можах да кажа и дума. Защото такава красота и такова съвършенство аз никога не бях си представяла дори. Никога

не бях виждала – нито в рисунките, нито по иконите – такава свръхкрасота. И това същество - аз не мога да го нарека точно мъж, - това същество пак ми каза: "Верче, аз съм много изморен. Мога ли да преспя тази вечер при тебе?" И тогава – каза тя (цял живот се е разкайвала за тази си постъпка) - у мене задействаха и свенливостта, и страхът, и предразсъдъците, и възпитанието, и казах: "Извинете, извинете, аз не ви познавам. Не мога да ви поканя, не ви познавам! Моля ви се, не ме молете да останете тука..." - и му затворих вратата под носа!"

И на другия ден – продължи тя тъжно, – по време на беседата Си, Учителят ме погледна в очите така проникновено и с такава тъга, както никога не бяхме виждали Той да погледне някого." Значи, Учителят е изпратил това същество при нея; или има и други възможни обяснения. Сега не искам да коментирам този случай, но за нас, в братството, които знаем и ни са разказвали такива случаи, е известно, че Учителят е говорил за адепти от Агарта, че има и ангели, които могат да заемат временно физическа форма. Че има ученици някъде далече по Земята или в Космоса, които могат да се телепортират свободно; че има тайни ученици на Учителя; а че има и различни форми на съществуване на самия Учител, Който казва: "Ето така, както Ме виждате, с тази коса, с тази брада, с тези мустаци – това е само една дегизировка, това е един театър. Аз в духовния свят съм много по-красив и вечно млад." Така че, не се знае кой точно я е посетил и защо... Тя е можела само в една секунда да завърши еволюцията си! Можело е този човек и да не остане да нощува – да е дошъл да провери само дали тя ще го пусне или не. А това не е ставало само с нея – и други хора са ни разказвали подобни случаи.

Известен е и един случай, когато една жена много искала да стане ученичка на Учителя, но Той дълго отказвал. Един ден я приел, но... заключил вратата, като влязла. Тя изпаднала в паника, почнала да се озърта – Той отворил вратата и й казал: "Не сте готова още"...

Школата на Учителя е била и е жива Школа, в която тези неща постоянно се случват – и нас постоянно ни изпитват. Но леля Верка цял живот съжаляваше за това, цял живот съжаляваше и казваше: "Може би нашият живот се разви така трагично с Жорж Радев и не можахме да имаме щастие на земята и той да остане жив, защото аз изпъдих един ангел; аз не приех един ангел, едно същество, което имаше нужда." То е въпрос, дали е имало нужда, защото децата на Бога имат всичко и нямат нужда от нищо; те просто създават изпитни ситуации или ситуации да подарят нещо. Тоест, при нас, в досегашното човечество и от много хилядолетия наред, може би от времето на Първото грехопадение преди 8000 години, за което говори Учителят (200 милиона земни години), моралът е само един – ти можеш да останеш на гости или да спиш и да живееш само там, където има установени родови отношения. А особено непознат мъж да остане нощем насаме с жена, със сестра в нейния дом... Това доскоро беше пълен абсурд за едно обречено поколение, което вече си отива. Даже и сегашният човешки морал не приема лесно това. Учителят е искал да покаже нещо, да каже нещо на учениците си чрез този случай със сестра Верка – с този брат или ангел или висш Посветен, който Той е изпратил и тя не е издържала изпита си.

Защото миналото тежи със страшна сила на нашето подсъзнание – традициите, възпитанието, страхът и пр. А се казва, че Братството, за разлика от семейството, трябва от сега нататък, както е в целия Космос, да може да изпълни

функциите на семейството. Това, което ние се мъчим да постигнем в тесния кръг на астралните симпатии и родовите взаимоотношения, на семейните и интимните конструкции по двойки, по ***случайно*** *събрани двойки, е обречено. Бъдещият идеал е да може тези потребности и функции, включително и най-интимните, да могат да се изпълняват в един по-широк приятелски кръг Тук не става дума за безотговорно каращисване, за полигамия. Това е една много голяма тайна, за която, може би, човечеството още не е готово. Някои хора са ни казвали, че последните думи на Учителя преди да си замине от тази Земя, имат отношение точно към тази тайна. Той е казал: "Най-важното, за което бях дошъл на Земята и исках да ви го кажа, отнасям със себе си свят. Няма смисъл да ви го казвам – не сте готови." Значи, 7500 беседи, толкова много чудеса, изцеления, толкова огромен пример – и най-важното не е казано... Ние имаме чувството, че най-важното опира до тайната за общуването на човешките души и сърца и на самите ученици от една такава Школа, както и на бъдещото човечество въобще. Но не искам да се разпростирам за бъдещия дом, в който ти ще можеш да приемеш всеки, без някой вкъщи или някой, с който си се свързал, да ти държи сметка, да ревнува, да ти управлява живота, да "преживява" и т.н. Ето, именно в този пункт старото и Новото човечество се различават коренно! В Специалния клас Учителят допуска само ученик със собствено жилище, неизвестно и за най-близките; със собствена стая, дори и да е колкото бъчвата на Диоген. На такова място не може да се завъди Домашен Дракон и там всеки може да живее както иска.*

Друг класически брат, който е все още жив и клони към стоте – още малко му остава - е ***Пеню Ганев****. И до ден днешен той е толкова енергичен и деен - за нас това е един жив*

Толстой, почти пълно копие на Лев Толстой. Междувпрочем, това е човекът, който и днес доказва на всички нас как човек може да продължава живота си с песен. Той пее часове наред и казва така: "Аз днеска трябва да изпея всички песни на Учителя!" – взема песнарката и ги пее поред. И ако не ги изпее всеки ден всичките, плюс Паневритмията, казва: "Аз считам, че денят ми е минал напразно." Тоест, той е възприел буквално и с успех практикува идеята на Учителя, че пеенето продължава живота – и го прави всеки Божи ден! И до ден-днешен той ходи като младеж, пее и е жив и здрав. Съвсем доскоро ръководеше 6-те упражнения; и не само тях, а и 21-те упражнения от Учителя, които са доста енергични. Той ги показваше и ги играеше и ние не можехме да му насмогнем, да издържим – ние, младите хора – се изморявахме по средата, а той ги играеше докрая пъргаво, със стоическа издържливост. Брат Пеню е един от тези, които имат богат фотоархив, защото е правил много снимки на Учителя. Но от неговия син Петър узнах нещо, което коригира моето неправилно поведение във връзка с това огромно богатство – негативите на Учителя. Защото аз съм ги раздавал не на едно и две места и трябва да кажа, че са ми ги връщали с някои липси, с някои повреди по тях или

въобще не ми ги връщат. Давал съм ги с готовност и от сърце, но мога да кажа, че са изчезнали много ценни оригинали. Има и един цветен филм с Учителя, единствен в света, който вече 15 години се намира на Запад, който баща ми е снимал с Учителя и не ми го връщат и досега. Днес, когато редак-ти-рам тия спомени, са минали вече 35 години. Преди два месеца отново повдигнах въпрос във Варна, където бях дал някога пликовете с негативите на баща ми, включително 6/6 и 6/9. Казаха ми едни име, но оттам получих само един кадър лайка формат, при това - копие върху източногерманска лвнта... Сигурно не е виновен човекът - това са му дали, това има. Може въобще да не знае, че оригиналите са на Agfa до 1944 г..

Когато веднъж – и то съвсем наскоро – се обърнах към сина на брат Пеню – Петьо – и го помолих да ми даде техните негативи, да обединим усилията си и да издадем един албум, защото аз все пак имам много копия от снимки, дадени ми от брат Борис, той ми каза следното нещо, което Учителят е казал на баща му. Именно такъв проблем е имало и при бр. Пеню Ганев – дали да дава или да не дава тези негативи – и Учителят е казал: "Един майстор ще си даде ли единствената тесла?" – Същото се отнася и до негативите. Затова и тхните негативи и до днес се съхраняват добре, и един ден, като потрябват, ще послужат чисти и в пълен комплект за истинска работа, а не да ги разграбят безсъвестни хора, които не връщат или ги връщат в един вид, който... не искам да опиша в какъв. Да не повтарям и за 6-те цветни диапозитива с Учителя, пак единствени в света, задържани от братовчедката ми в Швейцария от 23 години насам..

За нас, в нашите очи, Пеню Ганев е един жив патриарх на Братството и на учениците, който показва на какво е способен ученикът, обикнал истински Учителя си и прилагащ Неговото Учение.

Спомням си много добре и сестра Милка Периклиева, сестрата на проф. Ал. Георгиев и леля на Марта и Ева, която остави спомени за Учителя и те се разпространяват и превеждат – може би вече ги има и в Русия. Много добре си спомням една нейна изповед, една нейна драма, за която тя най-много тъжеше: за това, че тя, като ученичка на Учителя, не е могла да постъпи правилно и да изрази своето най-съкровено желание. Може би тези от вас, които сега слушат - приятелите от Русия, - вече знаят за този случай, но аз ще го повторя тук. Тя разказваше следното: "Един ден Учителят ни събра с много загадъчен вид, много вдъхновен, и каза: "Знайте, че в този момент всеки от вас, каквото си пожелае, то ще се изпълни. Затова не бързайте да изкажете желанието си. В момента каквото кажете – ще се осъществи. Днес е велик ден, в който всичко е възможно." След като Великият Учител го казва, значи действително ще се случи. Просто това е божествен момент на благодат. И астрологически, това изглежда е бил един уникален космически миг, който осъществява желанията. Сестра Милка продължи: "И всеки изказа пред Учителя своето най-съкровено желание. Аз казах: "Учителю, аз искам да имам роял." – защото тя е музикант. И по един чудотворен начин, за броени дни, на нея й идва чисто нов роял.

"И аз веднага разбрах - каза тя, - че направих огромна грешка и веднага отидох при Учителя и казах: "Учителю, Учителю! Извинете, аз сгреших! Аз исках да кажа, че искам душата ми да се свърже с Бога!" Той каза: "Извинявай, Милке, но късно е вече. Ти си изказа желанието!" И тъй като това нейно желание, колкото и да е прекрасно, – е било грешка на окултния ученик, ето какво се е случило по време на бомбардировките. "Аз – казва – не бях вкъщи, но е паднала бомба през покрива, минала точно през моя роял и през пода чак до мазето, но не е избухнала. Направи го е на трески..."

Спомням си как още как като малко дете и като ученик в прогимназията общувах и със сестра ***Стоянка Илиева****, коя-*

то която ми беше учителка по математика. Тя беше съпруга на друг много близък и прекрасен човек от Братството – ***Илия Узунов****, за който специално ще говоря, защото той ми е един от най-любимите братя – един безгранично скромен човек. Наскоро той си замина в преклонна възраст, запазил лице и тяло в един добър вид на ученик. На 80-годишна възраст той нямаше дисхармонични изменения в тялото и лицто си - един от малцината, доближаващи се до вида и идеала на Учителя. Той прилича на Учителя не по лице, а в този смисъл, че когато Учителят е бил на смъртното ложе и когато е дошъл царският придворен лекар да констатира смъртта му, той е казал за Учителя: "Аз никога не съм виждал по-девствено и по-младежко тяло в моята практика." Учителят е бил на 80 години, а той казва: "...по-девствено и по-прекрасно младежко*

тяло – и съвършено, и здраво, и фино, - аз не съм виждал. Без нито една точица, без нито едно петънце, без нищо!"

*Видът на брат **Илия Узунов** със сигурност е отражение на темата за младостта, която му е била представена от Учителя на живо. Всички знаем как Илия Узунов веднъж Го видял съвсем млад и много се учудил, а не е било видение. Съвсем физически, пред очите му, Той е демонстрирал тази своя способност. Днес четем за подобни чудеса в книгите на Карлос Кастанеда, а нашият Учител мести "асамблиращата" Си точка както си иска.*

Така че, като говоря за брат Илия Узунов, искам да ка-- жа, че съжалявам, че не съм общувал достатъчно с него. Но той просто ми е много близък, защото е въплъщение на скромността. Той беше един пример за Ученик. Защото ученикът никога не лидерства, ученикът не се гневи, не налага своето мнение, не цитира Учителя тенденциозно. Той просто върви по пътя си – и който го обича, който чувства, че в него има любов и мъдрост, върви с него. Но никога ученикът не налага на другите нещо. Той е като утринен повей, като слънчев лъч. Такъв беше и брат Илия Узунов, който работѝ цял живот

за Учителя и Делото Му. Той бе с висше образование – инженер по специалност, цял живот си е изпълнявал съвестно задачите, а за нас сега той е един неувяхващ пример. Има един цял албум, в който са го снимали, за да покаже как трябва правилно са се играе Паневритмията. Той има също и много важен принос във връзка с някои технически изобретения по идеи и практически съвети в беседите - научни идеи, които Учителят е дал.

И нещо много специално... Майка ми ходеше да чисти при брат Илия и един ден той я поканил да остане да живее при него, а бяха над 75-годшни. Тя не посмя. Но той й показал как трябва да се прегръща, според Учителя: едната ръка през врата, другата - през кръста...

*Сестра Стоянка Илиева, с която той живееше и която почина отдавна, беше едно странно съчетание на два таланта – поетичен и математически. Тя има прекрасни стихотворения, които и до ден днешен се декламират на братските сцени и се знаят – ще бъдат публикувани. Заедно с това, тя беше математичка по образование и ми преподаваше уроци по математика в прогимназията, защото аз бях закъсал по едно време. По поръка на Учителя, тя е написала текст към песента Му "Мирът иде". Баща ми събираше творенията на всички хора от Изгрева и те се пазят в неговите архиви, там има и стихове от с.Стоянка. В някои случаи е уместно стиховете с неточни рими и неспазен ритъм да се предават в проза с известни инверсии, но пак да си проличат вълненията на една душа: "**На ранина, когато сетните звезди още пеят на изток, Ти слизаш кротко и незримо и зората сипе първите си лъчи. На светлия молитвен връх те чакат смълчани нашите души, които Ти поведе в светъл път към вечния, към чистия живот. В сияние докосваш нежно, тихо, пробудените ни души. Ти слизаш и разливаш благослов, Твоята любов е роса за нас. На***

ранина, когато върховете се къпят в зарите на слънцето , аз виждам вярно устремени към нас все Твоите очи-лъчи."

Брат Кирил Икономов (тук е зад Стоянка Илиева) е друг брат, който беше близък лично на моите родители в най-вътрешния кръг на Братството. Зная го от дете. Когато го видях за пръв път, той беше вече полуинвалид – имаше някакъв вид парализа, говореше завалено и някои негови движения бяха ограничени. Така че той вече не можеше вече да свири лично на цигулка. Беше музикант по призвание и образование и 4-5 години ми преподаваше цигулка. Той е онзи, който е записал нотно песните и съпровода към Паневритмията - голямата Паневритмия. Той също ми е разказвал свои опитности с Учителя. Неведнъж съм се възхищавал от неговата принципност, когато се касаеше за чисто и безкористно приложение на Учението в съвременните му социални форми.

Когато стана въпрос за Кирил Икономов, аз си спомних веднага и за една друга сестра, която и до ден днешен взима дейно участие в братския живот – ***Йорданка Кисьова****, Дан-*

чето. Тя е също музикант, прекрасен човек, която помни Учителя, живяла е при Него и има своите опитности. Тя ми беше учителка по пиано 3-4 години.

Крум Въжаров, Мария Митовска, Величка Няголова, Любчо Няголов и Ина Дойнова

*Спомням си много добре и разказите на майката на **Косьо, Светозар, Величка и Любомир Няголови**. Сестра Стефка е още жива и разказваше два случая с Учителя, които никога няма да забравя. Единият е как Учителят е отговарял на нейни мислени въпроси. Такива случаи са ми разказвали мнозина в Братството, включително и моите родители.: как всеки, който е влизал в салона за пръв път, и после в продължение на всички години в Школата, е задавал някакъв мислен въпрос на Учителя и Той веднага е отговарял гласно в беседите си или вътре в душата му. Или ако някой го е тревожел някакъв проблем, някакъв личен въпрос по време на беседата, Учителят го поглежда в очите и пак отговаря мисловно. Именно затова те се наричат беседи, а не проповеди, т.е. Учителят беседва телепатически със своите ученици не само в салона, но и по цялата вселена. Той вижда като ясновид-*

дец и слуша като яснослушащ всичко, което става в човешката душа, и е отговарял на въпросите на всеки още по време на беседата, и то съвсем конкретно. Друго нещо, което тя разказа и което аз не мога да забравя, е нещо, което Учителят лично й е казал. Случило се, че тя имала някаква уговорка да отиде някъде в града, за да свърши някаква работа. Обаче отишла и се оказало, че човекът го няма там и фактически тя не е могла да свърши тази работа, а само е минала пеш от единия край на София до другия и се е върнала на Изгрева, където те живееха. Отишла при Учителя и казала: "Учителю, аз нищо не можах да направя, човекът го нямаше там и аз фактически си загубих времето." А Учителят казал: "Не, не си си загубила времето. Когато и най-малкият, и най-неизвестният и "нищожен" ученик, който присъства на лекциите и беседите Ми, върви някъде, по целия му път кавгите се смиряват, убийствата, нещастията и болестите престават, там не стават катастрофи, хората получават утешение, светлина, мир. Така че си свършила чудесна работа."

*Както разказах някъде, със **Светлозар** бяхме дълги години в групата на Петър Филипов. Много сърдечен е брат му Любчо, който никога не каза лоша дума за никого - поне аз не съм чул. С Велито също бяхме много добри приятелчета, като млади имахме едно вълшебно изкачване през нощта на Бивака и преспиване там, което няма да забравя никога. А баща им **Крум Няголов** (1903-1976) беше един прекрасен, загадъчен и много дълбок човек с изглед на мъдрец, ученик на Учителя. Интересно, и той е роден в Силистра като баба ми по майчина линия Стефания. Дали не са се познавали?... И той е бил при протестантите в Първа евангелска и е можел да замине със Зяпков да учи в Америка,*

но Учителят го е спрял. Казал му, че идва от Египет и носи със себе си много по-голяма мъдрост. На тази среща са мълчали цели 4 часа - диалогът е бил вътрешен, ако въобще е било диалог. Такива неща са се случвали и на нас. Със сигурност се е познавал с дядо ми, баща ми, чичовците ми и леля Рута още тогава. Още един уникален закон е проверил брат Крум Няголов, когато е попитал Учителя дали да вземе дял от парите на богатия си род от Габрово - Заимовите. Тия пари били кармични - това му казал Учителят. Той се отказал от тях и си останаха бедни цял живот - и те живяха в дъсчена барака на Изгрева до края. Колцина са способни на такава вяра и такъв подвиг? Всеки "драпа" с нокти и зъби да получи наследство, без да се интересува дали е благословено. Така си отидоха и много духовни хора, които не се отказаха от родовата си карма на имотите си - не ги подариха. При подаряване комуто трябва, обикновено кармата отпада. Сестра Стефка си прилича с майка ми по още два случая: имала е проблем с раждането на едно от децата си и е била ухапана от змия. И в двата случая майките ни са били спасени от Учителя! За моята съм разказал вече, а когато с.Стефка е раждала Костадин и не е могла да се отдели плацентата. Учителят казал да вземе едно шише и да духне в него - плацентата веднага паднала... Спасил я и от змийското отравяне.

Тук ще добавя и нещо, което ние понякога го преживяваме: случва се и обратното. Когато ученикът върви някъде, се възбужда и кармата на околните, дори и на съвсем непознати хора. Всъщност, в тази книга със спомени ще пропусна няколко такива случая, понеже те станаха в по-нови времена. Описал съм ги някъде в 38-те книги, чиито координати в интернет са в края на тези спомени.

Друг един наш любим приятел от Братството, особено на децата, който постоянно идваше и много често посещаваше и нашия дом като добър приятел на баща ми беше про-фесор ***Иван Сечанов****. може би най-големия миколог в България – специалист по гъбите. Той има публикувани на запад луксозни томове по гъбарство, като известен учен в тази област. Не мога да забравя неговото огромно чувство за хумор, как той умееше да весели децата и да си играе с нас, за разлика от някои намръщени братя с голямо самочувствие или пък крайни аутици, които нямат никакво отношение към децата. Има братя, които са много затворени или с високо самомнение – те не могат да търпят чувството за хумор, не могат да създават весела атмосфера. Те винаги създават около себе си напрегната атмосфера, не могат да трансформират проблемите в смях, ведрина. Това е въпрос на еволюция, въпрос на доброта на сърцето, въпрос на качества. А чичо Иван имаше един коронен номер - да църка като мишка и да прави едни много смешни движения, все едно че я гони по ръкава си... Ето един спомен за него от Гради, брата на Асен Минчев. Учителят веднъж бил казал:* ***"Когато дежурните искат да сготвят гъби, няма да взимат от другиго, освен от брат Иван Сечанов, който познава гъбите много добре. Само от него да купуват!". На него Учителят бил казал, той лично ми е разправял, че идва от Индия и се е преродил тука. Там е бил факир и някой го е убил. Самият му вид е като на индус, черноок, мургав. Много хубав брат! Той е един от свидетелите,***

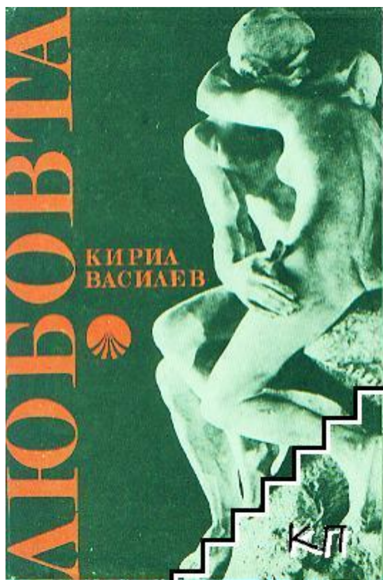
които са видели когато са нападнали Учителя в салона през 1936 г."

Много добре си спомням също – и до ден днешен мисля че е жив – бр. ***Асен Арнаудов****, - който беше професор и виртуоз на арфа, много близък приятел на родителите ми и на най-близките ми хора от Братството. Проф. Асен Арнаудов, цигулар и арфист, педагог и изпълнител, е създател на школата по арфа в България и един от първостроителите на Царския симфоничен оркестър. След завършването на Академията "Санта Чечилия", певческите занимания на съпругата му Сузана Арнаудова са свързани с работата й като асистент на проф. Людмила Прокопова. Някъде по-нататък разказвам за него - за това как е имал много сърдечни романи и как Учителят му е давал напътствия, без да го осъжда. Сестрите, които разказват спомените си за него, абсолютно забравят пожеланията на Учителя да имаме повече сърдечни романи. Неизменно критикуват всеки, който не е искал "да поеме ангажимент". Братските прокурорки с ниски и тесни чела не се свенят да раздават морални квалификации, независимо от това дали те самите са морални, като занитват някого за себе си "за вечни времена" Случаят с белия костюм на Асен Арнаудов се тълкува от интелигентните хора по различен начин от техния. Да, отивал е на сърдечна среща, но с магическия акт на изчистване и запалване печката на Учителя по Негова молба малко преди това, без да падне и пепелинка върху него, Небето е искало да каже нещо съвсем друго. Ако е бил грешник и Казанова и е тръгвал за поредното си завоевание, Учителят е щял да го смъмри, да го спре. А той му е пожелал нещо съвсем друго:* ***там, където отива, да занесе същата тая чистота и да подпали успешно същия този огън в душата на едно любимо момиче****.*

Лично съм общувал и с ученика на Учителя Беинса Дуно акад. проф. **Кирил Василев** (род 1918 г.). В университета – той преподаваше и след пенсионирането си. Автор е на много книги, но най-популярен е бестселърът му му "Любовта", който е един фундаментален труд за любовта през всички векове и във всички народи – психологията на любовта.

Руснаците издават книгата в 400 000 тираж, а китайците я тиражират три пъти в **десетки милиони бройки!** "Любовта" е четена у нас и днес - през 2006 г. излезе четвъртото й издание. Проф. Кирил Василев наистина е бил ученик на Учи-теля Петър Дънов, за което свидетелстват мои познати от Братството. Той е имал много срещи и разговори с Него. В своите лекции и в своята дейност той винаги наклоняваше нещата, доколкото е възможно, към любовта, към хрис-ти-янството, към саможертвата, и направи цяла революция в науката за секса. Преподаваше по един свой си начин начин Христовото учение и Учението на Учителя. Той е общувал много с Него и дори Учителят през рамото го е пре-гръщал и му е говорил много ценни неща - тайни, които само той знае. Играл е паневритмия - и т.н. Поради колоритната му личност, изкушавам се тук да включа по-подробни сведения за него:

Изданието на "Любовта" от Кирил Василев на китайски език

Николай Московв

6.04.2012

Някога овчарче и партизанин, днес най-старият академик на БАН

Академик Кирил Василев - 94-годишният учен - е и най-ста-рият жив партизанин, заклет комунист от далечната 1938 г., когато е само на 20 години. Но сред обществото е известен като автора на прочутата монография "Любовта". Тази книга от около 700 страници излиза в 60-хиляден тираж в края на 70-те години на миналия век и става толкова вълнуващо преживяване през аскетичния социализъм, че мнозина я четат скришом. Някои от свян, други от прелюбопитство, защото в нея за първи път някой открито пише за полов акт. Руснаците издават книгата в 400 000 тираж, а китайците я тиражират три пъти в десетки милиони бройки. "Любовта" е четена и днес у нас - 2006 г. излезе четвъртото й издание.

В началото съпартийците му от БКП се дърпат такава книга да види бял свят. В нея акад. Василев за пръв път казва открито да се обичаме свободно и отваря широко темата за секса. На това отгоре, описва как Пикасо гали по гърдите и целува голи модели...

Но философът позаглажда текста и "Любовта" излиза.

Българската наука замалко да загуби този ерудит с пословично увлекателен изказ. След 9 септември искат да го правят генерал. Биографията му закономерно сочи такъв път - на 13 г. става ремсист, на 20 - комунист, после политкомисар в четата "Колю Шишманов" към партизанския отряд "Васил Коларов". Но Кирил Василев се дърпа. Завършил е философия, и

вместо кариера по партийна или военна линия иска да преподава в Софийския университет.

Но през 1945 г. генерал Копчев удря по масата: "Отиваш в Москва в генералската школа"! Василев отвръща на удара: "Не обичам да ме командват и аз да командвам. Искам да стана учен!"

Помага му бащата на Стефан Данаилов.

Вместо да се върне в смолянската казарма, войникът отива в София при Ламби Данаилов. Бъдещият актьор Стефан Данаилов бил едва на 3 години, а баща му Ламби, като стар комунист, тогава помагал на генерал Фердинанд Козовски - замминистър на отбраната. Ламби му урежда прием при генерала. Там войникът му казва кахъра си: "Ген. Копчев иска да ме прати на курс за генерал в Москва, но аз не искам да ставам военен, искам да съм учен." Като разбира, че войникът е завършил философия при проф. Михалчев, Козовски взема неговата страна.

Кирил Василев има право на избор. Макар и по-малко от година в партизанския отряд, той посреща и превежда от Гърция английския майор Томпсън да помага на съпротивата у нас. "Имаше договор между военните командвания на СССР и Великобритания англичаните да снабдяват българските партизани с оръжие, както и да изпратят военни да ги обучават. В отряда бяха командировани тримата англичани, сред тях е и майор Томпсън, с когото посрещнахме 9 септември 1944 г. над село Момчиловци", спомня си ветеранът.

След победата обаче, вместо в Алма матер, БКП го праща за една петилетка да води едногодишната партийна школа в Пловдив. Става любим преподавател на курсистите, но шефът му от завист пуска донос срещу него. Да разсече възела в школата, отива лично Вълко Червенков. Първият секретар на ЦК на БКП влиза ненадейно в часа на Василев да го слуша. Удивен от душеприказчика, след дни го прави директор.

След време се създава Институт по история на партията и на международното работническо движение, и в ЦК умуват кого да сложат за директор. Отново Вълко Червенков посочва Кирил Василев. В полунощ му се обаждат да отиде в ЦК. Василев мисли, че ще го арестуват, а го назначават за шеф на института...

Но благоразположението на министър-председателя Червенков се заменя с люта омраза. Причината е сборникът "Ярки имена в българската история", който институтът подготвя. Кирил Василев реди имената, като започва с братята Кирил и Методий и свършва до Димитър Благоев и Георги Димитров. От кабинета на Червенков обаче са написали биографичен очерк за министър председателя, с който сборникът трябва да завърши. Но Кирил Василев отсича: "Живи хора в сборника няма да има, а само утвърдени от историята".

И отхвърля очерка за Вълко Червенков. Не от омраза към Червенков, а заради принципите си. Това е краят на 1955 г., броени месеци преди историческия Априлски пленум, който ще осъди култа към личността на Вълко Червенков. Но преди това "хвръква главата" на Василев. Той е позорно изгонен от института. Новият шеф обаче разузнал това-онова за него и го

оставя зам.-директор. По-късно обаче Василев окончателно е изгонен от института. И отива в Алма матер, където вече бил хоноруван преподавател.

Акад. Кирил Василев пръв дава определение за човека в своя Увод към философия на историята: "За разлика от животните, които живеят в едно измерение, човекът живее в три - настоящото, миналото и бъдещето. Човекът е станал такъв, когато е започнал да мисли за историята и има план какво трябва да прави в бъдеще." Учебникът излиза 1961 г., но студентите и сега учат от него.

Написан е много увлекателно.

Тодор Живков иска да го направи съветник и за да го спечели, отпуска апартамент на сина му проф. Николай Василев. "Той чакаше да го похваля, но не написах и един ред за него и ме намрази", спомня си дълголетникът. Гаф става единствено в учебника по марксистка философия за партийна просвета, в който Василев трябва да напише за ролята на личността в историята. Той си дава текста, без да споменава Живков, и заминава да почива във Варна. Връща се от отпуск и вижда в неговия раздел отпечатан и сложен текст, че в България велика личност е Тодор Живков. Хваща за яката редактора Васил Иванов и крещи: "Как не ви е срам, сложили сте неща под моето име!" Притиснатият в ъгъла редактор признава: Не бях аз, вмъкна го главният редактор Никола Стефанов, съветник на Живков. Писмените самопризнания на Иванов академикът още пази в архива си.

Веднъж Людмила Живкова събрала видни философи и социолози в Японския хотел да чуят доклада й за красотата. "Развиваше тезата, че всеки човек е талант. Стана един и я пита какво е красотата. Тя не можа да даде определение. Шегобиецът Иван Славов става и казва: "Красотата е държавна тайна, бе!" Залата избухна в смях", разказва Василев. Тогава той се изказва против тезата на Живкова, че всеки човек е талант. Талантът е рядкост, припомня той думите на Ленин.

С партията е в разпра, но остава комунист. "Аз съм първият комунист в родното ми село Турен, Смолянско. Още като създадох РМС, срещу името ми властта написа "опасен".

Като задълбава в науката, Василев вижда недъзите на комунизма. "Това не бе истински комунизъм. Аз поставям знак за тъждество между социализъм и демокрация. Сега няма демокрация никъде по света - нито в САЩ, нито в Китай, нито в Швеция или Англия. Никъде няма и истински социализъм. Ние не разбираме какво е той."

А още по времето на БКП, Василев дефинира: "Социализмът е социална мутация на развития капитализъм."

След 1989 г. ученият не влиза в основаната алтернативна социалистическа партия (АСП) от сина му Николай Василев. Уважава правото му на избор, но казва:"Аз моята партия никога няма да напусна!" Но прави уговорката: "Не съм вярващ и в комунизма, защото Маркс, Енгелс и Ленин грешат - издигат за творец човека с празни джобове и скъсани гащи, за демиург на историята. Не приемам идеализацията на пролетариата и

издигането му в главна движеща сила на историята. Такава сила са учените в съвременната епоха", смята той.

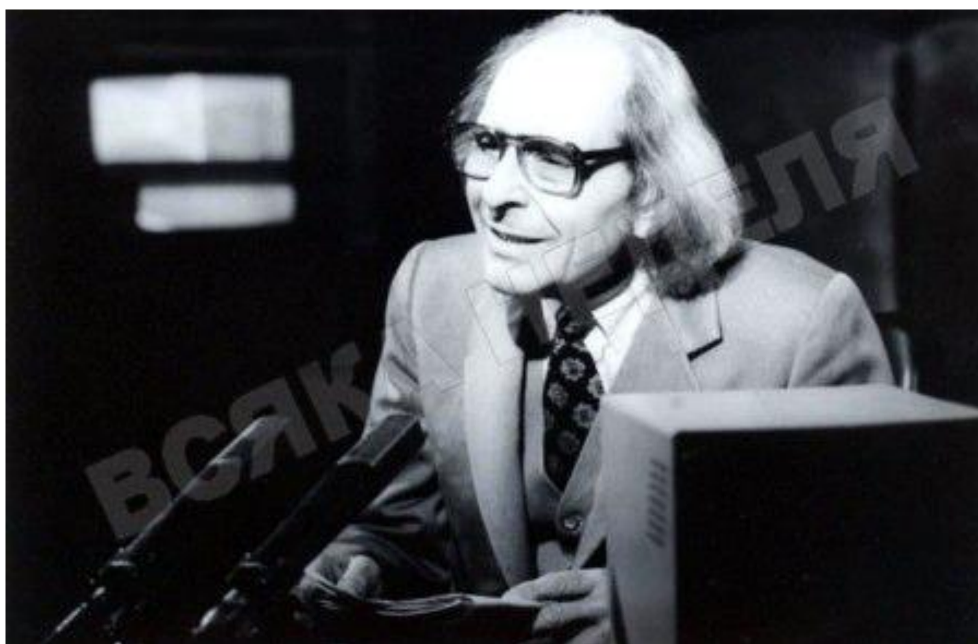
Сега трудовете му преписва на компютър жена му. Над 20 книги чакат издаване. Сред тях са 4 тома за човека, 4 за науката, има афоризми и размисли, написал е и трагикомедия на историята. Той започва с трактат за глупостта, за властта и т.н. В книгата си "Човешки лица и характери" пък пише: "Разгадавам човешките характери чрез изучаване на тяхното лице". Напъхал е нейде в голям кош наградите от Живков. В библиотеката му обаче са книгите на любимия му Хайне, на Тургенев, Ибсен, Ботев...

Кирил Василев е и поет, и художник. Има над 1000 рисунки. Написал е и около 500 стихотворения. 94-годишният учен сега издава томче с любовна и философска поезия...

Ветеранът е заклет трезвеник - никога не е вдигал чашка, нито е вземал цигара. Преди години, всяка седмица е катерил Черни връхгол до кръста, дори и зиме при минус 10 градуса. С това обяснява дълголетието си.

Маховикът на стенния часовник над креслото му и днес неумолимо отмерва времето, но сякаш времето е спряло. Обстановката е от друга епоха - отрупана маса с книги и вестници отпреди 30 години, избелели папки с архиви и ръкописи, които чакат да се издадат. И родопски чанове на дълга тояга... А на креслото премисля битието с надеждите и краховете на неуспялата демокрация българският академик, най-старият член на БАН, някогашното овчарче и по-сетнешен партизанин Кирил Василев.

Мога да кажа подобни неща и за бр. ***Стоян Джуджев (1902-1997)*** *– световноизвестен музикант-фолклорист, който беше ученик на Учителя и професор.*

За жалост, не можах да се запозная и да общувам директно с него, но в началоно го знаех като най-големия есперантист в България и един от 45-те най-добри есперантисти в света. Чрез една приятелка, Пенка Кадиева - дъщеря на д-р Кадиев от Братството - имах контакт с него в друго измерение. Не винаги душите от едно Ято общуват на физи-ческото поле. Търсех неговите книги и лекции, постоянно следях развитието на фолклористи като нея и други специалисти като Божанка Кралева, после навлязох в народната музика и като учител в музикалното училище в Широка лъка. В Комитета за култура, по поръчка на Людмила Живкова, под влиянието на Учителя, на Стоян Джуджев и други етнопсихолози и фолклористи развих тезата за неравноделността на българския дух в едно изследване за нестинарството, което направих с колежката Румяна Кокаличева.

Ето кратки сведения за него:

Роден е на 6 декември 1902 г. в Пазарджик. Първоначалното си образование получава в Панагюрище. През 1924 г. завършва Държавната музикална академия в София при Добри Христов, Стоян Брашованов и Димитър Радев. След това специализира в Париж. През 1931 г. защитава докторска дисертация в Сорбоната на тема "Ритъм и такт в българската народна музика". Същевременно работи като диригент. Получава предложение от Рабиндранат Тагор за преподавател в Индия, но се завръща в България. От 1931 г. е лектор по етнография, акус-тика и народна музика в Държавната музикална академия, от 1937 г. е доцент, а през 1941 е избран за професор по музикална етнография и българска народна музика. В периода 1954-1974 г. е ръководител на катедрата по История на музиката и етно-музикология в Българската държавна консерватория. Работи върху теорията на българската народна музика и доразвива теоретичните постановки на Дори Христов и Васил Стоин. Негови по-известни ученици са Иван Качулев, Елена Стоин, Николай Кауфман, Тодор Джиджев, Михаил Букурещлиев. Стоян Джуджев

е член на Световната академия по есперанто, като е признат за един от 45-е най-добри познавачи на езика. Последовател е на идеите на Петър Дънов. Умира на 17 март 1997 г.

Сега, с по-късна дата, прекъсвам замалко темата за Стоян Джуджев и се връщам пак на Асен Арнаудов. Познавах се и с дъщеря му – също арфистка. В спомените си някои сестри (да не споменавам сега кои, има го в дебелите томове на д-р Кръстев) се възмущават до дъното на душата си как е било възможно Асен да споделя с Учителя подробности от всичките си "любовни романи"– и Учителят да не го накълца на парчета!... Лъха неизтребима, смразяваща "окултна" и "сестринска" омраза в тия думи на подобни "ученички" на Учителя, за които любвеобилността на хора като проф. Ар-наудов и широките им контакти с млади жени са при всички случаи "разврат", "похотливост". Развинтената фантазия на някои от тъй нар. "братство" диктува неизменно грозни определения, докато Учителят, според техните собствени свидетелства, спокойно е изслушал бр. Асен и даже му е давал доброжелателни и конкретни съвети във връзка с всяка негова сърдечна връзка.

Проф. Стоян Джуджев, ученик на Учителя, е световно известен учен в областта на нашия музикален фолклор, който доказа на най-високо ниво уникалността на българската народна музика. Не случайно светът е изумен от нея и тя лети вече и в космоса, използват я и в най-касовите западни филми. Той разработва научно, като българска етнопсихологическа доминанта, неравноделността на тактовете в музикалния ни фолклор: винаги има един такт, една нота, която не е с такава продължителност като другите. Последната, обикновено, в една музикална фраза не се подчинява на рав-ноделната система на предишните тактове и това някога

много е затруднявало нотирането на бълг. нар. музика, за-щото там има едни такива, непознати на музикантите по целия свят тактове като 5/6; 7/8; 17/16 и т. н. Това е музика, родена върху най-древната културна територия на света, тъй като Рило-Родопският масив не само геологически, но и културно-исторически е най-древният на Земята. Това не е някакъв национален и териториален патриотизъм, това са просто научни факти. Рило-Родопският масив е от архайската ера, най-старата, а Учителят твърди, че всички култури са излизали все от Рилската Агарта. Дори Хималайската Агарта, Кавказката Агарта, Алпийската Агарта и въобще Агарта, която има клонове по целия свят, произхожда именно от Рилската. Още Египетската Агарта, Агарта в Елада, която разви Елинската култура, Европейската култура, Ла-тинската, Американската, Източната и т.н. – всички тези култури са били вдъхновени от Посветени, които са идвали на поклонение и са били школувани от Тракийската и Пред-тракийската Агарта в Рило-Родопския масив, Балкана, Странджа и пр.. Така че драмата на Орфей и на един Учител преди Орфей под името Полукс действително отразяват зараждането на човешката цивилизация на Земята. Затова Учителят казва, че най-високи Посветени, дори от Хималая, мечтаят и се молят да попаднат в Агарта на Рила, защото там има неща, които не могат да се намерят никъде другаде, а в Рила е най-старата Школа. Ние сме били свидетели как са идвали такива хора от запад и от изток и лично аз познавам трима индуси, които се помъчиха да останат в България, с надеждата да ги пуснат в българската Школа и в Рилската Агарта, но те и тримата не бяха допуснати, понеже изискванията са много високи. Не мога да кажа имената им, мога да кажа с какво се занимаваха. Двамата от тях искаха да основат на собствени разноски институти за лечение по източни методи.

Те бяха лечители, йоги, професори, художници и т.н. на много високо ниво, но независимо от това, че някои от тях са се обучавали в тайните обители и в пещерите на Хималаите, това не е било достатъчно, за да бъдат допуснати в най-вътрешните сфери на Братството в България и в Рилската Агарта. За такова нещо се изисква, наистина, много високо ниво. А това, че ние се мотаем в краката на Учителя и Школата тука, съвсем не значи, че сме нещо повече от високоговорители и шерпи ...

Дали случайно съм се сетил за ***Димитринка Антонова****, малко след като писах за Асен Арнаудов?... Ето нещо, което не знаех:*

За тази поетеса – Димитрина Антонова, знаем твърде малко, а за мен то е свързано с проучванията ми относно нейното стихотворение "Нишки", което вече публикувах в сайта "Животът". А това стихотворение има своя история, която говори красноречиво за своята създателка. "Нишки" е стихотворение, посветено на прекрасния български музикант-арфист Асен Арнаудов и му е изпратено като писмо. Това стихотворение-писмо той го пази и чете цял живот. По него създава прекрасната симфония "Нишки". Усъвършенства я, като работи над нея десет години, но за съжаление я запазва само за себе си и не я прави достояние на обществеността, макар че има хора, които са я чували, когато той я е изпълнявал. Не я изпраща като отговор на писмото. Свири я през целия си живот, като еманация на своите неосъществени блянове. Познал много жени, но само непознатата Димитрина Антонова успява да докосне интимните нишки на душата му с това стихотворение, посветено на него, защото тя е била тайно влюбена в него. Пред свой приятел, Асен Арнаудов казва:"Когато чета на стари години това писмо, разбирам какво нещо е любовта!". Поезия и музика – вълшебната тъкан на любовта.

*С умиление и най-светли чувства си спомням за сестра **Димитринка Антонова**. Ние бяхме много добри приятели с нея, въпреки голямата разлика по възраст – тя беше, може би, 50 год. по-възрастна от мене. Тя имаше един много неприятен физически недъг, някаква артроза или детски рахит, не мога да кажа – лицето и фигурата й бяха напълно обезобразени. Тя беше ученичка на Учителя, която е била през цялото време на Школата, присъствала е на беседите и дейно в братския живот. Лицето й беше, меко казано, много некрасиво, само брадавици и косми, нещо което не можеше да се издържи да го гледаш; ръцете й бяха много изкривени, не искам да кажа и за други неща, поради които човек-естет не можеше лесно да общува с нея. Аз я помня до последните мигове на живота й, когато тя наистина представляваше крайно отблъскваща картина. И при всички тези нейни външни недостатъци и този печат, който тя имаше от съдбата, това беше най-нежният поет от Братството! Нейните стихотворения, публикувани постоянно в сп. "Житно зърно" са най-брилянтната и най-прекрасната поезия, която аз съм срещал в братските среди; а, може би, в българската поезия въобще – едно от най-чудните явления. Аз бих искал, ако може, някога някои нейни стихотворения да се преведат на руски от майстори, за видите какъв ангел е бил на земята в тази страшно некрасива форма. Учителят е казал за нея, че тя носи този физически вид и това голямо страдание сега, защото в минал живот е била някакъв турски султан и е имала всички грехове и пороци на султаните. Значи, този султан е имал някакви грехове, за да се налага сега да си плаща. Но в душата на този султан е имало нещо божествено и затова той е бил приет да се роди в България в Братството сега, под крилото на Учителя. И действително, единственото, което я издаваше, това бяха нейните очи. Очите й бяха тъй красиви, тол-*

кова сини, че дори и в младо момиче рядко могат да се срещнат такива красиви очи. Разказвам за нея, защото с нея много се обичахме и много си допадахме и като поети. Давах ѝ и ѝ четях мои стихотворения, а пък тя ми даваше свои, които още не е публикувала. Мен отдавна престана да ме дразни пълната липса на метафори в декларативната идейна поезия на изгревските поети - важното е, че те са искрени. Тя постоянно пишеше, до края на живота си! Когато ходехме на Витоша, тя вдигаше всички захвърлени цветенца от пътеките, за да не ги газят хората.

Ето едно нейно стихотворение:

СВЕТЛИНА

О чудна светлина, заляла цялата вселена,
И ти, душа човешка, във светлина родена,
Ти, свят олтар на слънцето – сърце,
Вий светите и няма край на вашта светлина.
И няма край... Напразно облаци забулят
Великото небе и чудните звезди.
Зад тях пак грее светлината,
И пее вечността.
О, пее радостта зад всяка скръб, обвила
Човешката душа. И що ще затъмнее
Разумното лице на този, който знае?
И грее в чистото сърце
Велика светлина, преляла от безкрая!

Но сега искам тук да спомена за един случай, който тя ми разказа лично и може да не го е разказвала на друг – случай, който говори още веднъж за измеренията на Учителя. Летене с технически средства, с "летящи чинии" и т.н., не е кой знае какво достойнство; напротив – това даже е много ниско и опасно измерение на човешкия дух и духа на технотронните

космически цивилизации. Но в случая имам предвид до каква степен разнообразни и неочаквани са били и могат да бъдат възможностите на Учителя, Който е ползвал дори и такива средства за предвижване. "Веднъж – каза тя, – късно вечер, аз видях как Учителят влезе в стаята си, загаси лампата, зави зад сградата – и само след 5 мин. зад салона видях нещо огромно да се издига във въздуха, много по-голямо по дължина от салона. То беше цялото сребристо и имаше формата на огромна пура." Точно така се описват корабите-майки, от които излизат летящите чинии. По това време, по което Димитрина Антонова ми разказа това нещо, в печата нямаше и помен от информациите за "летящите чинии"; никой от нас не знаеше какво е "кораб-майка", че той има пурообразен вид, че често е сребрист - и т.н. А тя каза: "Аз лично видях това!" И даже е видяла нещо като илюминатори, които светят. Тя го описа точно във вида, в който после ние четохме, че са наблюдавани и фотографирани такива кораби – години наред след това. Тази информация беше засекретявана дълги години в соцлагера; пък и на запад американците я криеха, но Димитрина даде точно описание на това, което представлява един "кораб – майка" - не от най-големите, разбира се. Може би това е бил един малък "кораб-майка" или нещо подобно, защото големите са дълги с километри, но тя описа един кораб 3-4 пъти по-голям от салона на Изгрева; ако салонът беше, примерно, 20 метра, значи 60-80 метра трябва да е бил този "кораб-майка". Тя казва: "Издигна се, а когато аз видях това нещо, Учителят вече беше загасил светлината в стаята си и го нямаше вътре. Това нещо се издигна и изчезна" – завърши разказа си Димитрина Антонова.

Един удивителен човек от Братството, който ние сърдечно, силно обичаме, това бе един от хората, които обичаш

с цялата си душа. Защото той за тебе е представител на добротата, на чистотата, на невинността и на ненасилието; защото само такъв човек може да бъде обичан, който не насилва по никакъв начин, по никакъв повод и в никаква форма; не изисква, не те кара да се чувстваш виновен, не те кара да

*се чувстваш обвързан и отговорен. Това беше **чичо Димитри**! На снимката е най-вляво - до Томалевски и майка ми. Аз не си спомням неговата фамилия, защото всички го знаят под това име – "Димитри", както се знаят само децата на Бога и светиите, само с първото им име. Е, по късно се сетих - **Димитър Стоянов** Неговото лице наистина никога не мога да го забравя - то беше наистина лице на светец. Ако вие сте виждали и виждате светци по иконите, това е един светец от икона, но не в този църковно-иконичен вид, тези изпи́ти и жълти лица на светиите, а един бодър и жизнен светия, с хубав, здрав цвят на лицето. Защото той от сутрин до вечер – постоянно работеше за Братството. Отива някъде, поправя печка развалена... Той вървеше по цялото Братство и постоя-*

нно питаше: "Имате ли нещо за поправка? Имате ли желание нещо да ви пазарувам, да ви копая в градината, да ви гледам децата, ако сте на работа?" Всъщност, той беше един светия в новия смисъл на думата – действен светия, а не светия само по молитвите, медитациите и приказките.

Освен това, той беше един представител на опитите на някои хора от Братството да решат по нов начин проблема за съжителството със сродна душа от другия пол. Ние всички знаехме, че той е светия и всички мислехме, че той е аскет, но как точно е било – никой не може да каже. Защо? – Защото в къщата, където живееше, в едното крило живееше той, а в другото живееше сестра Ана. Те не бяха сключили граждански или църковен брак, но цял живот живяха – до края на живота си – в един дом. Ние считахме, че те са най-близки, неразделни. Те никога не обявиха, че са женени, никога не обявиха дали са или не са интимна двойка, но просто живееха в тази къща и заедно работеха за Учителя и Братството. Тя водеше нашата детска градина и аз лично съм бил, като дете в предучилищна възраст, в братската детска

градина, която тя водеше, и за нея също си спомням с най-хубави чувства. Така че, ето: има една форма, в която не само при Учителя са живеели така, а и след физическото Му заминаване от този свят, и това показва, че е възможен живот на две сродни души в един дом – не в една стая, а в различни части на къщата, но все пак в един дом; и че е възможно те да се обичат и да не сключват граждански брак. В такава симетрична двойна къща живееха и бр.Илия Узунов и с. Стоянка. Тези хора нямаха деца. Всъщност, ние всички бяхме техни деца.

По същия начин мога да разказвам и за брат ***Стамат*** *(1896-1964), който е още от най-първите братя и с когото се запознах през 1963 г..*

Стамат Тодоров е роден на 13.III.1896 г. в с. Осенец, Варнеско. Завършва прогимназия, след което започва работа като цветар в Морската градина във Варна. По време на Първата световна война е изпратен в една фелдшерска група, ръководена от брат Пеньо Киров. Последният го запознава с идеите на Бялото Братство.

Ст. Тодоров посещава търновските събори след 1919 г., а през лятото на 1923 г. отива в София, където Учителят му дава поръчение да замине за Търново и да ръководи тамошното братско стопанство. По това време Търновското братство е имало 26 дка имоти - лозя, ниви и овощна градина. Тук брат Стамат остава до края на живота си. От 1946г. е ръководител на Търновското братство. Заминава си от този свят на 10.12.1964 г. в София.

Разговаряли сме, разказвал ни е свои опитности и беше за нас един добър пример за ученик. При него през 1963 година ни заведе Павлина Даскалова, аз бях със същото момиче

Красимира от Търново, което бе видяло онзи стълб от розова светлина над Бивака на Витоша. Тя после го е посещавала неведнъж. Знаехме за писмото на брат Боев до ръководителя на търновското братство до бр. Стамат - какво е казал Учителят за магнетичното течение от Слънцето, което минава през Хималаите, през Велико Търново и Арбанаси, после през Сините камъни край Сливен, Айтоските върхове, Света гора и пр. Павлина намираше начин да ни уведомява за перипетиите и здравето на брат Стамат, който бе тормозен много от властта и накрая не издържа.

И така, в този обем далече не може да се разкаже за всички хора, с които сме имали щастието да общуваме, и за поуките, които сме взели от тях. А има и много по-дълбоки неща, които нямаме право да изнасяме. Но след малко аз ще се спра вече върху тези двама или трима братя и сестри, които изиграха огромна роля за нашето оформяне; които ни показаха на дело какво значи ученик и които никога няма да забравим. Ние считаме, че достойно изпълниха мисията и задачата да предадат Словото и Делото в ръцете на бъдещото поколение – достойно и честно, на ниво. Защото има някои претенциозни окултисти от други школи, които доста ехидно и надменно казват: "Ако този ваш Учител е бил толкова велик, Той би трябвало да остави достойни ученици с изключителни качества. Ние не виждаме такива." Защо? – Защото те са се запознали с X, У или Z, видели са го, задали са му някой и друг въпрос и той не им е отговорил както искат или даже ги е отблъснал, понеже е видял тяхното самомнение и високомерие. Защото Учителят казва: "Никога не наливайте вода в пълно шише и никога не сипвайте в пълен чувал – ще се разсипе отвънка." А тия всичките, тия горделивци, които са от различни църкви, от различни духовни, оку-

лтни и пр. общества, те са толкова преизпълнени със своето самочувствие, със своите канони; и така могат да ти цитират всичко наизуст, и така имат готови отговори по всички въпроси, че от такъв никога не може да стане ученик! Той трябва да се вари в казана на страданията още хилядолетия, за да разбере, че ученикът е ученик, защото иска да учи, а не да съди и да се надува.

Сега, 4 години по-късно, като прослушвам тези касети с разкази, случки и спомени, виждам, че съм пропуснал своите срещи и разговори с още много хора от Братството; че в това, което съм разказал вече за тези, които фигурират в записите от 1992 год. в Москва и в Латвия има много пропуснати неща, а и някои неща съзнателно не са разказани, тъй като те не могат да се изнесат. От една страна, това са крайно дълбоки и лични, интимни преживявания на братя и сестри, които са ги споделяли в много тесен кръг или се е случвало да се доверят само на мене, а от друга страна – замълчал съм за някои техни грешки и недостатъци.

Имал съм много срещи, много разговори, уроци и незабравими спомени, получени от най-различни хора. Общувал съм с художничката Цветана Щилянова, общувахме с Лиляна Табакова, с чичо Игнат, с д-р Иван Жеков... Толкова много контакти на Рила, на Изгрева и с други братя и сестри из България и в чужбина!. Всичко това просто не е възможно да се разкаже в момента. Може би в бъдеще ще има такава възможност. Пропуснах много неща и за баща ми Жорж Кьосев, за уроците, които той ми даде в живота, за неговото отношение към света, за неговата роля в черквата, Братството и в зруги кръгове. Иска ми се да цитирам една велика мисъл, която се приписва на Волтер и е едно от най-скъпоценните неща, които ми каза баща ми: "Не съм съгласен с твоята истина, но ще се боря до смърт, за да можеш свободно да я жи-

вееш и изповядваш." Искаше ми се да разкажа за някои случки, които може да изглеждат дребни, но водят до големи изводи.

Тук ще спомена един случай, който ми е разказвала леля ***Дора Карастоянова****. Тя ни е разказвала не един и два случая с Учителя, но този е и комичен – за великата способност на Учителя да даде урок, без да обиди една душа, въпреки че е имало и случаи, когато е бил много прям и суров. Тя разказваше как веднъж му била сготвила една оригинална яхния с кестени. Ние сега не можем да знаем и да кажем нещо за вкусовите качества на тази яхния, но все пак човек може да допусне, че това може е било нещо ну особено вкусно, меко казано... И Учителят, вероятно за да не я обиди, е казал: "Сестра, това е една изключителна окултна манджа и нека тази рецепта да си остане тайна, окултна тайна между мене и тебе. Тя не е подходяща да се разпространява между всички, защото има важно значение само за тебе." Както разказваше този случай, и до този момент тя беше напълно убедена, че това действително е една "окултна манджа"... Тя не беше разбрала, че Учителят по този начин е предотвратил гениално разпространението на тази доволно невкусна яхния с кестени. Защото, ако Той бе казал: "Браво!", сега сигурно всички ние щяхме да я преживяме с благоговение и до днес...*

За много братя и сестри може още много да се разказва – ***Илия Неделчев, Ангел Велков, бр.Нестор Илиев, бр.Стефан Кадиев, с.Кьорчева, с.Сийка Кисьова, Буча Бехар, Жечо Панайотов*** *и пр. и пр. и пр., повечето от които си заминаха и които са ни разказвали безценни спомени с Учителя. Иска ни се те напълно да съвпадат с акашовите записи, т.е. нещата, които е казал Учителят, те да са ни ги предали точно, а не както някои днес издават книги със свободни съчинения и злостни клевети и измислици.*

Тук аз, прекъсвайки мисълта си, си спомням за една мисъл на Учителя. Той я е изказвал на различни места в различни варианти, но основната й нишка е една: че в Божествения Съд дяволът е прокурорът, Христос – Защитникът, а Бог – Съдията. Всяка от тези три най-велики инстанции си има представители навсякъде из вселената. Т.е., те "са от размлични бащи", казва Учителят. Не на всички Бог и Христос са Бащи. Но всеки си има мисия и задача и си върши своята работа. Изключително ценно и полезно е, че виждаме как изглеждат обвинителите и лъжесвидетелите, след като същите хора, които те представят в книгите си, същите неща са ни ги разказвали по съвършено различен начин. Оригиналите се крият умишлено, за да не се видят разликите, но ние помним истината поради личното си познанство със тези хора, имаме информацията от първа ръка. Защо обаче Бог допуска развилняването на горделивите, лъжците и измислячите? Защо е позволил даже и Словото Му да се изменя на места до неузнаваемост? По две причини. Когато четем редактиран текст, това е една ценна тренировка на интуицията ни. Небето проверява доколко чуваме вътрешно оригиналната беседа, записана в акаша, и доколко вярваме на зачеркванията и съчиненията на дешифратори и редактори. Ако се подведем, значи сме на тяхното ниво и трябва да изпитаме съответните последствия. Тук все още е валидна версията на Господнята молитва: "и не ни въвеждай в изкушение". Бог има правото да ни сблъсква с изкусители, лъжци и манипулатори, за са ни тренира. На този етап от еволюцията ни, само опитът, и то предимно горчивият, води до мъдрост. Друг е въпросът, че Синът, т.е. Христос, има творческото право да променя базални методи дори на Отца Си. Има спорове и податки дори в беседите на Учителя относно автентичността

на тази молитва в този пункт, но може да са верни в различен план и двата му варианта: "не веди нас в изкушение" и "когато сме в изкушение". Втората причина: това дава възможност да се потвърди мисълта на един много известен сирийски философ от 12 век, Абдул Фарадж: "Ако искате да се убедите в нищожността на светските придобивки и убеждения, вижте как изглеждат тия, които ги имат." Това е напълно в духа на Учителя, на древните и съвременния окултизъм, на френологията, физиогномиката и пр. Ние можем да разширим тази мисъл на Абдул Фарадж така: "Ако искате да се убедите в нищожността на светските придобивки и претенции, вижте как изглеждат тия, които ги имат"...

*Проникването на кинокамерата в самата дупка - долу, във варосаните клозети - не може да бъде, никога не е било и няма да бъде вдъхновено от нашия Баща Христос! Един **друг** баща е подтикът на такова "вдъхновение" – баща, който е родител на трилърите, на екшъните и кървавата документалистика. Това е един метод за вампирическо извличане на енергия. Потресенията, стресовите ситуации, като цел на този вампирически метод, разтърсващи издъно същността на зрителя, слушателя и читателя, изцеждат от него тъй ценната му жизнена енергия, смилат в чудовищната си паст всеки мир, хармония и равновесие. Постоянният акцент върху отрицателната страна на живота, непрекъснато стъпквайки всяка красота и добродетел, хиперболизирайки тъмната страна на живота, а много често и измисляйки неща, уж изказани от Учителя и интерпретирайки ги по един съвършено некоректен начин, т.е. на практика лъжа – тези деца на този чужд баща получават своята енергия от спукването на милиарди капиляри на нещастните консуматори на една такава продукция – продукцията на камерата с обектив, наврян в клоаката! Това е нещо съвършено небожествено, жестоко! В*

акашовите записи се записва всичко, дори и отрицателното, но лошото се изтрива, след като е послужило на Съда за определяне на някои кармични последствия. Странното на пръв поглед е защо Учителят допуска такива "ученици" около себе си. Но Той знае, че те са от различни бащи и че са изключително полезни за целокупния живот, защото и те си вършат своята работа. Те се отличават по острата миризма на неистината – на лъжата, на измислиците, на злоба, тщеславие, гордост, желание да бъдеш единствен наследник на авторското право и т.н. Това са неща, които са присадени - бурени, които виреят в същества с друг баща..

Тук ще цитирам мисъл от страница 39 на II том "Положителни и отрицателни сили в Природата", ООК – 16 шк. лекция "Тъмното петно в съзнанието", - където Учителят казва за различните бащи следното:

"Сега изобщо туй, което става в общия живот, става и в личния живот. И тогава ние ще се спрем на следното твърдение: вие на гъсеницата не може да дадете морала на пеперудата. На вълка не може да дадете морала на овцата. На паяка не може да дадете морала на мухата. Паякът си има особен морал, вълкът си има особен морал, гъсеницата си има особен морал. И като дойдем до хората, вие трябва да разберете, че не всички хора произтичат от един и същ род.

Сега ще се натъкнете на едно противоречие. Казва ви се, че всички произтичате от едни прародители. Нали тъй? Окултната наука оспорва това. Всички хора не са родени от един баща.

Не са! Туй сега между стените да остане. Разбирате ли? То не е за вън. Изнесете ли го, ще се компрометирате всички.

Сега ние ще дойдем до разсъжденията [на тази тема] като ученици. Възможно ли е един предмет, направен от злато, да не е злато? Възможно ли е един предмет от злато да стане желязо? И възможно ли е един предмет от желязо да стане злато? Алхимиците казват: "Желязото може да стане сребро и злато" - да, но за този, който разбира. То е друг въпрос. Затова, като кажем, че всички хора не произтичат от един баща, подразбирам, че има няколко рода материя, от която хората са създадени. Няколко вида материя има, и следователно телата на всички хора не са образувани от една и съща материя. Вследствие на това се явява туй съвременно противоречие. И дълго време ще съществува, докато дойдат ония, по-висшите светове, които сега алхи-мически работят, т.е. превръщат нисшите еле-менти, които сега функционират в човешките тела. Докато те работят, те разрешават една висша задача в своите лаборатории."

Сега искам да продължа разказа си за един брат – за личността, за човека, за този човек от Братството, който изигра в началото на моя съзнателен духовен път огромна роля, оказа много силно влияние върху мен и върху някои млади

хора, тъй като за нас по онова време той беше едно въплъщение на съвършен, изключителен ученик на Учителя. Това беше брат ***Петър Филипов****. Много съжалявам, че не разполагам с негова снимка, а бе с тъй прекрасно ангелско лице! Той имаше хубава къща и голяма градина на края на Изгрева и много често ни събираше там. Просто не можехме да откъснем очи от неговото съвършено лице – лицето му беше като на ангел, красиво, неземно, необикновено. Беше леко пълен – това не беше въплъщение на един ученик със съвършено телосложение. Той също работеше мозайка. В младостта си е бил наследник на един род, който е имал фабрика за сладкарски изделия и той е бил сладкар дълги години в Русе, откъдето е родом. Разказваше как се занимавал с изготвянето на сладкиши – може би много силният Венерин аспект или Венера в неговия хороскоп даваше това. Мисля, че той беше с ASC Телец, но не съм сигурен; или по Слънце беше Телец, не мога да кажа, други знаят по-добре, но Телец беше много силен в него. И той оказваше неотразимо въздействие върху мене, защото неговото поведение беше поведение на човек, който не само знае, но и може. Ние видяхме в пълния блясък един мистик, който общуваше с невидимите светове, чрез когото говореха небесни гласове! Това не беше медиумизъм в общоприетия смисъл на тази дума, защото ние чувствахме, мислехме и вярвахме, че през него говорят най-върховни духове. Неееднократно той заговаряше и на друг език, но това не беше феноменът на петдесятниците - това беше напълно под контрола му и той ясно напълно разбираше какво се говори и ни го пр-веждаше. Въпреки че има и петдесятници, които разбират това, което се говори чрез тях. Това беше личност, която изигра основна роля да се утвърдим няколко души в пътя на тъй нар. "чистота" и "девственост", т.е. той ни повлия да повярваме, че Учителят изисква от ученика да посвети жи-*

вота си на Бога чрез безбрачие и отказ от интимния живот. Това, което той наричаше "чистота", напълно се съвпадаше с източната брахмачария и при това положение ние намерихме отговор на този наш проблем, неразрешим за нас дълги години, неразрешен истински и досега, поради което неговият пример и неговите тълкования на Словото като че ли и до днес остават в голяма степен актуални. Той беше жив пример за тази чистота, като постоянно ни казваше, че за да се подбуди кундалини, за да може да работи, за да стигне до най-високия център, ученикът трябва да опази своята чистота, да не контактува сексуално, да няма никакви изливания на енергия надолу и отдолу. И това силно въздействие продължи върху нас години наред в живота ни, като ние направихме доста големи грешки в нашето общуване по-късно. Но може би това съхрани някои приятели от ранен брак и ранно познаване на тази сфера. Това е, разбира се, един голям проблем – и в психологията има най-различни школи, най-различни направления, включително и най-модерни на запад, които твърдят точно обратното – че интимният живот може и трябва да започне от съвсем ранна юношеска възраст, за да бъде човек здрав и нормален. Има най-различни школи, има най-различни тълкования на този въпрос и от учениците на Учителя и те са разрешавали и разрешават този много основен енергиен, душевен и психофизиологичен проблем по най-различни начини. Но той тогава стана основа на нашата вяра, на нашия живот в общуването ни с Петър Филипов – въобще на нашата практика.

И сега искам да разкажа за някои неща за школата, която прекарах при него и която никога не мога да забравя. Денем ние работехме в тази братска бригада на мозайките, а вечер често той ни събираше в дома си или неделя на плани-

ната. Той имаше строго определена своя група, където бяхме няколко души, с които работеше.

Спомням си неведнъж как разказваше, че той не бил от обикновена човешка еволюция, а е от някаква висша ангелска йерархия; че не е искал да се ражда на Земята и че Небето и ангелите, които отговарят за човешката душа, са употребили доста големи усилия, за да могат да го вмъкнат в това тяло. Той се е съпротивлявал, защото този свят не е неговия свят, той му е бил чужд. Даваше да се разбере, че на тази земя се е родил не като обикновена човешка душа, която има карма, а като един ангел, който е изпратен, за да добие някакъв опит. Такива редки случаи има. И в целия си живот, в цялото си поведение, с целия си вид той наистина не беше обикновен човек. Аз рядко съм виждал толкова красиво, тъй одухотворено същество, толкова хармонично и прекрасно. Заедно с това, след като ние започнахме да общуваме и с един друг човек от Братството, и после с още един, видяхме и неща, които П. Филипов трактуваше по диаметрално про-тивоположен начин и живееше съвсем различно от тези други двама или трима братя и сестри, които също са били и са изключително близко до Учителя.

Спомням си случай с него, когато той влезе във връзка (както поне той твърдеше) с известния по това време командир на космическа флотилия от "летящите чинии", които тогава вече нашумяваха – някой си Аста́р Шера́н, чието послание ние вече го бяхме чели. И сякаш той, в своите космични контакти на български и на немски език твърдеше, че самият Астар Шеран говори с него.

Ето и един извънредно интересен случай от неговия живот по време на Учителя, който изглежда ключ към проблема за тъй наречената чистота. Ние много по-късно разбрахме, че има външна и вътрешна чистота; има и чистота,

която не се идентифицира непременно с аскетизма и с безбрачието, с калугерството.

"Веднъж – казва той – се връщах от работа, бях отишъл в провинцията, имах там някаква работа като мозайкаджия. Върнал се бях в София отдалече и бях толкова изморен, толкова напрашени бяха дрехите ми от пътя, толкова бях мръсен и потен, че в този вид не посмях да се явя пред Учителя. Аз минах покрай салона и някак си чувствах, че Той ме гледа и чака да се отбия при Него. Но не посмях, защото си казах: първо трябва да отида да се изкъпя, да облека чисто бельо и чисти дрехи и така да се представя пред Учителя, защото така изисква високият идеал." А чувства същевременно, минавайки край салона: "Той ме чакаше да вляза при Него. Но аз си отидох вкъщи, изкъпах се, измих се, хубаво се сресах, облякох чисти дрехи и така вече, според мен достоен да се срещна с Учителя, аз отидох и почуках на вратата Му горе в Неговата стая. Но Учителят не ме прие."

Обикновено в беседата след такава случка Учителят или поглежда в очите, или направо започва да говори на даден човек каква е неговата грешка или какъв е неговият проблем; или какво се е случило и каква е оценката на Небето за начина, по който човек е разрешил или не е разрешил даден проблем – даден свой изпит. "Тогава – продължи той – аз разбрах, че Учителят не ме прие, защото в дадени случаи по-важна е любовта, отколкото външната, физическата чистота. По-важен беше импулсът да срещна Учителя дори и с тези дрехи и така изпотен и мръсен, отколкото да отида да се изкъпя и да се върна – т.е. важен е бил първият импулс." Понеже има определени комплекси на някои духове за абсолютно превъзходство на чистотата.. Може би бр. Петър беше не само Телец, може би беше и една силна Дева, а за Девите външната чистота играе фатална роля и заради нея те често изгарят

юргана. Това не значи, че човек не трябва постоянно да поддържа на високо, брилянтно ниво външната си чистота; но в случай, че трябва да избира, тогава вече ученикът е поставен на изпит.

Примерно, имало е случаи, когато влизаш в къщата на една домакиня, за която именно любовта е водещото начало и се вижда, че тя те посреща; вижда се и как те посреща тази, за която външната чистота е всичко. Примерно, влизайки в къщата на една домакиня, в която преобладава знака Дева и някои други фактори, които са по-формалистични: тя непременно три пъти ще те предупреди да се събуеш, да се измиеш, да се изчистиш – и ще следи всяка твоя стъпка; ако случайно нещо изпуснеш на пода или, не дай си Боже, влезеш с обувки, тя ще те направи на нищо. Просто забележките й биват много остро критични и тя постоянно заради дребни неща ще наруши цялостта на хармонията, на любовта, на приятелството, на доброто посрещане, на приветливото и благо отношение - невъзможно й е да не критикува, да не назидава, да не коригира, макар и по един съвсем ясен и умен на-чин. А имало е случаи, когато някой приятел влиза в къщата на домакиня, в която е преобладаващо точно обратното влияние на Божествената Любов, на душата, на любовта в най-висшия смисъл на думата – любовта като обожание – и съм бил свидетел как такава приятелка, в момента, в който идваш по стълбите с кални обувки с пет сантиметра кал и започваш да се събуваш, тя казва: "Не, не искам да се събуваш, влез!" Това е луксозен апартамент, с нов персийски килим, а тя казва: "Моля те, влез вътре! Аз искам да оставиш твоите стъпки в моята стая на този персийски килим и аз няма да ги чистя дълго време, докато си личат, защото твоите стъпки ще ми светят – та това са калта и прахта от ***твоите*** *стъпки!" Ето, виждате две абсолютно различни отношения.*

Във връзка с брат Петър искам да разкажа и това, че той подготвяше своите ученици за съвършено съзнателно влизане в невидимия свят, за съзнателно излизане от тялото нощем, защото пред мене се водеха разговори между него и по-напреднали от мене приятели – не искам да споменавам сега имена от Братството. Те говореха за техните полети нощно време из космоса, за общи преживявания в невидимия свят. Това, явно, беше плод на обучението, на инструкциите на брат Петър Филипов, който беше един висок Посветен, владеещ лично тези неща и имащ силата и правото да избира и да обучава ученици в този дух. Аз силно исках да бъда един от следващите негови ученици и затова ревностно повярвах на идеята за брахмачария (той не я наричаше така, но аз тук употребявам източното ѝ название), т.е. идеята, че кундалини трябва да върви само нагоре и да подпалва чакрите и центровете, докато се развият определени качества и способности, за които мнозина мечтаят и които някои постигат със сигурност и на Изток, и не само на Изток. Той много обичаше да ни води в най-топлия басейн в централната баня в София и твърдеше, че тогава най-много се изчиства организмът, когато влезем първи, докато хората още не са влизали. Десетки пъти ни е водил с приятелите, които бяха в неговия кръг, и ни показваше определени упражнения: как и по какъв начин най-благоприятно могат да излязат нечистотиите и потта от организма при изпотяване в банята, как после с чаршафите да се увиваме, за да може да стане по-качествено това изпотяване и изчистване. Съответно, всичко това беше съпроводено и с концентрация и медитация и с формули, дадени от Учителя и практикувани от брат Петър. И действително, ние чувствахме пораждането на удивителни енергии, на удивителни токове, които явно в някои негови последователи са пробудили някои висши центрове и те са

имали реални резултати. Той също ни правеше едни особени масажи от основата на гръбначния стълб до върха. По-късно аз видях, че това упражнение е дадено от Учителя и с тези масажи – с масажиране с двата палеца от долу до горе – Петър Филипов лично, с неговата сила и енергия, е пробуждал тази космическа сила, наречена на Изток "кундалини", а в славянския мистичен път едно от неговите названия е "вихру́н"., но това е качествено нова, още по-висока енергия. Вероятно аз не можах да изпълня някои основни неща, които се изискваха за този път. А може би не е трябвало точно чрез него, защото имаше и други хора – и има и до днес в Братството, - които също владеят тези неща; и по-късно ние се уверихме в това.

Спомням си един ден, когато той ме покани на Витоша (ние се събирахме край едно уединено връхче в Източната част на Витоша, което се казва "Купе́ните") - място, което само той и неговите последователи посещаваха. Ние там се събирахме, пеехме, четяхме беседи и той там осъществяваше тези свои ясновидски контакти и чрез яснослушане ни предаваше думите на велики духове. Там също говореха с него същества от т.нар. "летящи чинии" от други цивилизации. Един ден той ми каза: "Ако искаш, донеси апаратите си следващата неделя, защото обещаха, че този път, като се покажат, като се материализират пред нас, разрешиха, че можеш да ги фотографираш." И аз, разбира се, с пълно бойно въоръжение се появих сутринта на срещата на спирката за тази част на Витоша. Но тази сутрин имаше най-необичайна за този летен сезон снежна виелица и срещата не можа да се състои. Този път по някаква причина не стана, но друг път съм ги снимал. За съжаление, негативите и снимките бяха иззети от Държавна сигурност.

Вероятно има и други неща, които мога да си спомня за нашия общ живот и за нашия тренинг при брат Петър Филипов, но важното е, че той си остава за нас едно удивително Същество, което винаги ще обичаме и ще помним! Особено след пълните емоционални и интимни катастрофи вече половин век след това, почти без изключение, което отново ни кара да си мислим дали пък Петър Филипов не е бил прав... В този смисъл, той сега ни липсва особено много.

Но, заедно с това, искам да отбележа нещо твърде странно, т.е. до каква огромна степен се различават и се различаваха хора, които са били при Учителя – и как от самото начало техните пътища се разделят не само в различни посоки, но и в посоки, диаметрално противоположни в тълку-ването на това що е Любов, що е Мъдрост, що е Истина, що е Чистота, що е Девственост и т.н. По-късно попаднах на един друг човек, който всъщност спаси живота и душата ми от този екстремен път на формалната девственост и чистота. Този път може би щеше да ме доведе до много печални последствия. Аз си спомних как нееднократно, при всичките им най-добри братски взаимоотношения, фактически тези двама колоси на духа след Учителя водеха една вътрешна борба по правилата на Бялото Братство. Не с отрицателни методи, но все пак с ясно разграничаване на школи, на сфери на влияние, на техни ученици, които всеки водеше по собствена методика и по собствен път. И ние се убедихме, че тези техни методи и интерпретации на учението на Учителя, на основни, базови категории и понятия, се различаваха изключително много. И спомням си нещо, което съм длъжен да го кажа: един ден, по повод именно на подобни разногласия в работата на Братството, другият човек веднъж каза за бр. Петър и за този приятел, който дълги години беше най-близко до него: "На тях, двамата – каза той – челата им трябва да пораснат

поне с един сантиметър..." И, действително, на тези двама приятели, в тази област челата са видимо по-тесни и по-малко високи, отколкото, примерно, при Учителя и други Негови ученици. Това беше една забележка, целеща да ни накара да се позамислим по някои въпроси и разберем докъде се простират възможностите и в идейно, и в практичес-ко, и в окултно отношение на тези двама иначе прекрасни хора, които и до ден днешен аз обичам и уважавам.

Удивителни неща знаеха и можеха тези хора, все пак, и изпълняваха своите функции, загадъчни за нас – функции, за които ние можем само да гадаем цял живот какви може да са били. Всички ние знаем, че лагерът на Петър Филипов беше доста отдалечен – той беше чак над Езерото на Чистотата, по посока на Салоните. В този лагер, именно, бяха няколко души, които бяха, така да се каже, негови приближени последователи. И си спомням, веднъж, когато ние му бяхме на гости, (винаги минавахме през него, когато отивахме горе, на "Салоните", при брат Борис), и когато стана дума за Агарта – за това, че Учителят е казал, че тук има входове към Агарта, че има Посветени и Същества от много високи йерархии и че Рила е населена. Всичко това, което ние го знаем от брат Боев и от Учителя, от беседите и от други приятели, които са имали опитности. Един ден брат Петър Филипов каза с много загадъчен глас: "Аз съм Пазач на Северната Порта!" Какво означава това? Във връзка с едни наши разговори точно тогава, мога да кажа, че той спомена един друг важен брат в Братството - за брат Борис горе на Салоните, - че той бил Пазач на Южната Порта. Значи, това са неща, които са твърде сериозни и които не могат да бъдат плод на някаква фантазия, тъй като ние виждахме тяхната мъдрост в действие.

Брат Петър умееше да лекува и да помага с паси и с молитва. При него отиваха много хора, които търсеха изцеление, просветление, душевна утеха. Също беше и порядъчно добър астролог, кабалист, нумеролог. Основни методи, които той практикуваше и препоръчваше на своите последователи или ученици, бяха музиката и математиката. Като употребих тук думата "ученици", спомням си и това, как веднъж една сестра - Елена Андреева, която знаеше много добре, че аз съм под влиянието на Петър Филипов - ме предупреждаваше: "Не се заблуждавай, че може да има посредник между човешката душа и Бога, между Учителя и ученика. Ние имаме само един Учител – това е Учителят! Нима мислиш, че някой, който е ученик на Учителя и е още по пътя, може да бъде твой Учител? Твоята душа трябва да бъде пряко свързана с Бога!" Ето една критична бележка по отношение на това, че аз прекомерно много се отдавах на обожание на хора, които са още по пътя, но са със свръхмерни, изключителни способности, какъвто беше и брат Петър.

Спомням си много добре и имам винаги предвид уроците, които ние получавахме от брат Петър относно съсредоточаението. Той препоръчваше на своите последователи математиката, като един универсален и конкретен метод за развиване на концентрацията. Той самият, въпреки че е със средно образование, беше минал целия курс на основните дялове на висшата математика, умееше да решава задачи перфектно и обучаваше други свои последователи в този метод, считайки, че - по препоръките на Учителя - математиката е един най-пряк и ефективен метод. Като пример за съвършенство в тези две най-висши области може да послужи това, че той свиреше и на цигулка, по подобие на Учителя – имаше няколко цигулки и пиано и свиреше на тях много добре. Петър

Филипов до края на живота си взимаше и уроци по пеене; и нас ни водеше при един католик - певец от католическата църква, един прекрасен тенор, доста възрастен човек, но със запазен глас – мисля, че се казваше Йосиф Пех, чех по произход. При него взех първите си уроци по пеене и няма никога да забравя как ние с брат Петър ходехме при него. П. Филипов работеше цял живот върху постановката на гласа си и се стремеше да му предаде окултно звучене. Тоест, искаше да приложи учението на Учителя и в областта на пеенето.

Крум Въжаров играе паневритмия

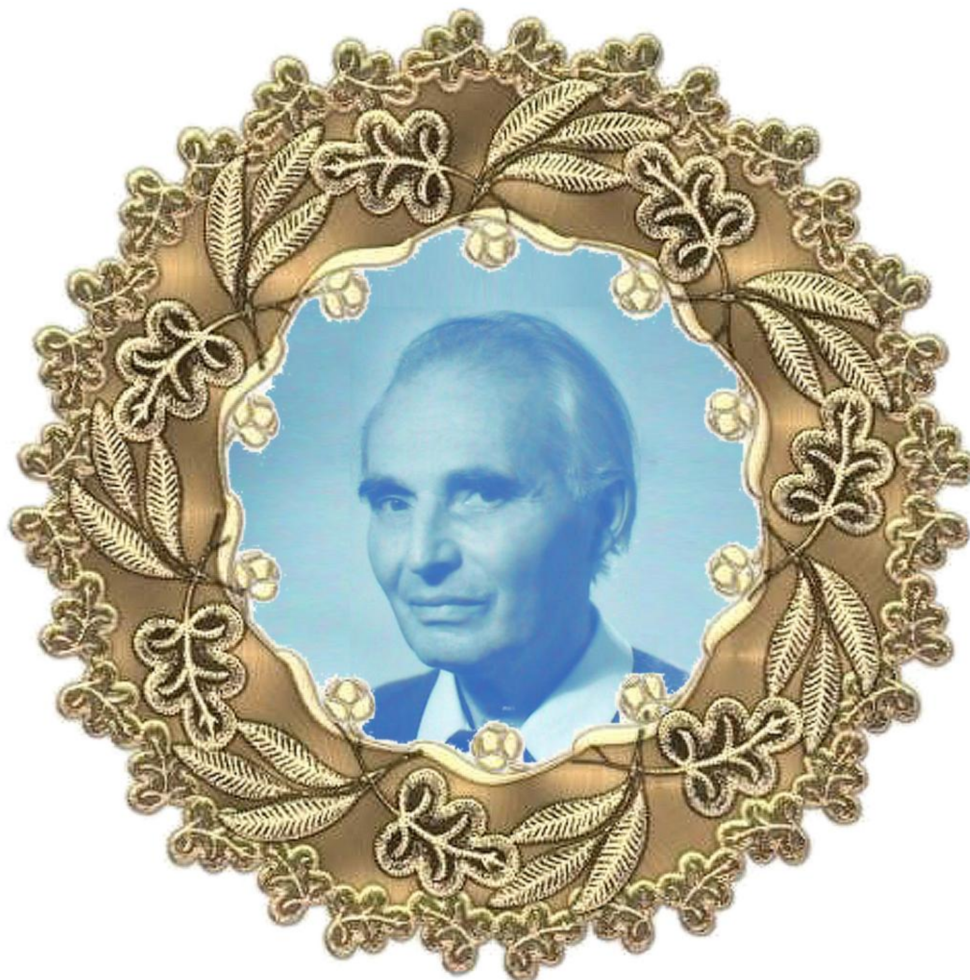
Сега ще използвам темата за учителя ни по пеене Пех, за да направя преход към другата личност, която изигра основна роля в нашия живот и се оказа нашият последен и най-висш духовен наставник, тъй като ние не сме имали щастието да бъдем водени физически лично от Учителя. Но, прак-

тически, ролята на пряк духовен ръководител и наставник и проводник на Учителя изигра ***Крум Янакиев Въжаров*** *или* ***Венно****, каквото име той си беше дал или ни беше съобщил, че му е дадено отгоре. Започвам със случая Йосиф Пех. Бате Крум също взимаше уроци при него по пеене и той беше още един изключителен пример за извънредно напреднала душа с огромни качества – интелектуални, духовни, душевни, - и кой-то не престана да се учи до последния миг на живота си.*

Човек с два факултета и още два семестриално – той е завършил в Атина психология и в София педагогика; освен то-ва е минал целия курс по биология и английска филология, вто-ра специалност, където са го поканили да стане асис-тент и той е можел да вземе и професура. Всички, които не

могат да разберат ситуацията – политическата по това време в България, - считат, че той е сбъркал, като не е приел. Защото ние познаваме достатъчно честни и доблестни хора, които бяха и са много добри специалисти в своите области и те не са могли нито за секунда да помислят, че биха могли да станат някакви строители или мозайкаджии, след като са интелектуалци-специалисти. Но драмата на "мозайкаджиите" се състои не само в това, че те искаха да останат честни цял живот и верни на идеите си, но искаха да останат и си останаха и политически независими.

Лично на мен ми е казвал един офицер от българската Държавна Сигурност следното: "Аз – каза той - не знам нито един случай, в който човек да е бил изпращан в чужбина в командировка, било като учен, било по друг повод, който да не

ни е служил." Сега трябва да ме извинят всички тези приятели, дори от Братството, които имаха възможност да ходят в командировки в чужбина.

Може би те ще отрекат това нещо, но аз наскоро говорих с още един бивш офицер, който ни докара с колата си от Рила до София и му разказах горния случай. За смекчаване на това твърдение на онзи предишен офицер, с който имах неприятности и който ме арестуваше от време на време и ми правеше претърсвания, като ми взимаше книгите със своите подчинени, - за смекчаване на тази негова реплика, аз казах: "...Може би онзи е имал предвид отделни случаи, защото на мене ми изглежда невъзможно при толкова много хора, които пътуваха в командировки на Запад, да бъдат всички вербувани дори като обикновени информатори; мисля, че това е невъз-

можно и това са само изключения." И тогава вторият офицер, който се представи, че е работил в Държавна сигурност и че знае много добре как стоят нещата, ме погледна в очите и каза твърдо: ***"Нямаше нито едно изключение!"*** *Години по-къс-но се срещнах с една своя съученичка, която сънувах от седми клас и сънувам по няколко пъти годишно и до ден днешен, считайки я за най-красивото същество на земята и на небето, за божество и ангел. Като й разказах как съм отказал да стана информатор и затова не заминах в чужбина като представител на един наш институт, вследствие на което се озовах като хамалин на Сточна гара, тя каза: "Аз съм ходила неведнократно на запад, но редовно си пишех докладчетата..." - изисквали са й ги от Държавна сигурност... След тази реплика, както и по една друга причина, аз престанах да я сънувам, освен вече като възрастна... Та самата предвиди това. Но това е отделен въпрос.*

За случая с този преподавател по пеене – певецът-католик, - Венно, ми разказа как веднъж той е искал да му даде урок, че съществуват сили и способности извън възможностите на ортодоксалните религиозни течения. Разказваше за едно картофче, което паднало от мрежата му, когато я оставил в стаята на учителя си по пеене. Той оставил това картофче на видно място в стаята и обърнал внимание на домакина – някъде на камината ли беше, не мога да си спомня сега точно; или на някакъв скрин там. Йосиф (Станислав?) Пех през цялото време, докато го е учил, гледал това кар--тофче и даже си коментирали защо той го е дигнал там, защо не го е сложил веднага обратно в мрежата. Бате Крум казал: "Нека там да остане известно време, после ще го сложа в мойта мрежа." И без да се помества нито той от мястото си, нито неговият преподавател, те видели картофчето

на съвсем друго място. Това не може да стане случайно, от само себе си.

По-късно ще разкажа за още няколко подобни случая, които бяха във възможностите на този Посветен – преместване на предмети, но и мигновено преместване на самия себе си не само в пределите на България, а и по други точки на света – нещо, което е умеел само Учителят. Две мои приятелки лично потвърдиха, че са били спасени от него, когато той се е явил пред тях – физически, а не като дух - в Москва и в Ню Йорк преди 8 години, по едно и също време време. Описват дрехите и обувките му, каквито въобще не се произвеждат и няма такива на тия две места.

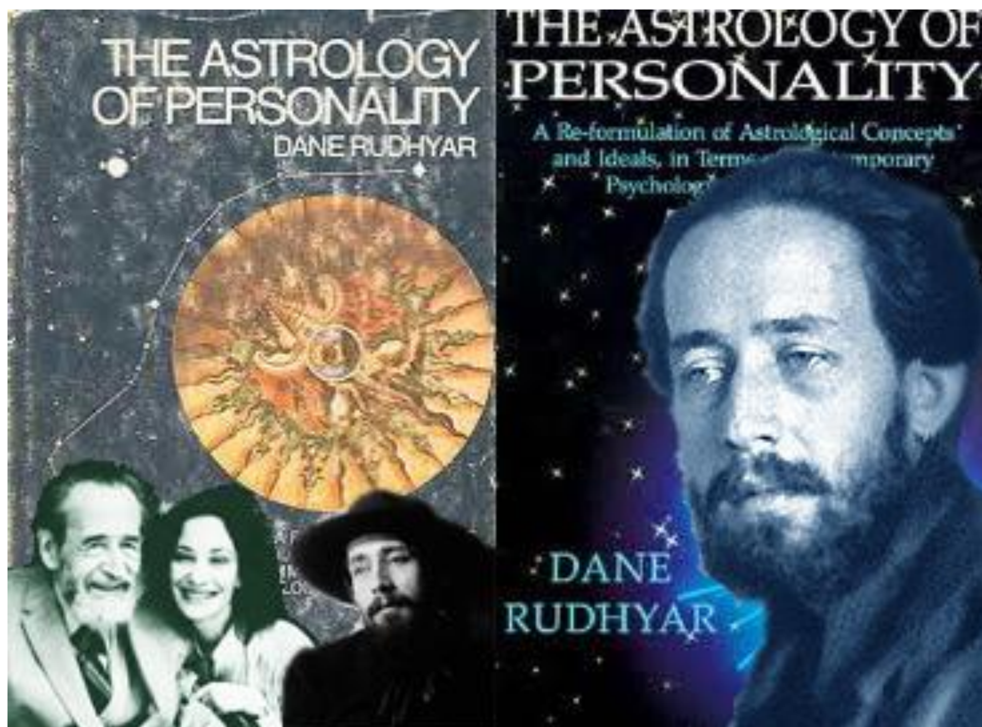

Този брат, когото аз имах и ние имахме за духовен баща, ни даде всичко най-хубаво в този живот и показа какво значи истински ученик. Сигурно Учителят много добре е знаел кой е Венно, както е казал и за брат Боев, че е един въплътен ангел на Земята и че той е въплъщение на поп Богомил – не основателя, а разпространителя на Богомилството; но е казал за ***Боян Боев*** *също, че е въплъщение на Чингиз Хан. Но когато един такъв мощен дух попадне в сферата на влияние*

на Бога, когато е на Земята, този дух се преобразява и преминава на страната на доброто. На сним-ката по-горе, той е отляво.

Искам да повторя, че Учителят много добре е знаел кой е брат Крум, но ние дълго време не узнахме това. От не-домлъвки и от някои изказвания ние разбрахме, че той също не е случаен – някаква поредица от видни личности в минали прераждания, едно от които е било като някакъв голям вожд на древна индианска империя. Но това са неща недоказуеми – неща, които не могат да бъдат коментирани. В неговия ха-рактер проличаваше понякога тази воля и упоритост, тази свръхмощна сила да подчинява събития и хора с най-твърда ръка. Но това беше рядко. Много по-чести бяха случаите, ко-гато в него работеше Духът на Христа - Духът на Любовта – и тогава ние виждахме най-красивите очи, най-прекрасното и одухотворено и най-съвършеното и мило лице, което въоб-ще сме виждали някога, след лицето на нашия любим Учител. Може изключително много да се разказва за него, защото съм бил съзнателно около него от 1965 год. до края на физическия му живот през февруари 1991 год. Неотлъчно сме били заедно и на планината, и навсякъде, където той ни събираше. Во-деше няколко курса едновременно десетилетия наред: курс по паневритмия, курс по английски език, по астрология; курс по сведенборгианство, който използваше като основа. Той беше превел основното съчинение на Сведенборг "Небето и ада и техните чудеса". Беше превел и Дейн Ръдиер с Влад Пашов. Ще го разкажа пак в резюме: те за десет дни са превели ос-новното съчинение на Ръдиар, което е над 500-600 страници, като единият е превеждал на Витоша направо от английски без никакви речници, докато другият е стенографирал – след това те ни поднесоха тази книга. Той разказваше как нощем, като са спели само под платнища на Яворовите присои, са

слушали как вият вълците долу в долината – едно приказно, приказно прекарване!

Дейн Ръдиар (-1895-1985-)

Крум Янакиев Въжаров е роден в София и е отрасъл в един прекрасен квартал под Витоша – Павлово, където още от малък в него се пробужда любовта към Истината, към Мъдростта. Чете много и още на 9-годишна възраст той прочита цялата Библия и я осмисля – на 9 год. възраст! На 10-11 години той вече знае наизуст цялото звездно небе и всички съзвездия и звездите до не знам коя си величина. Започва да изучава езици от малък: той владееше перфектно руски, френски и английски, особено английски, който преподаваше до края на живота си без пари на своите приятели и на всеки, който пожелаеше. Знаеше и гръцки, защото е учил в Елада. И не се знае още какво може да е знаел, защото го виждах, че и с немци, и с есперантисти също общува свободно - и т.н. Той е бил съученик на вуйчо ми Светослав Славянски, с когото заедно попадат на Изгрева при Учителя, след като са били тук

водачи, организатори на Младежкото християнско движение в София и страшно много са обичали планината. Той ми е разказвал много случаи за Рила по време на Учителя.

Например, той разказваше как за пръв път са попаднали на Рила, знаейки за първия лагер там; как са отишли малко по-рано, като са мъкнали един чувал хляб за Братството, как са се объркали по пътя – по този начин Учителят им е давал някакъв урок във връзка с тяхната прекалена самоувереност и самоинициативност без допитване до Него. Как са се объркали в клековете и един горски стражар ги е хванал и ги е закарал в царския дворец, който бил наблизо. И двамата бра-дясали, не спали няколко нощи, издрани и изцапани, ги арес-тували като "комити"... Та Учителят по някакъв начин им е дал урок. Като ги пуснали, все пак успели да занесат хляба за Братството. Учителят казал в беседата на другата сутрин в какво се състои тяхното вътрешно отклонение, за да се загубят така в планината.

Разказвал ми е също как, много по-рано от всички други, той сам е отивал на Рила и е прекарвал без палатка; какви преживявания е имал. Само това искам да повторя – за нас той беше и е, надявам се, един истински бял брат, облечен в дрехата на смирението и във всичкия блясък, какъвто може да има един бял брат. Един човек, който изцяло се жертваше за Делото на Учителя, който изцяло и безостатъчно даваше всичките си сили и средства, безкористно отказал се от всичко – и от личен живот, и от кариера, в името на това да доведе до възможно най-висок апогей Делото на Учителя, според силите си.

Той при всички случаи се грижеше за запазването на Словото, за работата по неиздадените 1800 беседи на Учителя. През него минаваше всичката духовна, интелектуална и организаторска работа по Словото и Делото – тихо, без

шум, без външни изяви и пропаганда, защото той винаги казваше, че белият брат, за разлика от всички останали, върши работата си тайно и тихо, тъй като не е тщеславен.

Личните ни духовни отношения с него, мога да кажа, че започнаха наистина от 1965 год., когато той ме покани за пръв път в неговата палатка на Рила – и от този ден нататък всяка година, без изключение, почти до края ние сме били винаги двамата в една палатка. Имаше случаи, когато аз исках да се отделя – и после се отделих в моя собствена палатка. Мога спокойно да кажа защо той толкова много държеше да сме в една палатка. Не само защото той явно ми е преподавал нещо - не само информация, явно е работил върху мене на някои други планове, - но и по една друга причина. Той искаше да сме заедно и да не го оставям сам, нито аз да бъда сам някъде, поради неразрешените и неразрешимите на този етап на човешката еволюция емоционални взаимоотношения със сестрите, с жените. Те биха били много по-трудни, ако всеки един от нас беше сам в палатка. Той самият ми казваше: "Братко мой (беше толкова скромен, че не искаше да ми каже "няма да издържиш", а ми казваше "няма да издържим, ако не се защитаваме един друг". Ясно е, че в една палатка със сам мъж винаги ще се намери приятелка, която ще пожелае да бъде заедно с тебе. Това не е нещо лошо и ние знаем, че поначало любовта е божествена, но при наличното разбиране и морал на човечеството, това би могло да бъде скандално в Братството, както и са се случвали големи неприятност на Рила заради хора, които приемат тези неща ограничено. Нещо не по-малко неприятно - самият светски закон по онова време преследваше свободните връзки като неморални и човек можеше да се озове и в затвора.

Опитностите и уроците, които сме получили всички приятели от него, са толкова много, че е съвършено изключе-

но да бъдат разказани в по-малко от 500 касети, ако трябва да си се разкаже всичко. Така че аз искам да се ограница само с няколко случая, които да представят донякъде неговия портрет.

Той е работил, след завършване на висшите си образования в Атина и София, като началник на едно направление високо в министерството - психологическо направление във връзка с психологията на труда, като той е помогнал много на работниците. Даже сам е основател на този Институт за рационализации, който наричат оттогава "Инра", и е помогнал много да се облекчи работникът и научно да се обоснове науката и развива, която днес се нарича "ергономия". Съдействал е за установяване на трудовите норми така, че те да не бъдат в ущърб на работника. И в момента, в който вече властта започва да експлоатира работника по най-жесток начин, той се оттегля от това отговорно място, след като е обучил основни кадри на комунистите и много профсъюзни кадри. Ръководил е една цяла профсъюзна школа в този научен аспект, но се е отдръпнал и е станал обикновен работник, защото не е могъл да продължава да бъде съучастник на нечовешката експлоатация с постоянно повишаване на нормите, понижаване на заплатите и понижаване на жизненото равнище и т.н. и на катастрофалното проваляне на духовното развитие на народа ни.

За нас е интересно как започна нашето общуване, т.е. как той ме прие. Той ме е наблюдавал дълго време преди да заработи с мене, за което някъде разказвам. Например, как много години, преди да започнем с него да общуваме, той ме е бил "спасил" от художествената академия. Ние сме "зачислени" към такива личности още отпреди раждането ни. По някаква много дълбока причина, която аз обяснявам по-нататък, той, казвайки "ние" - явно не само той, може би с Учителя и с

други същества, - е попречил да вляза в Художествената академия. Това е един мой основен талант, един силен талант от миналото, но в този живот той би ме върнал назад в еволюцията ми, ако бях станал художник. По един мистериозен начин изчезва изпитната ми работа оттам. Явно е, че той е направил нещо, за да не вляза в Академията. Той ми представяше по-късно как щях да изглеждам след много години, ако бях станал професионален художник. Всичко щеше да ми е наред – и кариера, и къща, и семейство, и пари, - но нямаше да съм мръднал нито милиметър напред по пътя към концентрацията. Това е нещо, за което могат да се напишат трактати. Това не важи само за мен, но и за цяла категория хора, които имат моята физиогномическа, кармическа, и - мога да кажа - астрологическа картина. Дълго време преди 1965 година, ние сме се засичали с Венно на Витоша, на Бивака. Когато аз му се изповядвах или много проповядвах на приятелите, или му говорех, запален от идеите на Учителя, той дълги години мълчеше - изслушваше ме и нищо не казваше. Значи, той чакаше. Един Посветен може да чака с векове един човек да узрее, да добие смирение, да се освободи от този нагон да води и да проповядва, преди да е станал ученик. Той ми проговори, едва когато съм могъл да прозра кой е той, какво може и каква роля изпълнява в нашия живот, т.е. когато съм могъл да се смиря, да укротя моята жажда за експресия, която е жажда на артистичните личности и на "праведниците". Има такъв ранг, такова посвещение, без аз да гарантирам, че съм го постигнал. Но има и такъв манталитет, такъв нагон: мнозина искат да проповядват и много бърже започват да учителстват и да въздействат, да влияят, да организират, да събират около себе си хора. Това, само по себе си, е много хубаво в такива сложни епохи, ***нужно*** *е на хората. Но когато присъстват адепти от много по-висок ранг, ние би трябвало да по-*

искаме да продължим курса си на обучение при тях, преди да започнем да влияем и да разпръскваме светлина. Когато той видя, че аз се осъзнах, млъкнах и престанах да дрънкам по 24 часа в денонощието, макар и да проповядвах по принцип хубави неща, и най-после пожелах да стана ученик, тогава именно той започна да ми открива някои дълбоки неща – и то, малко по малко.

Спомням си първите думи, с които ме впечатли, спомням си първите уроци. Това е един океан от спомени – мога да кажа без да преувеличавам – и съм страшно щастлив и благодарен, че се познавах с тази личност, че съм имал шанса той да бъде мой пряк инструктор и ръководител, въпреки нашето дълбоко разбиране, че Учителят е един и че ние всички сме братя и че не може да има човек-ръководител. Т.е. че йерархия в Бялото Братство на Небето може да има, но йерархия в Бялото Братство на Земята, даже и да има – тя е напълно неуловима. По същество, има по-напреднали и по-малко напреднали братя, но по структура няма и помен от това, някой да се нарича "ръководител" и други да му се подчиняват или да благоговеят пред неговия авторитет и само той да е този, който да преценява кой е "достоен" и кой не е "достоен"; кой може да се докосне до учението или до беседите на Учителя; кой е "готов" и кой не... Такова нещо няма, не може да има и никога няма да го има в истинското Бяло Братство на Небето или на Земята! Защото всяка душа си има свой собствен път и свой собствен усет за влизане в езотеричните светове и за контакт с Учението на Учителя.

Но да продължа за бате Крум. Някои от случаите, за които ще узнаете, видимо може да ви се стори, че нямат връзка с неговата личност, но аз гарантирам, че всеки един от тези случаи и бил осветен от неговото лично присъствие – невидимо или чрез негова преценка накрая на дадено събитие или в

началото на даден случай в моя живот; във връзка с неща, които са удивителни и са се случили и продължават да се случват и до ден днешен. Понеже ние не мислим, че животът свършва със смъртта и че някой брат или че Учителят може да е отишъл някъде много далече, а – напротив – постоянно виждаме и чувстваме тяхното присъствие в нещата, които продължават да се случват, явно с тяхното пряко участие.

В интервала от 1965 до към 1990 година съм бил неизменно с него на Рила, всяко лято по 1-2 месеца; и то ние сме били винаги в една палатка. Ето един от случаите. Няколко години нашият лагер беше близо до х."Ястребец", в кле-ко-вете на една полянка с прекрасен изглед и панорама на изток, откъдето посрещахме изгрева на Слънцето. Снимката тук е точно палатката на Венно в лагера ни край Ястребец.

Един ден, късно следобед, ние бяхме в неговата палатка (точно тя е на снимката!), но по това време аз вече бях опънал и моя палатка в клековете. Имах импулс да му прочета един текст – автобиографичен разказ от големия фре-

нски мистик и окултист Седир, отпечатан в нашето братско списание "Житно зърно", издавано до 1944 год., и който той не може да не го е чел и да не го знае, но с голямо удоволствие прие да му го прочета. Може би правейки се, че не го знае и го слуша с удоволствие, или действително го е пропуснал в "Житно зърно", а това аз не мога да допусна.

Второто езеро - Венно с Учителя

Много често хората, които са деликатни, в които себичността и егоизмът не ги подтикват винаги да покажат, че са умни, че знаят нещо, премълчават, че знаят нещо, за да може другият да се изяви, да му доставят удоволствие и той да покаже, че знае нещо. Даже когато се разказва един анекдот, горделивият, тщеславният винаги ще каже: "А, да, да – зная го", а по-деликатните хора, които са повече педагози и приятели, отколкото умници. Тщеславните са с "кордиална мотивация" (да се изпъчиш, винаги да си пръв и вечно да си ***ти****, който знаеш, винаги пръв да взимаш репликата) - такива хора не могат да изслушват. Например, такъв винаги говори, но не може да изслушва, изключено е да изслуша някого докрай, винаги прекъсва говорещия.*

Но да се върна към случая. Влязохме в палатката и аз започнах да му чета този разказ. След като тук разкажа какво се случи, аз непременно искам да включа тука този разказ – той е глава от една книга Седир, която се казва "Моите спомени". По средата на разказа, Венно каза: "Искаш ли да излезем замалко навънка?" – Излязохме. Палатката се намираше под един хребет, от източната му страна, и трябваше да се повърви не повече от 20-30 крачки, за да се изкачи човек най-горе, където се откриваше също тъй необятна и широка панорама откъм западната част на Рила. От отсрещната страна, на запад, се намира делът на Скакавците, за който Учителят казва, че там са се преместили съществата от Агарта, след като връх Мусала е бил вече омърсен от хората. След като там вече е била построена наблюдателницата и вече са започнали да се изкачват много хора, които ядат, пият и приказват каквото им падне, Съществата са се изтеглили в своя най-свещен, най-секретен център, в който и без това са съществували и живеели от памтивека.

И така, ние погледнахме към Скакавците и видяхме, че оттам приближава една плътна облачна маса. Аз не мога да кажа колко е била висока, защото тя стигаше едва ли не до средата на небето, километри нагоре, вертикално, от черни облаци! Тя се движеше с такава огромна скорост, че ние виждахме, че може би след 15 минути най-много тя ще дойде при нас и това ще бъде направо страшна буря, която има опасност да свали палатките. Може би тя носи не само дъжд, но и град, и силен ураганен вятър, каквито бури стават по високите планини и сме ги преживявали на Рила. Това беше абсолютно неизбежно. Даже вече се усещаше влага и студен лъх. Тогава той загадъчно се усмихна – Венно, бате Крум, както го наричахме всички – и каза: "Хайде сега да влезем в палатката и да довършим онзи разказ, да ми го прочетеш докрая." И аз,

без да подозирам нещо, отидох с него, влязох в палатката и му прочетох разказа докрая. Значи, това беше максимум 10-15 мин. още, - вече очаквайки да ни връхлети тази буря. Той замълча след края на разказа и каза: "Хайде сега да излезем пак." – Излязохме, качихме се бавно нагоре до хребета, погледнахме на запад, погледнахме небето – нищо! Нито следа от облаци и от най-малко облаче – чисто, лазурно, прекрасно, спокойно небе! Къде отидоха всички тези облаци? Аз бях толкова удивен и потресен, защото това е абсолютно невъз-можно, че само вдигнах вежди и го погледнах с въпрос: "Какво става?" И той каза: "Е, жив ли е Учителят на Седир?" – и нищо повече...

За Учителя на Седир, известният Теофан, непременно искам сега тук да приложа този разказ – той има огромно значение и няма нито в Братството в България, нито някъде

Пол Седир
Paul Sédir
(1871-1926)

другаде по света човек, който да е представил по-добре образа на нашия Учител Беинса Дуно – Петър Дънов, - в сравнение с този биографичен разказ на Седир, в който той разказва за своя Учител Теофан във Франция в края на XIX век. Сам бате Крум го каза това. Христос, Учителят и Теофан са почти идентични личности – за

голяма изненада, за голямо удивление на нас, които не знаехме за Теофан. Всъщност, ние наблюдавахме и в живота на Венно много от нещата, които Седир разказва за Теофан. И аз сега искам в тези спомени да включа тук този забележителен негов разказ:

ЕДИН НЕПОЗНАТ

Имах щастието в продължение на един дълъг период да виждам живота на един човек, който без видимо усилие осъществяваше евангелското съвършенство. Едно смело начинание е да се описва една тъй рядка и сложна личност. Разбира се, това ще бъде извън силите ми. Обаче, надявам се, че нашето желание да постигнем духовната красота ми налага една пълна откровеност и ще запълни празнините и несръчностите на моя разказ.

Избягвайки любопитните, отказвайки полемиките, оставайки глух спрямо клеветите, налагайки мълчание на ентусиазма на своите ученици, възхитителното същество, чиято чудна светлина искам да ви накарам да почувствате, вземаше всякога всички видове мерки, за да остане незнайно. Аз вярвам, че бих попречил на неговите цели, ако бих разкрил неговото име. Биографичните подробности остават безполезни, когато се касае за един характер, за чието създаване, изглежда, че не е съдействало никакво расово или обществено влияние. Впрочем, аз никога не бих предприел настоящия етюд, ако не се считах задължен да предложа едно истинско свидетелство за постоянството на Божествените обещания в една епоха, когато всички химери се обличат в най-съблазнителни цветове. Може би някои неспокойни души ще се окуражат, ако един от техните съжители им потвърди, че

обещанията на Христа са действителни, понеже Той е видял и "пипнал" опитните доказателства.

Той, Христос - нашият Господ - е казал някога, че ще даде на своите приятели да правят чудеса, по-големи от Неговите. Аз видях тяхното извършване! Христос е казал още на своите приятели, че ще остане с тях до края на света. Аз видях това скрито присъствие! Животът на моя непознат не е нищо друго, освен една поредица от такива доказателства. От малкото, което ще ви кажа за тях, аз се надявам, че ще можете да познаете в него един от тези тайнствени братя на Господа, едного от великите и може би най-великия от вестителите на Абсолютния.

Потребно бе едно внимателно наблюдение, за да се открият у този човек разните дарби на знаменитите мистици. До такава степен неговата личност ги характеризираше в мярка, дотолкова неговите обноски бяха прости и като че ли нямащи нищо общо с най-великите преимущества. Съвършеното бащинско добродушие, когато общуваше или говореше, даже и в минути, които по общото мнение изглеждаха важни, показваше доколко в неговите очи човешките величия и земните трагедии са малки в сравнение с Божието Дело, чийто безкраен и всякога нов блясък поглъщаше неговия поглед. Въобразете си едно същество, способно да се държи в равновесие във всички точки, през които безкрайното влиза в крайното – и вие ще си обясните противоречията, които нашият непознат съчетаваше в себе си като че ли за удоволствие. Интимен с народа, недостъпен за някои, умерен и благоразумен, ту бавен, ту бърз; говорещ еднакво и като поет, и като житейски човек; познаващ една безкрайност от тайни и безгрижен за своята наука! Майстор

във всички занаяти, чувствителен към изящните изкуства, уважаващ умствените и социалните превъзходства, и – при все това – давайки да се разбере, че те са суета пред лицето на Христа. С една снизходителност към другите, но с една строгост към себе си – еднакво крайни; оставящ се да бъде тиранизиран от слабите, макар че можеше да направи послушни най-големите тирани; еднакво добре чувстващ се и на тавана, и в двореца; говорещ всекиму на неговото наречие и, най-сетне, всестранен като живота, от чиито всички богатства той се възхищаваше; и – всякога подобен на себе си като неговия учител Христос, на Когото той се считаше най-недостоен служител.

Син на много бедни селяни, най-възрастният от 5 деца, той още много рано е бил изпратен в съседния град, дето е могъл да печели сам за своите нужди и да продължи доста на-горе своето образование. Още в своето родно село той е бил извършил чудесни лечения без друг видим способ, освен молитвата. В по-големия индустриален град, където премина почти целият му живот, нелечимите, клетниците, отчаяните скоро опознаха този таен благодетел, чиято младежка дързост им придаваше, заедно със здравето, смелост и себеотрицание, тъй необходими на "малките" хора, чийто тежък труд поддържа цялото обществено здание.

Освен лечение, искаха от него много други неща: сполука в известна стъпка, успех в предприятие, спасение от война, решение на технически задачи, разсейване на душевна криза. Често пъти, от своя страна, той искаше от просителя отчасти да се отплати на Божествената Правда чрез даване на милостиня, сдобряване, изоставяне на процес, осиновяване на сирак. И чудото – неве-

роятното и невъзможното нещо – ставаше без шум, без да може да се обясни как. Всичко, което свидетелите можеха някога да узнаят, то бе, че нашият чудотворец осъждаше практиката на езотеризма като противна на Божествения закон, не я употребяваше под никаква форма и не препоръчваше теории за нея. Неговото учение беше само Евангелието и той ценеше книгите изключително според съответствието им с това учение. Той провъзглася-ваше единствената божественост на Исус, Неговото всемирно господство и вечната трайност на Неговото изкупително дело. Той приемаше буквално разказите на апостолите, считайки за излишно модерното тълкуване. "Ако човек се стреми – казваше той – да обича ближния си като себе си, то Небето му разкрива истинския смисъл на текстовете." Понякога той даваше кратки коментарии на писанията по един много жив начин. За съжаление, понеже той считаше съвременниците премного увлечени в интелектуализъм; понеже считаше прилагането на добродетелта за единствено средство, способно да ни води към съвършенството, не бе много щедър към говоренето. Той поставяше братската любов над всичко, над молитвата и даже и над вярата. Той казваше: "Милосърдието е, което запалва истинската вяра и което ни научава да се молим! Молитва без милосърдие е лесна, а вяра без милосърдие не е вяра." Той особено много осъждаше гордостта и егоизма – или, по-точно, не ги осъждаше, но ги сочеше като най-големите препятствия за нашия напредък. "Небето пренебрегва гордите – казваше той. – Ако не отидете при бедните и при малките, как ангелите ще дойдат при вас? Трябва да се изпитва любов към всички форми на живота, към хората, към животните, към растенията. Трябва да проявявате

милосърдие, когато правите открития и изобретения. И тях трябва да разпространявате безплатно, понеже даром сте ги получили."

На второ място подир вдъхновените дела и вътрешна-та дисциплина, тоя велик практик на мистицизма поставяше молитвата. "Трябва непрестанно да се молите и да благодарите. Може да се молите безразлично къде, безразлично кога, тъй като Бог никога не е далеч от вас, а ние сме ония, които се държим далече от Него. Достатъчно е да Го потърсите в дълбочината на сърцето си, без учени формули. Понеже, ако подирите, навсякъде в милионите светове и слънца, разсеяни от Отца в Небесата, никъде не ще намерите нещо по-хубаво от "Отче наш". Обаче, за да достигне вашата молитва до Небето, трябва да бъдете съвсем малки. Небето не изслушва никого, освен слабите!"

Неговите прости упътвания, неговите силни и благи слова, в едно и също време точни и проникнати от най-възвишена поезия, съдържаха в себе си, за голяма изненада на някои, едно знание конкретно, и тъй да се каже, всемирно. Този човек, лишен от големи дипломи, учудваше всякакъв вид специалисти. Например, аз го чух да припомня на юристи забравени случаи, да обяснява на палеографи някой текст, да съветва някои физици, да показва на някой ботаник местонахождението на някое най-рядко растение. Отиваха при него за обяснение метафизици, както и лекари; или индустриалци, ангажирани в някоя рискована работа. Държавни мъже, финансисти взимаха понякога директиви от него. Теоретичните му познания и техничните му способности не изглеждаше да са придобити чрез човешки методи. Той казваше: "Всяко дете на Бога, достатъчно чисто, за да се пожертва за

когото и да е от своите братя и да забрави жертвата си моментално, може да знае всичко. Звездата му ще разкаже тайната си, камъкът на тази стена ще му каже името на работника, който го е издялал, растенията ще му разкрият своите качества и по лицето на човека той ще прочете неговите постъпки."

Всички клонове на съвременното знание изглеждаха познати на този странен изследовател. Нещо по-удивително: когато веднъж ми се случи да го запитам върху някои древни мнения, които в нашата епоха се считат за суеверни, той ми отговори нашироко и ми достави различни опитни доказателства за тяхната истинност. Много по-рано от нашите съвременни физици той говореше за тежестта на светлината, за съответствието на цветовете и звуковете, за хромотерапията, за относителността на времето и пространството и за многовидността на техните форми, за сложността на простите тела, за съществуването на непознати метали и за още други особености, които премълчавам, тъй като в настоящия час те ще се видят доста невероятни за "положителните" умове.

При това тоя филантроп, тоя учен беше извъреден чудотворец. Всички чудеса, извършени от светии като Венсен Форие, Франсоа дьо Пол, Жозеф де Купертино, Арския свещеник; от волеви личности, увличащи народните маси като Бернард от Клерво, Франсис Азиски, Жана д'Арк, аз ги видях да ги извършва и той! Чудесата цъфтяха подир неговите стъпки! Те изглеждаха естествени, неизбежни, сигурни – и нищо друго не ги предизвикваше, освен молитвата. Може би хипнотизъм? – ще помисли някой. – Дете заболяло от круп (възпаление на гърлото) на 40 мили разстояние от града, дето обитава церителя,

може ли да бъде хипнотизирано? Може би внушение? – Тъкани, обхванати от рак и туберколоза могат ли да се поддадат на внушение? При това нашият непознат осъждаше еднакво и хипнотизма, и невежото магьосничество, и ритуалната магия. Той всякога говореше против употребяване на волята и медиумизма, ползваше прости молитви, каквито Христос ни е дал. Обаче, докато в грамадното болшинство на случаите светиите получават дара на чудодейството в резултат на извънреден пост, покаяние и молитви, той живееше по най-обикновен начин, приемаше своите посетители безразлично къде, безразлично кога – и едва молбата биваше формулирана, отговаряше с няколко думи: "Небето ви дава това и това." Или: "Върнете се у дома си, вашият болен е оздравял." Неговата дума се реализираше в самия момент – след това се укриваше от благодарността на задължените му. Той упражняваше същото могъщество и върху животните, растенията, произшествията, елементите. Да говоря ли още за други дарове – всякога спонтанни, неочаквани, благодетелни? Миналото, бъдещето, пространството бяха за него прозрачни. Той казваше тъй лесно на един питащ: "Твоят приятел прави в този момент на еди кое си място това и това.", както на другиго: "Еди кой си ден, еди коя си година, ти поми́сли еди какво си." В добавък, анекдотите, които бих могъл да ви разкажа, тъй много надминават всяка вероятност, че предпочитам да не се спирам върху тях.

И действително, един подвиг показва в духовно отношение стойността на неговия автор. Истина е, че чудесата интересуват публиката и водят към бърза знаменитост; обаче онова, което увлича религиозните души, то не е толкова формата на чудесата, колкото душата.

Аз бих искал, следователно, да ви заинтересувам единствено от душата на моя герой, за да ви дам възможност да я видите такава, каквато тя ми се представи в моята младост – свръхчовешка, напълно божествена, като една звезда, сестра на Оная, която се издигна над земния мрак преди 20 столетия. Ако, слушайки ме, вие подирите друго нещо освен Небето, целият моя разказ остава безполезен и неуместен.

Да бъде човекът свидетел на чудеса не е голяма рядкост. Да прави човек чудеса, истински чудеса – не е много трудно. Но да мисли, да обича, да чувства, да работи, да възпламенява, да иска постоянно да бъде в хармония с Вечната Светлина – това е подвиг! Защото за човека, за който ви говоря, изцеряването на тифусна треска беше тъй естествено, както плащането заплата на един бедняк или даването формулата на един реактив. Всичко в него беше бащинско милосърдие и вродена доброта. Всичко, изхождащо от него, беше едно гениално и нежно подбуждане, за да могат мъже и жени да се окуражат за нови усилия, да получат облекчение и подобрение. Както художникът гледа природата и както музикантът слуша, тъй и той живееше в Любовта и за Любовта, поради Любовта и чрез Любовта.

Той никога не говореше за този възхитителен огън; криеше своето знание и своето замайващо всемогъщество под една много обикновена външност на живота. Той прикриваше своите добродетели и превъзходства, както ние прикриваме нашите пороци. И трябваше да бъде следван по цялата дължина на неговите продължителни ходения в гъсто населените предградия, за да се открие безмерната негова мъдрост. С каква нежност предлагаше своята помощ на срамежливите и скромните! Колко беше

търпелив с досадните, с претенциозните недоучени и с жалкото стадо на посредствените! Нашето сърце, което едва е почнало да става човешко, може само да предчувства неуловимите тайни на едно сърце, тъй свръхчовешко. Безбройните жестове на неговата благосклонност, на неговата неизчерпаема и всякога разумна благодетелност извираха от едно чувство, непонятно за нас: от убеждението на своето собствено невежество! Един ден някой си поиска от тази загадъчна личност една духовна помощ – а той отговори, след като една минута порано беше спасил един неизлечим: "Защо искат това нещо от мене? Ти добре знаеш, че аз не струвам даже колкото пода, на който ходим!" На всички изрази на признателност или възхищение, той отговаряше еднакво: "Аз съм нищо. Аз не мога нищо. Небето е, което прави всичко."

Един ден го заварих в неговата кухня прав, закусващ късче хляб с чаша вода – и понеже се учудих на неговата невзискателност, тоя човек, който ни една минута не принадлежеше на себе си, който раздаваше всичко, което притежаваше, който прекарваше своите дни и нощи в страдание за другите, ми отговори добродушно: "Но аз закусвам много добре! И, от друга страна, тоя хляб, който Добрият Бог ми дава, аз не съм го спечелил ..."

Той никога не се отклоняваше от тази невероятна скромност, от това невероятно скромно поведение. В нашия модерен живот, където царува правилото "всеки за себе си", той всякога заемаше последното място. Отстъпваше на пряковървящите, на нетърпеливите, на грубите, като играеше ролята на доброволен глупец и се усмихваше, като че ли никога нищо не е забелязал. В старите книги е писано, че мъдреците, с цел да се оттеглят във величествените красоти на Абсолютния, се отказ-

ват да гледат повече земните случайности и презират жилото на тълпата. При все това обаче има малко философи, които допущат да бъдат прередени, напр., на едно гише с натрупани хора. Това са малки слабости, без съмнение. Но солидната добродетел изисква нещо по-вече от едно случайно геройство. Срещат се хора, способни на отделни хубави жестове, но чието морално дъно остава малко нечисто. И съгласно с Учителите на вътрешния живот, аз мисля, че съвършенството не седи в някакви отделни, блестящи актове, а повече в добродетели, търпеливо прилагани в течение на целия ден и на целия живот. По тоя начин скромното държание на този мистик трябва да ни открие светлината по-добре, отколкото неговите чудеса или неговите поучения. Писано е: "Съдете за дървото по неговите плодове."

Тоя човек, който ни беше близък, можеше да обхване с един и същ поглед идеалното и реалното, теорията и практиката, божественото, проникващо земното – и всичко това заедно очертаваше най-живия образ на онова, което трябва да са били някога живите уроци на нашия Господ-Христос. Никакъв недостатък, никакво неравновесие в моралната личност на този съвършен служител! Постоянно еднакъв, солиден и мекосърдечен, той изглеждаше единствен по дълбоката хармония на своите най-разнообразни качества. Той, всякога подобен на всички хора, едновременно лекуваше и учеше, и подпомагаше, и утешаваше – с един и същ тих глас и с една и съща бащинска усмивка.

Аз не мога да дам в подкрепа на горните твърдения друго, освен моето собствено свидетелство. И други са присъствали на същите чудеса, но те имат мотиви да си мълчат. Аз пък имам такива да говоря. Аз обаче не

настоявам да ми вярвате. Въобразете си само, ако можете, че това може да е възможно – и това ми стига. Приемането на това предположение ще ви направи покъсно чувствителни спрямо Светлината и моята цел ще бъде постигната. Понеже аз не говоря, за да отдам справедливост на едно същество, която не се грижеше за земната справедливост. Аз говоря за вас, заради вашето бъдеще. За да намерите смелост в минутата на изнурение – и въпреки всичко – да вървите напред.

Тоя французин, толкова подобен на своите сънародници и същевременно толкова различен, беше със среден ръст и атлетично телосложение. По нищо – нито в неговото облекло, нито в неговите маниери, нито в неговия говор – не се различаваше от тълпите. Той живееше като всички, с изключение, може би, на часовете за сън, които той почти изцяло премахваше. При една непрестанна активност, нито неговото тяло, нито неговият ум не изглеждаха да познават умората. Всички моменти на неговото време бяха заети – химически и механически изследвания, благотворителни заведения, които управляваха негови приятели, социални реформи, изобретения, които той даваше на някои нуждаещи се; и, непрестанно, всички видове благотворителност; но – всякога – като се укриваше. И колкото и сложен да беше случаят, за който се допитваха до него, той отговаряше с няколко окончателни думи. Той наставляваше твърде малко, а даваше само кратки указания на скромните и чистосърдечни търсители. Той нямаше едно съгласувано, доктринално учение, но в течение на времето идеите, без видима връзка, които тоя, или оня от учениците му търпеливо събираше, в края на краищата се организи-

раха в едно цяло, съобразно с духовните особености, нуждите и частните занятия на всекиго едного.

Той поучаваше отделните лица и им даваше изобщо всичко необходимо, за да могат те да съградят разбиране за живота, но той никога не наложи една обща синтеза на знанието. Дейността го занимаваше много повече. "Онзи, - казваше той – който обикне своя ближен като себе си, ще знае всичко." Един пълен реализъм, в който самите абстракции стават факти, в който всички минути на трайността и всички разстояния стават настоящи! Ето какъв образ взимаше видимият и невидимият свят на нашия мистик, утвърден в неизмеримата, но жива целокупност, за която екстазите на светиите ни донасят само по няколко бързи светкавици. Тоя Божий приятел разнасяше непрестанно върху нещата и върху созданията възродителните семена на Духа.

Известно ни е, че от век на век, Вечната Лампа се предава чрез благоговейните ръце на тайните сработници на Отца, стремейки се към завършване Делото на Христа. А Той, последният, владетелят на всяко величие, господарят на всички създания се е поставил по-долу от всички временни величия! Беден откъм богатство, беден откъм слава, беден откъм истински приятели, Той даде на хората всичко, включително и Своята Майка – и от дъното на това съвършено лишение от всичко, тръгна да победи света.

Моят приятел беше подобен на "едного от нас" /цитат от Библията/, който реализираше пред общественото мнение най-безцветната форма на лишението – посредствеността. Такова беше в нашето XIX столетие чудесното изобретение на божественото милосърдие, понеже тая посредственост ще служи в последния ден за

извинение на тия, които не са съгледали светлината, тъй като лампата била много проста на вид. Такава беше остроумната стратегия на Божествената Мъдрост – да се укрива от любопитството на изопачените, поради незначителността на човешката форма, чрез която тя въздейства.

И накрая – още една дума. Иисус бедният и Иисус търпеливият! Той страдá, Той се подчинявá, Той се самоотричá, Той постоянствá, Той мълча. Неговите приятели, братя и наследници живеят, следователно, без блясък, изгубени сред множеството, за което те се жертват и страдат и което не ги признава. Колкото големи са те пред Бога, толкова са те непризнати и толкова по-непознати остават. По тоя начин нашето столетие, в което нищо не остава скрито, не познава, при все това, човека, за когото ви говоря, и който имаше всичко необходимо в своите ръце, за да води подире си тълпата. По тоя начин нашето столетие, чрез гласа на неколцина негови големци осмя, оклевети и презря същия този човек, от чиято тайна и изнурителна работа то се ползваше. И тоя спасител на толкова корабокрушенци никога не си отвори устата, за да се защити! Не позволи никога на своите последователи да изобличат преследващите, спечелвайки по тоя на-чин правото да потвърди Божествената молба на Христа: "Отче, прости им, защото не знаят какво правят!" И именно защото намирам в лицето на този непознат една най-съвършена прилика с образа на Христа като доброволна жертва, видя ми се полезно да очертая неговата физиономия.

След всичко това, не мога да не цитирам тук заключението от едно знаменито есе на Седир ("Учителят"):

"Само една мисъл резюмира целия закон и целия жи-- вот. Тази мисъл е: Обичайте се един друг и вие ще ускорите тази Божествена среща. Обичайте се един друг - и вие ще ускорите тази божествена среща за вашите братя. Обичайте се един друг, и вие ще облекчите поне отчасти задачата на този Непознат Човек, който лети към нашите сърца из дъното на пространството от много векове, за да ни излекува, възпламени и възроди духовно. Блажени са народите, които се удостояват с такива небесни пратеници!"

След прочитането на този документален разказ за Учителя Теофан от Седир искам да превключа на презапис това, което съм разказвал за двама души от Братството, които считам, че са едни от най-напредналите ученици на Учителя в България и които са ни научили на всичко най-добро и най-хубаво. Това, за което сега ще разказвам, т.е. в този запис, който ще включа, се разказва за ***брат Крум Въжаров и брат Борис Николов Дойнов****, които бяха първи приятели и от които сме видели най-прекрасното в живота. По-долу привеждам текста от един магнетофонен запис:*

Веднъж бр. Борис ме помоли да напиша и преведа едно писмо на едни наши приятели-англичани – съпрузи - и продиктува следното: "Брат Борис си отива вече от този свят и скоро ще се роди във вашето семейство като момиченце. Ще го кръстите еди как си (дава името)." Аз превеждам това писмо на английски и го изпращам. Оттогава минаха 5-6 години, а той беше достатъчно възрастен, за да си отиде още тогава... Обаче все още е жив. И аз все чакам, чакам, чакам... в тоя де, хубавия смисъл на думата..., защото си викам: "Ето,

Крум Въжаров, Борис Николов и гост от Норвегия

сега това момиченце, като се роди, как ще се разпознаем един ден като порасне… и въобще... И те, хората, с пълно право чакат, чакат... Тя, двойката, остарява, вече две деца им се родиха, за кога?... И един ден, на планината, Венно ми вика: "Аз – казва – прочетох това писмо..." Представи си какви хора трябва да са, какви качества трябва да имат, какъв ранг трябва да имат, за да имат такива пълномощия и сили! И продължава: "И аз – казва – сериозно си поговорих с него. И му казвам: – Как ще си отиваш? Не може да си отиваш! Ти имаш още работа тука! Останали сме тука само двамата, кой ще работи?! Я ми кажи: кой работи? Аз съм само на 70, ти над 80. Кой ще работи? Не може!" Значи, представяш ли си? – Те си отиват когато си поискат, по собствено желание!... Какви са

тия хора – питам аз? Каква е тая сила, тая мощ на духа в човек, през който са минали всичките беседи, основният организатор-стенограф, през който са минали всичките стенограми? Той е спасил Словото, заради което беше в затвора. Знаеш присъдата – смъртна, която получава "за контакти с чужденци". По онова време – култа – това беше много опасно. И какво се получава тогава? – Точно този негов приятел, който сега му казва това, разказва: "Да, ама аз си спомних за едно писмо, в което самият обвинител А. укоряваше Борис, че не поддържа контакти с чужденци. И викам: Чакай сега. С техните камъни – по тяхната глава. Намирам това писмо и го давам на адвоката пред съда – и го четат това писмо в съда и го оправдаха. Дадоха му много по-малка присъда, а смъртната се отмени.

Веднъж брат Борис ми разправи: "Като минават няколко години, един ден в затвора съобщават: "Стягайте се веднага! Много важна личност идва!" И стягаме се ние и – кой? – самият Хрушчов идва в затвора! Тръгнал на обиколка по затворите даже и в България. Идва и задава въпроса пред всички: "Ама вие имате още политически затворници? До понеделник – казва Хрушчов – всички да са свободни!" Не в понеделник – в събота ни освободиха..."

Ако взема да ти разправям аз за тия хора, на какво съм бил свидетел, какво нещо, значи!... Човек на 85-86 години (другите ги знаеш, какво представляват...) Отиваме в Рударци с него с една приятелка от Русия. Той се съблича и почва да плува с нас в басейна. Не искам да ти кажа как плуваше! На 80 и колко години, ей – другите треперят и не могат да си ка-

жат заглавието, а той… И същият този човек, понеже не му признават пенсията, няма документи за това – работил е в частни бригади и преди 9-и, и до ден днешен работи мозайка! Ей с тия две ръце отива на работа на някои обекти. Този човек до този момент защо работи? Да не мислиш, че само защото е казано, че трябва да работим; или... Ами няма сред-с-тва! А ние сме "братство", нали? Евреите се поддържат (и други общества), а човекът, от който зависи и е зависело спасяването на Словото десетилетия наред, трябва да си посреща нуждите... Защото хикс и игрек не се сещат, че този колос... Учителят е казал за него: "Борис ще ви покаже какво значи ученик. Той е въплътен ангел на Земята!" И при всичко това, нашего брата, българинът… Били сме само няколко души, давахме му тайно по 5 лв. от заплатите си, не повече... Значи, събираха се 20 лв., най-много 100 лв., за да може той и другият човек, който живее с него – една възрастна сестра – да не умрат от глад. И този човек, при всичкото това положение, като отида при него, ще извади 50 или 100 лева и ще каже: "Иди и свърши тази работа за Делото!"

Пък и друго, той казваше: "Аз обичам да харча с размах".

Какви още неща мога да ти разказвам за този човек!...

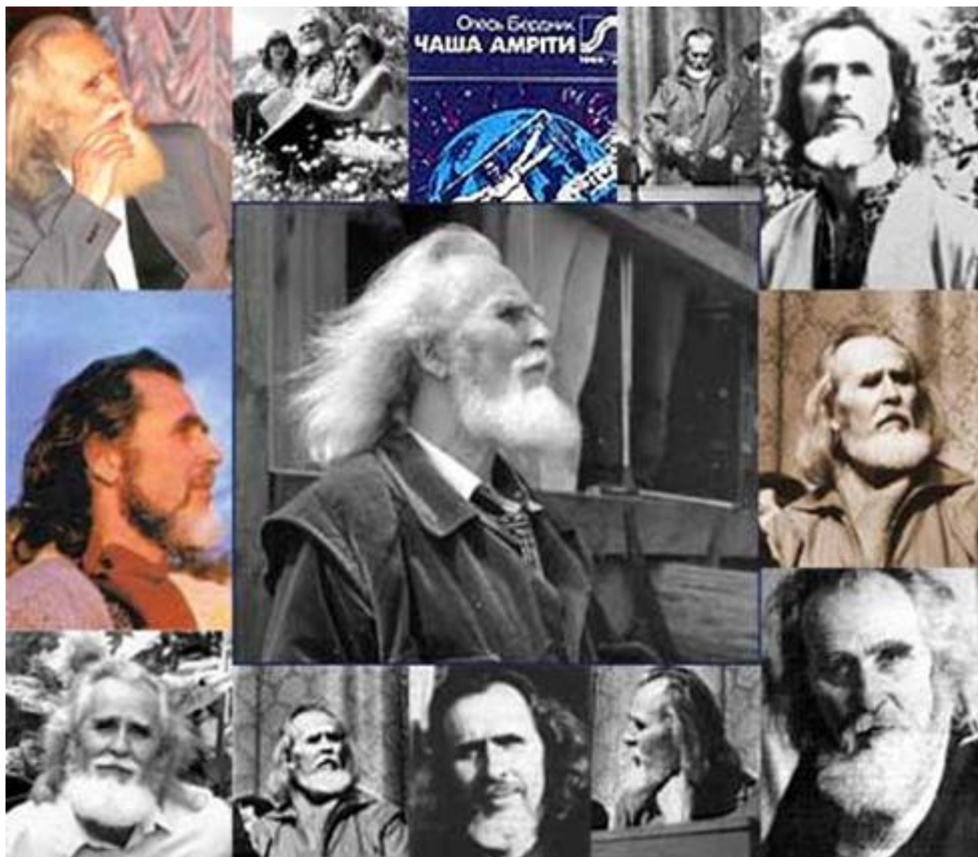
Обаче... какво казва Венно? – "Аз – вика – поговорих с него и му казах: "А, няма такова нещо – да си отиваш!..."

Значи, кой пък ще е той, след като на такъв колос като Борис има правото, силата, възможността да определя: "Няма да си ходиш сега, а по-късно!"...

Сега искам да включа тук текста от друг звукозапис – разказ за един случай в Киев, който имах през 1969 год. – първото ми идване в Русия и в Украйна – срещата ми с украинския писател-фантаст и високо развит духовен човек Олесь Бердник. Необходимо е да се разкаже за тази среща, защото всичко, което се случи тогава в Киев, както и в други случаи, които съм имал, има пряка връзка с този човек от Братството, когото наричаме Венно или Крум Въжаров. Защото аз усещах постоянно неговото присъствие – усещах във всичко това, което ставаше, че зад него стои той. Лично за мен впечатляващо е, че преди или след такъв необикновен случай, след такава поредица от необикновени случаи, винаги този Пос-ветен, все този наш приятел, който ни водеше навсякъде по планините и беше навсякъде с нас, сякаш всякога вижда всичко – и преди още да сме му разказали какво се е случило, той даваше оценка или казваше нещо за някое събитие, което нямаше откъде да го знае. Значи, той явно е знаел или е виждал това, което ставаше в Киев и после у нас, когато се наложи да развеждам киевската група из България, и действително е помагал със своите свръхвъзможности.

Изморен си лежа в Киев – там, в общежитието, където бяхме настанени. Идва един приятел, с който там се запознахме и ми вика: "Искаш ли да те заведа при един много интересен човек?" И като ми каза името му, въпреки че бях много изморен, викам му – "Само заради него!" А той – името му е легенда! Там всички вече ми бяха разказвали за него – младе-

жите - йоги, всякакви, знаеш, по-будни момчета и момичета. И си викам, как ли пък да не отида да се запозная с него! Нещо повече - имах предварително информация, че тази среща трябва да се състои. Още оттука имаше някаква вътрешна подготовка. И затова аз отивам при Олес подготвен.

Като влизам там, него го нямаше още. Беше там жена му. Обаче, като влизам, картини – той е и художник. Изобразени някакви много дълбоки, мистични сюжети; явно той е под влиянието на Рьорих. Не мога да съдя за естетическата, художествената стойност на картините като техника, оригиналност и колорит. Обаче като форма, като линия, като съвършенство на лицето и фигурата, наистина бяха нещо изключително. Например, един йога или някакъв човек в медитация в космоса седи в лотос – и на мястото на тази там чакра, слънчевата, една галактика нарисувана. Ето такива, много интересни неща... На друго място нарисувал "Майката

на света" – както има такава картина от Рьорих, нали? На друго място, малко по-наляво, видях образа, абсолютно точен, на един човек, наш познат, жив и сега, тук, в България! Никой не му е позирал. Олег никога не е бил физически в България – разбираш ли в какво е феноменът? Това беше образът на един от добрите ученици на Най-Големия. Обаче Бердник го е видял през пространството и го е нарисувал! За него не го попитах. Може би трябваше и за него да го попитам, защото портретът беше невероятно точен.

Обаче най-важното: срещу него, в цял ръст – голям портрет на Учителя, държащ земното кълбо в ръцете си! И аз, потресен, го гледам и казвам: "Извинете, вие кога сте бил в България? Бил ли сте?" Той е сравнително млад човек, но е можел да се срещне с Учителя – като правя сметка кога е роден, можел е да се срещне с Него като юноша и да има лични впечатления. Но, след като вече разбрах по-късно от разговора, че не е бил в България, викам: "Добре, поне Негова снимка виждал ли сте, за да може да направите този портрет?" Той казва: "Защо е необходимо?" И аз, за да се уверя, казвам: "Нали става дума за Учителя, който за последен път е слязъл в България?" - "Да – казва – става дума за Учителя." Той го нарече "Дóнов", защото те не могат да произнасят "ъ"-то. "Но това – казва – не е важно. Най-важното е човек да е ученик в Школата Му горе, на небето. Ние – казва – и досега нощем, като се излъчваме с другото си тяло, отиваме в Школата при Учителя – Той никога не е прекъсвал беседите и Школата." И се обърна към жена си и започна да говори нещо бързо на украински. Без да разбирам украински, разбрах основния дух и смисъла. После попитах приятеля, който ме доведе, и той каза: "Точно така, разбрал си!" И той потвърди това нещо, обърна се към мене на руски и ни каза – на мене и на моя приятел: "Това е най-великият дух, който се е въплъ-

щавал във физическо тяло на Земята в историята на тази планета!" И аз тогава му разказах за онзи случай с българина, който се върнал от Америка и веднага се срещнал с един свой приятел, без да знае, че той е ученик на Учителя. Казал му за своята духовна ръководителка в Америка и за уменията, които се развиват в нейния кръг. И казва на приятеля си: "Ето, сега аз ще вляза в контакт с нея и ще ти предам какво ще каже за тебе." И като идва на себе си, той не може да повярва и казва: "А бе тя ми казва, че пред мен стои ученик на най-великия дух, който се е въплъщавал досега на Земята! Какво е това нещо?" – Тогава, вече знаеш, онзи го завел при Учителя и върналият се от Америка станал Негов ученик. Та – виждаш – и Бердник каза абсолютно същите думи!

Когато си дойдé вкъщи, той ме прегърна; а той – грамада; брада, дълга коса... и едва ли не се разплакахме. Аз нещо чувствам, но не мога да виждам като него, нали, а той казва: "Приятелю, приятелю мой, откога не сме се виждали с тебе – още от декабристките времена!" А аз за тая епоха мога да говоря със седмици като професор, без да спра... Представяш ли си сега?

И тогава той, като седна, като картечница започна да ми разказва моето минало, което няма откъде да го знае. Но не само за прераждането ми и за досегашния ми живот, а и за други неща: настоящи проблеми, бъдещето – и много неща, които каза, досега стават. Само седи и говóри... И ми надписа три от своите книги, една от които преведохме. Даже щяхме да я пуснем, но не стана. Едната книга беше надписана със следния надпис: "Посвещавам тази книга на Г.К. (моето име и фамилия) - син на Орлова България, - (а в речника на окултизма знаеш кои са орлите). Пише по-нататък: "…откъдето са излитали орлите по света през всички векове." Така че

той, като човек, който е в пряк контакт с Учителя, и до ден днешен присъства на беседите Му, на Неговите лекции горе – именно затова знае какво е България! И той тогава каза така: "Ние очакваме – казва – от България нещо много важно да излезе!" Което сега и Рьорих го каза, като дойде́ у нас.

Аз съм бил в контакт с почти всичките йоги, които бяха тука, и съответно и със Святослав Рьорих имах контакти. Той пък какво говори́ за Учителя в университета!.. Имаше и един друг, няма да кажа името му, защото той е все още под контрол. Освен него, и друг индиец дойде да говори в университета, и като го запитахме защо се е ориентирал към българската литература (защото той е преводач на българска поезия), той каза: "Ами защо… - Защото ***Учителят*** *е бил тука!" Каза: "Ако знаете България какво е и какво има да дава тепърва!.."*

По едно време Олес Бердник ме попита: "И при вас ли са повече сестрите, отколкото братята?" Потвърдих, че са повече. Нали по това личи, че настава VI-та раса, Шестата епоха, когато се пробужда сърцето и затова жените са почутки, затова се събират много повече в такива общества и на такива лекции. Това, разбира се, профаните го обясняват с феномена, че обикновено известен мъж, който е с духовен чар и е в центъра на нещо интересно, привлича жените като магнит. Има такъв елемент, но дълбоката причина е съвсем друга.

Накрая Олесь ми даде своя снимка, когато му поисках, и ми каза: "Сега внимавай! Тази снимка в най-скоро време една жена ще ти я поиска и ще каже: "Дай ми я! Много ми трябва!" И ми вика: "Дай ѝ я! Ние сме свързани с нея." Точно така и стана. И то – мога да кажа – още на връщане, във влака. След като я видя, една жена каза: "Не, аз без тази снимка не мога да живея изобщо!"

Наташа от Киев и Мария от българската група по време на гостуването ни през 1969 г., за което разказвам.

Текст от друг аудиозапис: "Ако искаш, мога да ти разкажа сега още една случка. Това беше в годината, когато се запознах с онзи украински писател в Киев, и като се върнахме тука, отивам на Рила. Обаче в университета аз бях председател на едно дружество и по линия на това дружество, съответното в Киев, ние трябваше да си обменим групи. Значи, нашата група, като беше там, в Съюза, трябваше тука да посрещне адекватната група по брой и да се погрижи за нея. Така че, ние трябваше да им дадем по 100 лв. на човек, защото те бяха ни дали там съответни рубли. И аз бях оставил всичко това на моя секретар той да организира всичко, защото съм на Рила. Добре, ама той не си свършил работата. Оказа се, че дори неговите пари и на още един не са предадени. Така че групата остава с 200 лева по-малко. Второ, не е организирал кой да ги посрещне и да ги разведе из България. Абсолютно нищо – никой не се ангажира да ги води, тъй като трябва да му се плати. Така те остават на "сухо" и се оказва, че вече три дни чакат на гарата. В това време аз съм на Рила. Една

приятелка, която в момента се готвеше за изпити, се е пожертвала, такси даже взела, защото е бързала, и идва на Рила и тичешком ми казва: "Твоите хора не знаят какво да правят." И аз слизам от Рила... Лишавам се от най-важното, което очакваме всяка година, всяко лято, защото се чувствам длъжен към тях. С тях имахме вече много добре установени връзки.

Отивам в София - и тръгваме. И от момента на тръгването нещата започват по един фантастичен начин. Още от мига, в който се качваме на влака! Понеже не беше възможно да се намерят билети с места, първото чудо беше, че ние можахме да се настаним в две купета, въпреки претъпкания влак за Бургас. Първо те, криво-ляво, се наместиха по един или двама на различни места във влака. Обаче, по собствена инициатива, хората от вагона от различни купета, чувайки ги, че говорят руски, стават, питат кой води групата, идват при мене и казват: "Ние решихме да се сместим в други ку-пета, за да можете да си бъдете заедно." Кога българин ще направи такова нещо?... Никой не ги е молил. Защото... аз разпитах после, когато се върнах на Рила. Оттам някой е управлявал нещата през цялото време.. Та изненадите започват още от влака. Слизаме в Пазарджик – там те имаха уговорена среща. Там ни посрещна един художник по невероятен начин, много хубаво прекарахме в неговия апартамент. Цяла нощ пяхме, веселихме се!

Аз имах такъв проблем – не бяха подготвени нито билети, нито резервации, нито нищо... Къде ти: в този сезон, края на лятото, представяш си какво нещо е. И в Пловдив – няма къде да се нощува; затова решаваме: късно вечерта пътуваме за Бургас. Обаче в Пловдив – те искат – качвам ги на "Альошата". Тогава там пък някакъв филм се снимаше – за турското робство. Така че, те имаха възможност да наблюда-

ват грандиозно зрелище там. Беше им много интересно. Взех им щайга грозде с моите 30 лв., които ми отпуснаха – въобще, много добре си прекарахме. Викам: "Това представление е специално за вас тука ..." След това слизам долу – хайде пък сега жабешки бутчета да ядат... Било голям деликатес в Пловдив, слушали били отдавна. Обаче беше такъв ден и час – всичко затворено. И няма къде, а ние трябва да пътуваме. Един българин зад нас на улицата ни чува и казва: "Щом толкова искате, елате с мене!" – И ни води в някакъв клуб на художниците, в който само с пропуск се влиза. Значи, бяхме 16 души – влизаме долу и имаше за тях жабешки бутчета, ядоха.

Оттам отиваме в Бургас и аз им казвам: "По маршрут, на вас ви е предвидено само да минем през Бургас за Варна, но аз имам идея да видите Несебър и Созопол. Обаче за оставане няма никакъв шанс – елате поне днес да ги видим и оттам се връщаме и взимаме влака за Варна." Обаче в рейса кондукторката ни чува и казва: "Наистина, обикновено е невъзможно по това време без резервация, но вие имате голям късмет, пък и леля ми има късмет: тази вечер в къщата й в Несебър се изпразниха две стаи по осем души, така че може да дойдете; пък и много евтино ще ви излезе – по 1 лев на човек"… И така, ние отиваме в Несебър, прекарваме там цели 3 дни, а на тях им хареса толкова много, че не искат да си тръгват. Оттам нататък вече пътуваме за Варна. Отиваме във Варна – няма въобще и помен от надежда за преспиване. Влизам аз в бюрото за настаняване – абсолютно нищо. Хората на опашка, други спят по градините – ясно е положението. Обаче, решавам аз (понеже почувствах), да отида в ЦК на Комсомола. Влизам там – същата картина. Наредили се екскурзоводи, и то и за западни групи. И искат спасение оттам. И си чакат реда, отнякъде да се освободят места. Обръщам се безнадеждно и се каня да си тръгна, когато от една стая излиза един

човек и вика: "Извинете, вие имате някакъв проблем, нали?" Викам: "Да! Ама ето ги тия с проблемите там, долу..." - "Я, елате, елате малко тука." - Влизаме вътре. "Казвай – вика – какво е положението." – "Казвай" – вече на "ти" ми говори… Викам: "Ето ги!" - То беше близо, и от прозореца моите хора се виждаха в градината. – "Виждаш ли ги ония долу?... Посрещнаха ни така царски в Киев, а сега ще ги оставя да спят през нощта в градината... Аз съм ги предупредил, че ще спим навън, понеже всичко стана по наша вина –изложихме се. Пък и сме бедни, нашите комсомолци от София ги окрадоха…" - "Няма такова нещо бе, брате!" – и върти един телефон. "Бай еди кой си, заминаха ли си ония?" – "Заминаха току-що." – "Слушай сега, само по 1 лев ще ви излезе – вилата на ЦК на Комсомола." – И пак на онзи: "Мои хора ти пращам – точно колкото за двете стаи..."

Ама аз разправям точно! Отивам и викам: "Айде, момчета и момичета, сега, след ЦК на Партията, тази вила е най-важна... Ще прекарате на такова място!..." - Не мога да ти опиша как прекарахме – то беше нещо, нещо...

Точно по това време Махариши Девмурти беше във Варна. А пък аз, без да желая, комсомолците в групата ме принуждават да споря: що съм бил вегетарианец, такъв-онакъв… Нямам навик да проповядвам, мълча си обикновено, но все пак прави впечатление, че не ям месо; а имаше и двама, които ме знаеха от Киев, и те започват да доказват, че сме прави, и чакат да ги подкрепя ... И аз, без да искам, се хващам; обаче не говоря много. Те само виждат, че като плуваме в морето, не съм чак толкова зле, както може да се предполага за един, който пасе само трева, нали?... Даже и с най-силните им там излизах горе-долу наравно при плуването…. Обаче те – понеже нямат информация: "Ама как така, нали ще умрете – това не може да го бъде!"

Водих двама сутринта на паневритмия в лозето, запознаха се с приятелите там. И гледам аз през рейса обява за цирка с Девмурти и викам: "Ами ако искате да видите колко кльощави и слабосилни са вегетарианците, хайде довечера ще ви заведа да видите един "прост" вегетарианец какво прави." И им взех билети за йогата и видяха как огъва железата и как по него минава камион, а отдолу натрошени стъкла на гол гръб... Оттам нататък вече гледат с по-други очи. Това са, нали, външни ефекти, но все пак. Просто като по програма – беше много добре. Даде ни своя книжка, в която пишеше за опасността от обърнатите азани при западните народи, даже и за вегетарианците. Спуквали се капиляри, имало лоши случаи. Между другото, после в София се видях с йогата - двама души го водихме на Витоша. Приятелят го пита, има ли живот на другите планети. Той казва: "Всичко, което се движи, е живо". След много години, Девмурти пак дойде в България, беше на 110 години. Толко зле му се е отразило вегетарианството… Преди него се запознах и с Жое Клеман-доре. И той, като Махариши Девмурти и други йоги, искаше да остане в България да си търси гуруто, понеже Хималая вече не им била достатъчна.

От Варна отиваме във Велико Търново. Аз пропускам някои моменти. Абсолютно на всяка крачка, абсолютно, още от Пловдив, не знам как на улицата изникваше някакъв екскурзовод или друг руснак в България и даже бивш киевчанин, и докато аз уреждах някои неща, той ги развеждаше навсякъде безплатно. Не бяха един и двама. Аз нямах пари да плащам на екскурзоводи, разбираш ме. Тия неща се повтаряха навсякъде! Това са славянски души, то си става естествено; но то беше и наниз от чудеса: чакащи ни хора на всеки ъгъл, просто командировани, както се казва…

Значи, отиваме в Търново, и там същия проблем – хотелите пълни, няма квартири, и викам: "Знайте, щом сте с мене и щом ние така се изложихме пред вас, ще спим навънка, това е." - "О, готови сме – викат, – но щом си с нас, ще намериш начин, сигурни сме! Ти правиш някакви магии…" Даже водачите на групата, надъхани комсомолци, започнаха да гледат вече доста ококорено, защото виждат, че нещата вървят по един невероятен начин; а знаеха, че няма предварителна подготовка – никаква. Не че всички не бяхме комсомолци ония години, но говоря за двама души от групата, които им бяха ръководители; единият - КГБ-ец със специални инструкции. Бяхме развълнували духовете в Киев с окултизма, Учителя и срещите ни с омразния на Партията Олес Бердник, който е бил 26 години по съветските затвори. Но от време на време са го пускали, понеже книгите му се превеждаха по цял свят. И досега имам снимка на групата с въпросния комсомолец най-отдясно. Той имаше неблагодарната задача да разбива всеки опит за "идеологическа диверсия", защото в Киев знаеха, че 95% от групата се интересува от идеалистически глупости.

Та и в Търново, не щеш ли, изведнъж на пътя ни – една бабичка... Като чула украински: "Откъде сте, откъде сте?... – От Киев? - И аз съм от Киев! Тука съм женена от много години." - Оттам нататък тя, като ги поде – разведе ги из всички старини на Търново. Те – щастливи; а пък аз – пак без платен екскурзовод... Обаче тя си чака там, беше на пост!...

Сега вече, вечерта, наистина май ще спим навънка... И тогава на мене ми идва гениалната идея да се обадя на Преображенския манастир и казвам: "Извинете, отче, но тука има една група млади хора от Русия, но малко по-различни, с ***духовни*** *интереси"… (лъжа ли го?...) "…Може би, отче, се досещате какво искам да ви кажа, но, първо, няма никакви места по*

хотелите, няма и частни квартири, нямаме пари; освен това, искам те да попаднат в среда, за да усетят какво е истинска България". – И допълвам: "Нали, те са духовни братя и сестри от Киев, а там… Печорската лавра ..." Той казва развълнувано: "Веднага взимайте рейса и идвайте, защото току-що се освободиха две стаи по 8 легла! За вас - безплатно!" Пак 16, разбираш ли? – Казва: "Девиците ще бъдат в едната, а пък мла-дежите - в другата (и тях нарече по църковному, но как - забравих). Веднага отиваме, настаняваме се (той е ***дейст-ващ*** *манастир). На тях им е страшно интересно и вече разговарят с монасите. Питат : "Значи, всички тука са вегетарианци?..." Казвам: "Ами да, интелигентни хора, това е един от малкото останали вегетариански манастири в България." Чувам вътрешно Комсомолеца: "Тоя пак си напрàви пропагандата!..." Сутринта отново дойдоха монаси, много интересни разговори: "Значит, это* ***действующий*** *манастир!... Какое счастие!" Та тогава, вечерта, Комсомолецът проведе едно знаменито комсомолско събрание, което няма да забравим никога. Той, който през цялата екскурзия много строго мълча, слухтя и ни гледà строго и подозрително – нали, със съответни инструкции и пълномощия, - реши да го удари на майтап и започна комсомолско събрание, обаче с припяване, по попски... Какъв талант! И – леш!... Всички се въргаляхме по земята от смях, защото той се оказа такъв артист!... Хич не му пукаше вече как ще оцени Партията импровизацията му… А аз викам : "Трайте бе, по-тихо, ще ни изгонят! Аз съм ви довел тука като духовни хора, какво ще си помислят монасите?..."*

Оттам – в Габрово. В Габрово ни посрещна един българин, който е студент в Киев и си е тука в момента. Той е точно в този институт, с който ние правим обмяна. Защото те там с Габрово се имат побратимени. И той знае на коя дата ще бъдем там (аз спазвам все пак някои основни дати) и той

би трябвало да е подсигурил спането. Би трябвало да го подсигури в самите стаи на общежитията на института – на тия начала да стане, студентски. Обаче той идва и казва: "Пълна катастрофа, братче!" Като го виждам на гарата, ми казва: " Тия току-що са се върнали по-рано и сега няма къде да ги настаним. Какво да правим?" Викам: "Не знам вече." - "И тука – вика – всички хотели са пълни ... Какво ще правим сега?" Викам: "Не знам! Аз съм им казал, че ще спим по поляните." Обаче на мен ми щуква пак да отидем на едно място и викам: "Я идвайте с мен!" И те веднага, "сюрията"... Защото знаят, че пак ще стане нещо интересно... Идват с мене в най-евтиния хотел. Аз съм бил някога в Габрово, знам кой е най-евтиният хотел – отиваме. Той вика: "Ти си луд! Аз съм тука кореняк и обиколих всичките вече, обърнах всичко – заето бе, братче! Ти знаеш каква паника е. Ще ми се смеят в Киев…" Викам: "А бе, дай да идеме!" - "А бе, казвам ти – няма, няма шанс. Аз съм си тука и от два дни ми се е подпалила главата и не мога нищо да направя, та ти ли сега ..."

Отивам аз – и картинката същата: пред рецепцията – опашка: 15-20 души, от които повечето – макар и евтин хотел – пак чужденци. Всичко друго – заето. А, отгоре на всичко, някои от тях пак екскурзоводи – така че за своите групи се борят. Влизам, и само след секунди сякаш някой духна и хората не знам защо и как се разпръснаха; не знам къде отидоха всички. Може би онази е затворила гишето и е казала: "Няма места бе, не разбирате ли – отивайте си!" И те вече, отчаяни, нали... Може би така е станало. Ама не, баш така пък всички изведнъж да се издухат… И аз стоя самичък пред гишето. И когато няма никой вече, тя идва и казва: "А вие?" Казвам: "Ами аз съм с 16 души, с които не само нямаме къде да спим, а вече нямаме и пари... – викам - Руснаци са, ако може... – ама аз въобще не питам "Имате ли места?" – да ни минете

по тарифата като българи, защото не можем въобще да оживеем до 1-2 дни още." А тя вика: "Е па вие имате страшен късмет! – (това ни го казваха навсякъде) - Току-що ми позвъниха по телефона едни много отговорни другари, че освобождават 16 места." - Числото винаги е едно и също – ама винаги, винаги, можеш да си представиш какво нещо! И аз веднага ги викам отдалече: "Хайде, хоп!" А ония гледат отвънка само какво ще стане... И, аз само като махнах с ръка: "Айде нагоре по стълбите!", не можеш да си представиш какъв спирнт! – "Бързайте, да не вземе да ни превари някой друг..."

На другия ден преживяхме каквото преживяхме в Габрово, знаеш какви неща има интересни; и – ще се качваме на Шипка. Първо имаше съпротива, комсомолците се опасяваха да не закъснеем за влака, довечера имат резервация обратно за Киев. Но "бандата" и тук се наложи: "Трайте бе, кьопчовци, тука ***магьосник*** *работи!..."*

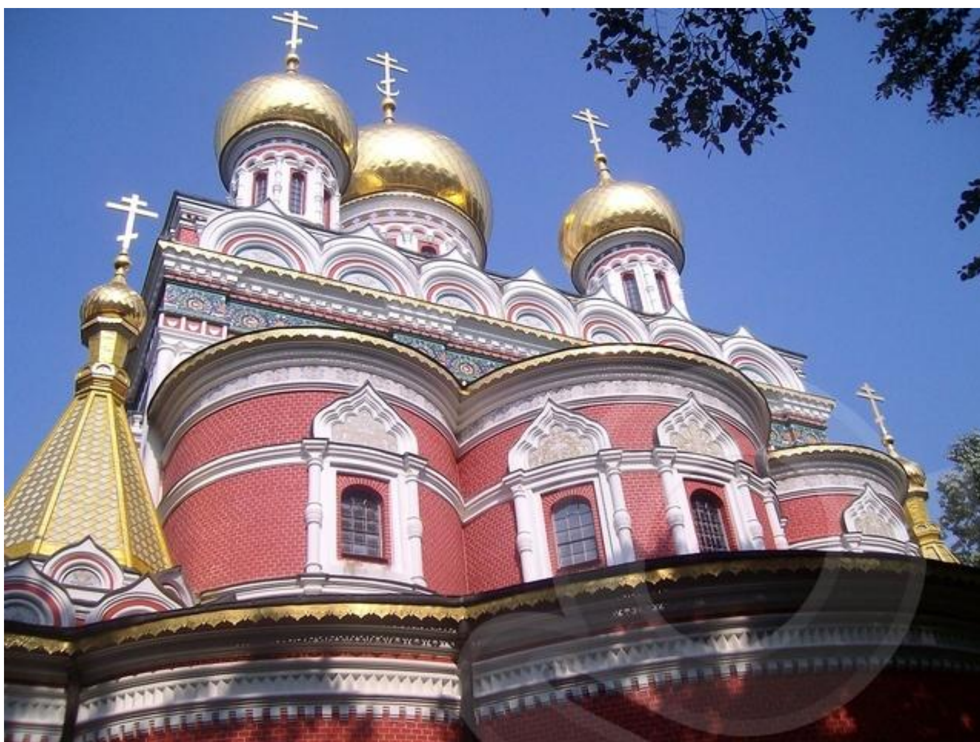

Отиваме ние на Шипка, дивиха се те, радваха се, дори плакаха, защото е история, те са руснаци, разчувстваха се. Може да е било еди кога си, но това е руска, славянска душа –

нали? – "Здесь наши лежат!" - и реват, въпреки че е било преди 100 години.

И казвам: "Ако искате сега, да слезем долу до храм-паметник "Възкресение Христово", защото това е нещо уникално, трябва да го видите" – и слизаме пеш, не с рейс.

А те наистина, същата нощ, някъде след полунощ, трябва да са на влака на Горна Оряховица, за който имат билети, резервация. Така че аз правя страхотен риск. Същата нощ трябва да пътуват, а аз тръгвам с тях обратно надолу от другата страна на Балкана, следобед. Значи, рискът ми е грамаден, обаче чувствам, че ***трябва*** *да го направя това нещо. Слизаме долу, обаче вече имаше сериозни роптания, техните ръководители викат: "Това е пълна лудост!" Викам: "Не бе! Има рейсове, връщаме се с рейсовете." Ама къде ти – беше неделен ден.*

Отиваме долу - разбира се, много им хареса и т.н. И вече сумрак, вечер... И ние седим в сумрака и вдигаме ръце на

рейсовете - претъпкани - и на вратите висят гроздове хора. Рейсовете въобще не спират. И стават все по-редки и по-редки. Такива като нас – чакащи на автостоп – много, съ-ответно също цели групи и т.н. И тогава идва при мене единият, който беше един от най-близките - там, йогите. Идва и вика: "Тоя път магиите ти вече не действат..." Викам му: "Виж, аз не се занимавам с магии, мисля, че на тебе това вече трябва да ти е ясно." - "Е, тоя път се изложихме – вика, – виж какво става – изпускаме влака! И въобще..." Аз викам: "Не знам сега. Може и да нямаме късмет повече." Аз нищо не мога да обещая. Обаче моето "пиленце" ми казва: "Сега ти ще идеш не срещу рейсовете и камионите, където всички чакат и им искат автостоп отдалече, а ще идеш точно в обратната посока." - в което няма никаква логика. И аз отивам точно в обратната посока, където – пусто, няма никой. Защото каква логика има 100 души да вдигат ръка и да са обрали вече всички луфтове, а аз да чакам някой да се смили точно тука… Абсурд. Обаче, може би, по теория на маслинката, умаломощената, нали, а може би и по съвсем друга "теория"… Аз дори не съм вдигнал ръка, ако искаш вярвай, разбираш ли?... Не само това, ами съм и с гръб, а не с лице, към един камион, който чувам че идва, и просто си ходя нагоре по шосето. Камионът спира, шофьорът отваря вратата и казва: "А?..." – Той даже не знае какво да каже! Викам: "А-Б – това е, братче! Моите хора изпускат довечера влака за Киев, а няма рейс и не ни спира никой." - "Мога да ви кача само да Шипка – казва, - до там съм." Викам: "И това е кяр." И махам на тия, те дотърчават и викам: "Айде!" Чуват се разни възклицания: "Лелее, тоя пак си направи магията..." Качвам ги горе до върха. Те мълчат. Обаче вече тъмно, нали, страх ги е. Какво ще стане? Викам: "Само до върха сме, но и това е кяр." Същия номер и на върха. Всичките те вече са се наредили на редица да спират коли, нали

разбираш. А аз отивам пак на другата страна - по същия начин. Този път вече вдигнах ръка, една Варшавка ми спира и викам: "Моля ти се, спасявай положението, изпускаме влака, чужденци, излагаме се страшно!" - "Ама – вика той – какво да ви правя, возя платове, ще ги изцапат." Викам: "Ще вдигат краката…" – Спомена нещо за момичетата, усмихна се… - "Щом ще вдигат краката, айде тогава…" - Така че в Габрово си бяхме навреме, вдигнаха си багажа, всичко навреме, айде до Горна... На гарата прегръдки, целувки, "неразделни за цял живот", сълзи 4 реда, нали... Взеха влака.

И оттам останаха приятели, които... нямам думи какви приятели! Защото един от тях беше цитирал, още когато бях в Киев, думите на онзи писател, че "първият човек, който ще проникне в Космоса, но не с тенекии и ракети, а по друг начин, ще бъде славянин." За кой Космос става дума и по какъв начин е въпрос, обаче той от ***този*** *писател имаше тази информация. Точно такива приятели имаше в тази група*

А ето и българската група - автентична снимка *от мой диапозитив точно от това ни гостуване в Русия през*

1969. Сред хората е и колегата, който не посрещна киевската група и не й изплати цялата сума. Но трябва ли да го осъждаме, след като така той е изпълнил Божията воля? Ако беше коректен, нямаше да ме извикат от Рила и да се случат всички тия удивителни неща, които описах. Тука е и момичето, което живя с брат Борис предано до края на дните му; тук е и приятелката, която дойде с такси до Рила да ме извика; тук са и колега и колежка от курса ни в университета, които после станаха видни учени-българисти; тук е и асистентката ми по Западноевропейска литература, която хареса курсовата работа "Дантевият "Рай" и модерната физика", тук са още три най-любими приятелки, както и момичета от курса ни по есперанто. Тук е и руският "комсомолец"...

Но най-важното сега, над всичко, е завършекът, нали? Връщам се аз на Рила. Приятелите са още там, защото ние прекарваме там по 30-40 дена и то беше в срока – беше почти в последните дни. Връщам се аз и вече съм готов, "зареден", да разказвам какви неща са се случили, сякаш не знам, че нещата не само се виждат от някои хора, но и... както разбрах… и този път... Отивам аз, връщам се, останали малко, но все пак най-близките приятели, а и ***най-главният****, съответно. И той се усмихва и още преди да съм проронил и дума за екскурзията с руснаците, гледа загадъчно и пред всички казва: "Така върви всичко, когато някой се откаже даже от Рила заради приятелството!" А аз нищо не съм разказал още, нали? И се усмихва, както винаги...*

Много по-късно четох в една беседа, че Приятелството е над Братството и е една по-далечна бъдеща епоха. Пък и ***Нашият*** *Човек е казал преди 2000 години: "Няма по-голяма любов от тази, щото да отдадеш живота си и душата си за приятелите си". Той е ял и пил с грешниците, не е ли така? Йогите и цианкалий да пият, бълха ги ухапала...*

Мога да разказвам още стотици чудни случаи с Венно!

Да речем, работиш по 10-12 часа на ден, като сме били физически работници, и трябва да организираш екскурзия – особено лагерите на Рила. И аз имам да съобщя на 10-15 души нещо (не са били само с мене такива случаи) - да се срещна, да отида по адресите хората, от които ще бъде дадена група, нали? Защото това е свързано и с дата, и с камиони, и с билети, и с рейсове и с всичко – ***организация*** *трябва. Е, как и по какъв начин аз ще срещна 10-те души, които съм си набелязал по план, за половин час от единия ъгъл до другия; или там през няколко улици? Как става това нещо и защо става? И това веднъж ли става? Аз мога още толкова работи да разкажа! Но тия неща се случваха най-вече, когато Венно помажаше от разстояние.*

*. Там той често изчезваше за часове или дни и даже се безпокоехме да не му се е случило нещо. Особено през зимата. Той обаче ни бе забранил да го търсим или да викаме планинската спасителна служба. После някои приятели проникнаха в Агарта и също почнаха да отсъстват - описват своите екскурзии във вътрешността на Земята и из космоса. Ние имахме щастието да общуваме **25** години с един най-висок Посветен! Чак сега осъзнавам, че това е срокът на едно завършено обучение в Школата на Учителя на Земята.*

Какви ли не неща започнаха след появата на Венно в живота ни! Примерно: решил си, че на еди коя си дата трябва да дойдат 5 души в къщи, за да започнете някаква работа. Обаче не си имал физическата възможност, нито по телефона, да им се обадиш, нито даже и писъмце да им напишеш. Как в точния час идват всички?

Следва откъс от приказка, останала неизтрита на касетата, където току-що записах горните спомени:

- Жалко за красотата и ума, с които се славим.

- А нима не те е страх от мен? И от това, което те очаква?

- Аз познавам мъдростта на приказките, скъпи Шахрияр, а тя е по-силна от страха.

- Тогава кажи, какво да направя за теб? Готов съм да изпълня всяко твое желание.

- Искам да чуеш една от моите приказки.

- Добре. Защо не започваш?

- Не бързай, Шахрияр. Когато мракът на нощта ме скрие от теб, тогава ще те заведа в царството на приказките. А сега, нека оставим слънцето на днешния ден да изгори в очите ни"...

Тази музика и този откъс от една приказка, които прозвучаха накрая след разказа ми за посрещането ми в Русия и

екскурзията с киевчани в България, не бяха някакъв нарочен монтаж. При презаписите ние сме използвали и стари касети, така че оригиналната касета, от която презаписвахме, представляваше една стандартно записана и продаваща се по магазините касета с приказка, която сме пожертвали от нямане на касети – вижда се, че в случая става дума за Шехерезада. Но искам да повторя, че това не е добавено с умисъл, а просто в момента, в който завърших този разказ, се оказа, че продължава тази приказка естествено от касетата, която сме купили. Но който следи мисълта, ще види, че краят на разказа ми се увенчава по един интересен начин с това, което се говори в приказката. Казвам го защото и на други места в такива записи се е случвало нещо подобно – тези касети с приказки, които сме използвали, са се съчетавали хармонично с това, което разказвам в тях.

Или, примерно, в момента на информацията или четенето се получава импулс: "Веднага отвори радиото!" – и в ефир в момента има някакво важно предаване, което е точно в духа на онова, което се говори. Помня един такъв ярък случай в Русия: получаваше се осияние за руските лични имена, когато Източникът изведнъж прекъсна и ме накара да отворя радиото. Някъде съм го разказал този случай. Оказа се, че един свещеник в момента говори изключително интересни неща за произхода и значението на руските имена… Между другото, грамадната честота на Лените, Наташите, Альошовците, Ивановците, Сергеевците, Таните и пр. не е един крупен удар на черната ложа в Русия за унищожаване на индивидуалността, както си мислехме дълго време. Оказва се, че това е за усилване на колективното съзнание и смаляване на гордостта, развиване на смирението. И на запад има куп Джоновци и пр., но руската стандартизация на няколко типологични имена е ненадмината. Не знаят обаче, че ще дойде

епоха на ново разцъфтяване на индивидуалността, на монадата, когато всеки ще има съвършено уникално име или повторенията ще бъдат редки. Няма да има нагон за подражание или декрет за сортиране на стадото в 10-ина именни калъпа.

Сега следва текст от друга касета, където съм разказал за един случай с едни французи, които идваха на Рила някога и които същият бате Крум, Венно, ме помоли да ги заведа на Езерата, тъй като те бяха дошли само за 2 дни и искаха да видят класическите места, където е било Братството при Учителя ...

"Беше някъде 1971 или 72 година. Помолват ме двама французи да ги заведа на 7-те езера, мъж и жена, имали три деца, но бяха без тях. Той – делови човек, сравнително богат за Франция, а тя – много голяма симпатяга: чуруликаше през цялото време, говореше без прекъсване. Качваме се нагоре – нямаше кой друг да ги заведе, аз бях тогава свободен, значи явно студент съм бил тогава. И ръми дъжд. Поизмокри ни, но те имат само два дни. На другия ден вечерта те трябва да пътуват за Цариград, имат билети за там, някаква работа. Така че, за ден – ден и половина трябва да се качим на езерата, да видят какво е било, да усетят нещо, ако могат - и да се върнем. По пътя аз му задавам въпрос: "Какво ви свързва с Братството и Учителя?" – защото ми е интересно. Говорим си на английски. "Ние – казва Роже – отиваме на най-свещеното за нас място. Толкова много сме чели за Учителя, че изпълняваме една наша стара мечта от много години." Оказва се, че той е от братството на Михаил Иванов, те са негови последователи, но за тях Учителят си остава най-голямата величина, въпреки че има там някои проблеми. Разказа ми следното:

- Много преди идването на Михаил Иванов във Франция, баща ми беше скован на легло, парализиран...." И то много години лежал. Михаил Иванов идва в Париж някъде през 1940 или 41 година. И след като те са използвали всички възможни средства и викали куп лекари и лечители, чуват, че има един човек в България и че в Париж имало негов ученик. Те решили да си опитат късмета. Намират Михаил тогава и той им казва: "Аз отивам това лято в България и ще поставя въ---проса на Учителя." Той отива, връща се в Париж (на Рила пита Учителя за болния баща на Рожé – и в същия миг баща му става от леглото напълно здрав). Такива случаи знаем със стотици, нали? Много ясно е, че след това те ще станат последователи на Учителя и това ще им остане за цял живот.

И тогава, след като ми разказа той това нещо, стигаме най-сетне до хижата, мокри като кокошки. Разбира се, тя се съблича веднага и ляга под одеалата, за да не настине, понеже вече кашляше. А той казва: "Аз съм дошъл тука, за да видя светите места, най-важното за нас, няма никакво време, не се знае какво ще е утре. Мокър не мокър – отивам!" С него отиваме там, където са палатките горе, заведох го на Молитвения връх. И заставаме после на мястото на палатката на Учителя. Там сме били в продължение на 15-20 минути. Небето е свъсено, ръми леко и облаците са като покривка, режат върховете на Рила. Мрачно. И сега, при такива все пак видимо движещи се, просто не е възможно да се получи такъв ефект, който се случи тогава. Рожé се съсредоточи, започна да се моли. Може да е банкер, може да е дебел, може да е всичко, обаче душата му е чиста. Тогава беше силно развълнуван, че се намира на това място. Аз, разбира се, също усещам – това е важен момент в живота му. Все едно отива на Божи гроб. И се отваря едно отверстие в облаците, което огрява само мястото, където сме ние – съвсем точно където е била

палатката на Учителя – белите камъни, разбираш ли? И този лъч, като театрален прожектор, не се премества в продължение на 5 или 7 минути, а би трябвало да се мести, след като облаците се движат. А той стои, изчезва за 5-10 мин. – и пак огрява не повече от 6-7 м. в диаметър точно там, където сме ние! Една такава мистична картина имаше – когато Христос се моли и един лъч пада върху Него, нали? Просто същото нещо беше! И този лъч ни огрява на три пъти. Един път; затулва се; втори път – затулва се пак; трети път отново, на равни интервали. И Роже беше толкова впечатлен от това нещо, че се разплака. Той реши, че това е отговор на молитвата му и в момента е получил разрешение на някакви свои фундаментални проблеми.

Връщаме се и той през сълзи разказва на Арлет какво се е случило. Тя рязко става и вика: "Аз, глупачката, тука... Заради някакъв си дъжд ... Не, и аз искам!" Тя мисли, че това е по поръчка, облича с мокрите си дрехи и казва: "Не ме интересува!" Викам: "Аз не мога да ви гарантирам нищо, това не зависи от мене, това са неща, които се дават." А тя пак: "Не, не ме интересува!" И ние сме застанали под стрехата на хижата, а то вече вали силно, ама като из ведро. Чакаме под стрехата, с надежда, че дъждът ще намали, за да можем да тръгнем. И викам: "Този път ще ви заведа не горе, а на чешмичката." Тя казва: "Аз зная, това е историческа чешмичка "ръцете, които дават"! Колко сме чели за нея и сме я гледали на снимки!..." И какво се случва? Стоим ние, а тя като жребец – опъва се, ще скъса юздите... По едно време вече не издържà и вика: "Ако ще каквото ще да става, камъни да падат – отиваме!" И в момента, в който правим крачка напред – все едно там има някакъв педал замаскиран, - стъпваме на "педала" и той отрязва дъжда като с нож – той абсолютно престава, в секундата! Те – очите им ей такива...

И отиваме на чешмичката. Там – петнадесет минути. Сядаме до чешмичката в едно особено настроение и слънчевият лъч пак се появява. Пак само там, където сме ние и ръцете, изворът, котвата, надписите – някъде към 5-6 метра в радиус осветено. И ние седим, запленени от прекрасната гледка. И понеже той вече беше й разказал какво се е случило горе, двамата решават, че ето, и на нея й се дава. И викам тогава: "Искате ли да ви заведа до Вътрешния Близнак, т.е. Четвъртото езеро?" И понеже те знаят какво е там, каква Врата има... и изобщо... Тръгваме ние, и на мига се отваря една цепнатина на запад в облаците, от които слънцето пуска един такъв плосък, кос лъч, който осветява само разстоянието между Второто и Четвъртото езеро – ни повече, ни по-малко. И ние тръгваме през една феерия – защото наоколо вали, макар и вече не толкова силно, но си вали, ръми си. А там, по пътеката, където сме ние – не вали. Освен това там, където е осветило слънцето, то стопля тревите, излизат едни такива пáри, които стават сребърно-зелени, едни особени такива изпарения, и ние вървим като през приказка. Също като онова, което стана тази година горе над Костенец, вълшебствата... И съответно стигаме до Четвъртото езеро, отиваме до Вътрешния Близнак. Там вече трудно ще разкажа какво стана и кой какво си получи – това са неща, които обикновено не се разказват. И така, връщаме се ние, слънцето си грее по същия начин – само от Четвъртото до Второто езеро; а в момента, в който влизаме под стрехата на хижата, отстъпваме от "педала" – и "пускаме" дъжда със всичка сила!...

Сега, 20 години по-късно, когато редактирам тия спомени, е редно за разкажа и за Лазура - какво стана, когато тя спечели един конкурс в Париж и търсеше къде да живее там. Една приятелка се сети за Роже и Арлет, без да знае, че сме

толкова близки, но аз и разказах за случая. Като им казала, че има проблем с дъщерята на еди кой си, която е спечелила конкурс за аспирантка в Париж, те я поканиха да живее у тях. Изпразнили цял етаж и цяла година - сутрин, на обед и вечер - слуги й поднасяли кафето и яденето в леглото...

Не знам дали някъде съм разказал за срещата си с Михаил Иванов в България през 1980 година, когато го покани Людмила Живкова. Ако не, някъде по-нататък ще разкажа подробно. Но Роже и Арлет са му предали албума с цветни снимки, който му изпратих и подарих чрез тях. Дàли са му и писмото ми, което беше сърдечно, понеже той е бил приятел на вуйчо Славчо и на майка ми и баща ми и съученик от Школата на Изгрева. Такъв-онакъв, колкото ще да го плюят и мразят в България, аз му бях описал в писмото си случая в дома на Дина Станчева, когато бях усетил силна миризма на нюкс - уханието на ангелите - при слушане на една негова беседа на френски във Франция. Дина бе пуснала една грамофонна плоча. Той прочел писмото пред френското Братство и се разплакал.

Ето още един случай:

Преди повече от 10 години, на една приятелка детето й беше тогава 8-годишно, момченце. Аз съм й дал снимка на Учителя с един наш познат в една лодка на Рила и още един човек. И тя си сложила снимката в къщи на тоалетката до леглото. Слагам я тук още веднъж, но цялата: Учителят с Венно отдясно и Илия Узунов отляво.

И един ден - тя ми разправя - Теди я пита: "Мамо, кой е този?" - сочи Учителя на снимката. И тя, понеже, цял живот до този момент, още от малък, в забавачката и след това в училище, не го е възпитавала в религиозен дух, за да не изпада в противоречия, му казала: "Това е един голям българин, един голям философ, мъдрец, лечител..." Продължава да ми разказва: "И той ме прекъсна тогава - за пръв път, откакто е проговорил си позволява това, и аз се смаях. Той каза: "Мамо, защо ме лъжеш? Това – вика – знаеш ли кой е? Това е Бог! Това е Учителят, това е Създателят на Вселената, Господарят на всичко, това е Най-Силният, Най-Мощният, Той е навсякъде!" И половин час ми говорѝ за Учителя неща, от които аз – казва – паднах на земята. Ама с термини и понятия и едни такива неща, които той няма от-къде да ги знае, а и за мене бяха сащисващи".

И след това започнаха нашите празници, което сега Той нарече "холизация". Събираме се ние, имаме протоколи за това, които се пазят. Само аз бях обаче този, при който проговаряше така Теди, и само още при майка му се случваше това нещо. Задавайки му въпросите, аз същевременно протоколирах – бързо записвам, той отговаряше. Значи, Нещото чрез

него отговаряше най-охотно, с часове! Задавахме му въпроси из областта на социологията, на физиката, на химията, на най-абстрактни области от живота и науката - и най-конкретни отговори ей така - като водопад! С терминология! Обръща се и вика: "Мамо, какво значи тази дума "индивидуализация"? Какво значи "огън и жупел", какво значи "жупел"?"

Интересно: Бялото Братство, добрите хора – Бялата Ложа, - чрез него, чрез това дете Теди, се наричаха "добруджанци"... През цялото време то говореше за добруджанци. И веж какви форми използва – сочи бате Крум на същата снимка и казва, че имал градина в мозъка, която била от лотоси, и се обясняваше какво значи това нещо. Чак днес разбрахме, че това е било холизация, не медиумизъм. Директна връзка с Учителя, с Бога! Има още много контакти с Теди, които се пазеха у майка му – ако въобще още се пазят, тъй като тя един ден просто ми взе и моите копия, моя екземпляр, и сега аз само си ***спомням*** *за този случай. Милицията неведнъж прави таражи и при нея и сигурно е взела и оригиналите, и копията.*

Много години, докато момчето порасна и започна да следва, (то беше стигнало до втори курс в Университета – история), майка му беше забранила да се виждаме с него, защото са я уплашили, че има нещо нездраво в психиката на Теди. Освен това, властта я беше заплашила, че ще се случи нещо много лошо с детето й, ако тя продължава да се занимава с "дъновизъм" и "с други подобни глупости". Бяха заплашили да я арестуват и да я изгонят от работа. Тя се уп-лашила много и каза на мен, на бате Крум, който беше в центъра на нещата, и на всички приятели: "От сега нататък до Теди вие ще стигнете само през трупа ми!" Тоест, тя реши, че сама ще определя и решава кое е по-силно: властта - или Бог. И реши, че властта е по-силна, земната власт. И така, всъщност, тя определи съдбата на детето си. Затова това

дете си отиде, тъй като нямаше възможност да храни душата си с нещата, за които беше родено на Земята. Той беше откъснат от неговата истинска среда насилствено. Тогава една приятелка, която аз бях запознал с това семейство, дойде при мене много разтревожена и каза: "Знаеш ли, Теди в момента се намира в Париж. Изпратиха го на лечение. Той се разболя много тежко от една неизлечима болест." Аз не си спомням дали беше левкемия или нещо друго. И тъй като тази приятелка беше повярвала във възможността да се помага от разстояние, беше помолила да се направи нещо, да се направи някакъв контакт, да се разбере може ли да се спаси това момче. Ние бяхме готови да помогнем на Стоян. И можеше да се даде урок на майката. Защото тя е сгрешила и можеше да изправи грешката си, т.е. да възстанови връзката на Теди с нас и така да го спаси. Не че ние сме нещо, но просто душата му е тъгувала за своите си. И тогава беше казано на майката – дори това беше оформено в писмо и имаше една прогноза какво може се случи с детето ѝ, т.е. че няма условия да остане на Земята, че ще си отиде от този свят, ако тя продължава с твърдата позиция да го отделя от нас. Аз нямам сведения дали това писмо е било предадено на майката или не, но бабата го знае. Нямам сведения дали те, и бабата, и майката, са осъзнали какво ще се случи с Теди, ако те не разрешат той отново да се върне при своите си. И след известно време, тъй като явно те не реагираха, узнахме, че Теди е починал в Париж. Неизлечимата болест го е повалила и е отнела живота му. За такива същества като него ние знаем, че те идват като жертвени ангели, за да ни научат на нещо.

Животът има не само светлини, но и сенки. Освен радостите и благата, които ни се дават, идват и уроци, понякога твърде скръбни. Във връзка с това, което разказах за смъртта на Теди (Стоян), могат да се разкажат и други слу-

чаи. Но все пак майката имаше силна окултна закваска и изпод перото й излезе в книга един прекрасен превод на "Серафита" от Балзак.

Сега ще продължа тук с текста на още един запис – за опита, който ние правихме за Школа в София. Там съм разказал как една приятелка също си отиде от този свят, защото загуби условията да присъства в този опит.

Що се отнася до Школата по предмети, която се опитвахме да провеждаме, тя е още твърде далече от истинската Школа, която е в невидимия свят и в която Учителят си продължава лекциите, беседите и работата и досега без прекъсване. Но ние използваме тази дума както за работата Му в България и света по Негово време, така и за нашите опити. Преди доста време ние правихме такива опити по дни и по астрологически часове и аспекти и имахме доста интересни резултати. Защото когато има програма и особено когато се работи по програма, дадена от Него, се пращат висши Същества, които, както казах и преди, се откъсват от другата си работа и помагат като асистенти и професори в заниманията ни по тази програма. И когато ние спазваме астрологическите часове с точност до секундата, когато изучаваме даден предмет в Училището, тези Същества свикват и редовно присъстват, в което ние сме се уверили не един път.

Когато обаче не можем да осъзнаем това и нямаме сериозно отношение, както немирните и непослушните, невнимателните ученици в клас, тези Същества си губят времето и по някой път си отиват недоволни и след това не идват дълго време. И затова човек трябва да има свещено отношение. Каквито и да сме, колкото и още да сме назад, щом като Той е решил да работи чрез нас и с нас, Той си знае как да си движи нещата. Ние сме били свидетели. Правим опити от много го-дини

Та исках да ти разкажа за една приятелка с две големи деца вече – единият беше студент, другият войник по това време, - която имаше някаква болест на кръвта. Не мога да ти кажа каква точно беше, но тя изискваше всяка седмица да й се източва кръвта и да се прелива нова. Представяш ли си какво нещо: всяка седмица тя може да умре, ако не й сменят кръвта! В момента, в който тя идва с нас, в групата ни, и започва да работи, тя няма такава необходимост. Месеци наред тя няма нужда да й се източва кръвта и да се подновява, защото тя намира смисъл в живота си – попада ***при своите си****. Нали има такъв разказ от Йордан Йовков? Защото тя летеше, тя участваше във всички групи! Какви рисунки пазим ние! Защото имахме и група по рисуване, но с нови методи и цели. Там са участвали и художници-професионалисти, обаче ако той не е мистик, започва да се дразни. Защото имаше някакви условия – медитативни и други, - а той не може да се смали и смири. Започва да поучава, да се налага, да говори, да "преценява". Казва: "То било за дилетанти! Защо си ме поканил да ми губиш времето?" И, всъщност, той губи благословението, губи това, което може да му се случи. Защото една от целите на подобна група е да идват невидими художници и да рисуват чрез нас - и това се получаваше! Имало е такива случаи в историята на медиумичното изкуство, нали? Нещо повече, имахме указания и успехи и в най-високото: рисуване и музика чрез холизация. Поне една такава картина оцеля след любезните посещения на влатите... Мисля, че беше проекция на картина от осмото измерение и затова тук се получи абстракция, но въздействието й беше невероятно.*

И на тази приятелк дълго не й сменяха кръвта. Имахме и драмсъстав, киноклуб; в понеделник посещавахме бременни. Разпределяме се, отиваме на пазар, точно в нужния астрологически час купуваме най-хубави плодове, донесли сме от

Витоша изворна вода в шишета, на които аз даже бях започнал да правя етикети. Вече бях направил снимки на някои от изворите, от които носим вода. Имах един приятел, който можеше да ги отпечата с цветопечат – от различните чешми на Рила и Витоша. А ние вече, като знаем коя чешма какво дава, знаем коя бутилка на коя бременна или на кой болен да се занесе със с най-подходящата вода със съответния етикет, оформен кабалистично със съответните имена и шрифтове. Въобще цяла "индустрия" можеше да си имаме – без пари, доброволно, от любов! По това време се бях сприятелил с артистката Невена Коканова, ходехме си на гости, караше ме насам-натам с колата си - бе повярвала не само в Учителя, в осиянията на Елма и харесваше разказите за Прекрасните Чудаци, но бе съпричастна и в делото с тия изворни води.

Отиваме после вкъщи, разпределяме продуктите според броя на хората, най-вече на бременните и кърмещите, при които ще отидем – и тогава всеки тръгва. Цигулари, флейтисти изнасят на бременните концерти; или когато няма музиканти в момента – подаряваме им грамофонна плоча, подаряваме им романтични картини, които сме рисували или сме купили – отпечатъци от книжарниците. Въобще - живот! Знаеш какво е за детето в утробата; каква радост, какво щас-тие е за тия майки! После, като те срещнат на улицата, летят, прегръщат те. Десетки години такова дете не боледува от нито една болест, раждат се умници, добри хора, генийчета...

Имало е и такива случаи:, през зимататече вода по стените на мазето, където "живее" поредната нещасна майка, а тя с две бебета, няма кой да я гледа. Тя току-що родила следващото , а по стената тече вода и замръзва в момента; печката ѝ развалена; живее в мазе, изгонена от родителите

си, няма квартира. Поправяме печки, пазаруваме, чистим, под--реждаме, лепим тапети... А пък колко дрехи, колко пелени сме изпрали... Мъже – не мъже, не можеш да си представиш... Тимуровската команда...

И, значи, водят ме при една нова приятелка, точно нашият "Бѐта" ме води при нея, защото той ме е запознавал с много интересни хора, какъвто и да е. И гледам аз – тя чете "Космогония на розенкройцерите". И този приятел ѝ казва две-три думи: "Сега тука тия приятели ходят по бременните..." – Особено непушачките, трезвеничките, вегетарианките, защото другите... колкото щеш има човешко шкарто. Ние слагаме на първо място тия, които мислят за съдбата и здравето на детето си. Сега, има такива, които са пушачки по това време и даже наркотици взимат... – Това е не разстрел, не меч и гилотина за детето, ами!... И отивам аз, и ми се пада по жребий точно тази, защото някой път отиваме групово, но когато са повече, се разделяме по адреси и всеки отива сам. Аз съм изпращал и хора съвсем непознати, обаче като каже моето име, веднага се отварят вратите и той си дава благата, които носи... И отивам аз въпросната, която е много интересна, и казвам: "Мога ли да дойда другия понеделник, защото този път е без предупреждение, само ме водят да се запознаем? Ще донесем нещичко, не се чувствайте обвързана." И на нея много ѝ хареса. Добре, ама отивам аз другия понеделник и отваря не друг, а мъжът ѝ... Тя, за много по-възрастен човек женена. Това нищо, но мъжът ѝ ме гледа накрив и вика: "Кого търсиш?" А аз не ѝ знам името даже, знам я само по физиономия и си мисля, че ***тя*** *ще ми отвори... И замръзвам, защото не знам какво да му кажа. Да му кажа: "Жена Ви ..." Ама така блокирах – напълно... А гледам, че тя като едно уплашено зайче гледа от другата стая, изглежда е имало някакъв разговор, драма, конфликт. И той наблита на*

бой... Тя изглежда му е казала кой ме е довел, и той, виждам вече ще се нахвърли върху мене... Онзи приятел, който ме бе довел, е обрал много хора, мене - поне 5 пъти, и е спал с куп чужди жени, знае ли се тука какви ги е снесъл?... Казвам: "Вижте какво, аз обичам да говоря истината." И му излагам нещата както са си. Обяснявам му, че този човек, който ме доведе, ми е правил много бели, въпреки моите хубави чувства към него: "И съжалявам, че точно той ни запозна с вашата съпруга. Извинявайте много, но да знаете, че аз съм като него, но в някои случаи ме е запознавал със свестни хора..." - "А, така, така!..." Сега вече се хвана за това, почна да го плюе, и вече на тая вълна като започнахме разговора, аз казвам: "Извинявайте много, но ако имате усет за хората ..." – "Да, аз виждам, че вие сте много по-различен от него." И ***така*** *станаха нещата. После вече не стъпих там, казаха ми че мъжът й е алкохолик и че я бие от сутрин до вечер дори и бременна, но дали е така, не знам.*

Поука: внимавай кой те представя някъде...

Та тази приятелка, другата, дето ти казвам, че са й сменяли кръвта и дето вече нямаше нужда да ходи там, в момента, в който ни забраниха да се събираме повече, тя за една нощ почина. Но този път не властта ни забрани директно, а по друг начин стана - пак от наши възрастни духовни приятели. Изведнъж те решили да блокират тази наша дейност, тези срещи. ***Имаха*** *тази мощ и сила - не говоря за магическите им умения, а понеже за нас бяха нещо като кумири, вярвахме им безусловно. Едни казваха, че е от завист; други обясняваха, че забраната идва от властта и че нашите "кумири" само са ни я препредали... Следващата седмица отива Д., сменят й кръвта с нова, както винаги – и независимо от това, тя умира. Тя почина, защото загуби смисъла на живота си.*

А имахме и един приятел, който се инжектираше с гас.. Той се "самоубиваше" от време на време, обаче "некачествено", защото такива – те гледат да не умират, ако може, за да направят впечатление колко са нещастни... Та инжектира си той пак гас в ръката. И ръката му става – ей такава. И щели да му я режат – не са можели да я оправят. Като дойде в групету ни, ръката му спадна сама. В момента, в който той започна да взема участие в нашите групи, защото там се изявяват и в литературната група, и поети, и писатели и т.н. – всеки намира смисъла на живота си, - от тоя момент нататък той престана да прави опити да се "самоубива". Стана най-интересния автор на философско-окултни трактати. Написа една знаменита "Полярология" - наука за мъжа и жената и за това, че... разбирателство между тях е невъзможно...

*И така, всеки вземаше участие по някакъв начин. Това е **сила**, това е **братски** живот, това е **смисълът**! А ние не сме започнали още с по-дълбоките неща. Могат да се правят едни **особени** контакти, и още много други неща, за които... иска се...*

Във всички тези наши опити, включително и в току-що разказания опит за Школа, ние усещахме, че вземат невидимо участие не само Съществата, които присъстват, но и някои хора от Братството, които винаги са наблюдавали отдалече и са направлявали нашата работа. Всеки един от тях, и преди всичко Крум Въжаров (Венно), винаги анализираше нашите постижения и нашите грешки, нашите проблеми, когато ни събираха. Той специално – всяка неделя на Витоша и по квартирите, по различни поводи. Така че в тези наши сбирки този невероятен педагог, ясновидец и яснослушащ, знаещ за всички неща, които са ни се случили, умееше да синтезира видяното и чутото от разстояние, като измисляше някакъв приказен

сюжет. И всеки един от нас, присъстващите, беше герой в този приказен свят. Венно разказваше уж приказка, от време на време поглеждайки нужния човек в очите, когато говореше за съответния герой в приказката. ***Така*** *развиваше сюжета на приказката, че обрисуваше точно, макар и в един много деликатен вид, нашите преживявания и противоречия през изминалата седмица. Даваше ни възможност да разрешим своите проблеми, да размишляваме; или даваше някакъв вид отрицателна оценка, която веднага превръщаше в положителна по един най-фин и майсторски начин, изпълнявайки закона на Бялото Братство, че истината трябва да се казва по възможно най-мекия начин. Има такава беседа на Учителя - "Истина и благост", - в която се твърди, че истина е само това, което се изказва благо. Друга истина няма. Освен това Той казва, че истината е 50% субективна. Има и Абсолютна Истина, валидна за всички, но до нея имат достъп само хората и ангелите, боговете, чиито индивидуални истини са в пълна хармония с индивидуалните истини на другите. Само Учителят има право да критикува, но ученикът – не. Който критикува, не е ученик. Той е или обикновен човек; или Учител, но тогава трябва да има вид на Учител и да прави чудеса.*

Относно Венно могат да се разкажат много неща. Например, той беше един изключителен скиор и даже печелеше състезания в най-напреднала възраст. Разправяше ни за един случай, при който една група алпинисти тръгнали през зимата късно следобед, в мъгливо време, да направят преход от х. "Седемте езера" през върховете и да стигнат до хижа "Иван Вазов". Това е един маршрут за 4-5 часа, а зимно време в мъгла може да бъде и 10 часа, а е може и човек да си остави там костите. Защото, когато тръгнали нагоре, мъглата изведнъж се сгъстила, а това е много опасно, въпреки че са алпинисти с много голям опит. Народът казва: "Планина се до

пладне прекосява". Венно разбрал какво ще се случи и тихо тръгнал след тях. Те не забелязали, че той върви след тях; а даже и да са забелязали – нищо: просто един турист е решил да тръгне след тях и да използва техните стъпки. В този късен следобед, в тази пълна мъгла, те тръгват през Рила зимно време, в дълбокия сняг без пъртина, който бива 3-4-10 метра! Като стигнали върховете, мъглата била вече толко--ва гъста и тъй много се било стъмнило, че се случило това, което той очаквал – те се заблудили. Компаси-момпаси, жа-лони - нищо. Жалоните зиме обикновено са затрупани. Тех-ният водач застанал и почнал да се мъчи да съобразява на-къде да вървят, и след като не успял и тръгнал в погрешна посока, втори, трети, четвърти алпинист взел иници-ати-вата и всеки показвал погрешна посока - и се объркали оконча-телно. Венно знаел предварително че са обречени, ако не е тръгне след тях... Но дори и той, най-големият планинар, не би могъл да се ориентира привечер, когато всичко наоколо е дълбок сняг и всички стрелки са затрупани, при такава гъс-та мъгла и бързо падащ мрак, яко не беше ясновидец И то-гава, той, разчитайки на едно друго виждане, тихичко казал: "Вървете след мен!" Те, по някакъв особен инстинкт, без да разбират сами, те му се доверили и тръгнали след него. След един час, той ги довел точно до входа на хижата! А вече било толкова тъмно, че абсолютно нищо не се виждало и можели да се разминат с х."Иван Вазов" и на един метър от нея. Ние неведнъж сме правили този маршрут в мъгла с Венно на ски и знаем, че ако минеш и на педя встрани от хижата, ти се забиваш в друга посока и после въобще не можеш да стигнеш до никъде: оставаш в снега- и толкоз. Той ги завел точно до входа.

Не знам защо тук съм пропуснал да разкажа за финала на тая случка. После, като се преоблекли и набумкали печката

и запили чай, му благодарили. Чул реплика, като си говорили: "Представяте ли си какво би се случило да тръгне в тоя ад някой от ония, завеяните, дъновистите..." Въпреки че не обича тази дума, Венно тихо казал: "Този, който ви доведе тука, е "дъновист"...

В една такава зимна вечер, когато ние бяхме с него и с една приятелка от Братството на хижата на Второто езеро, се случи следното. За разлика от този случай, за който разказвам, пак беше зимно време, - но беше ясна, лунна нощ. Тя ми каза: "Искаш ли да се разходим до Четвъртото езеро?" И аз казах: "Добре." Тръгнахме с нея и отидохме на Четвъртото езеро. Беше много красива лунна нощ. Луната осветяваше върховете, снега, местността... И тази приятелка започна, по някаква не знам каква причина (ама и знам...), да ме рендосва – къде основателно, къде не. Тя виждаше моите недостатъци много преувеличено и ги бистреше един след друг през цялото време, докато вървяхме, та и горе на езерото, въпреки че тук е свещена зона. Тя се занимаваше само с тях и дори си измисляше. Не ми беше много приятно, меко казано, но аз не се мъчех да се оправдавам, а тя така щателно анализираше какви са моите кривици и даже грехове и пороци, както тя се изразяваше, че аз направо помръкнах. Който познава Рила... – от хижата да края на Второто езеро има 15-20 мин. път зимно време – може и до половин час, а от Второ до Четвъртото има 1,5-2 часа, особено при бавен ход и много разговори със спиране и обяснения.. Можете да си представите: за един човек, който седи в трапезарията на хижата, възможно ли е да чуе разговор, който се води на километри – там, дето бяхме ние, на Близнака? Връщаме се ние, сядаме на масата, започваме да пием чай, а той се обръща към тази приятелка и казва: "Слушай сега, аз да ти кажа на тебе, защо ти не си права за..." – и казва моето име. И започва да оспорва

точка по точка всичките нейни критични бележки, които тя изказва на тая разходка за мене. Всички до една - даже и тия, където си мислех, че тя може да е права. – "По точка първа ти не си права, защото той – това и това; по точка втора не си права, защото ..." – изреди ги всичките в същия ред. Значи той, точно по реда на нейните критики за мен, развенча всичките й нападки и ме защити. Какъв е този човек?

Сега привеждам тук и текста на аудиозаписа, който говори и за други негови способности:

"... И им разказвам: "Има и такава теория, има такова твърдение в книгите за летящите чинии, че те не са всички от Космоса, а има и такива, които са от земен произход. Понеже имало една паралелна цивилизация, която се е развивала от най-древни времена под Земята - не само на етерно ниво, но и на физическо, - и част от летящите чинии са от там." – Изведнъж Венно рязко се обърна към мене, погледна ме много особено, и с много голямо, живо участие, вика: "А, има ли вече такава теория?"- Викам: "Да!" – "Аха ..."

А ни е казвал с недомлъвки, че когато се губи с дни и седмици по Рила, имало някакви входове за вътрешността на Земята и изходи към Космоса. Това го четохме от Боян Боев много по-късно.

А друг път знаеш ли какво каза?: - "Ехей, да знаете аз каква къща имам в Хималаите! ..." А той никога не е излизал от България. Чак сега ходи на 2-3 места. "И някога – казва – ще ви заведа на гости, ала трябва да сте готови..." Какви са тия хора, а?

Ето какво се е случило, когато беше в Кавказ през 1975. Там идват хора от най-далечни краища, когато узнават, че е дошъл българин. Един техен съвременен светия, математик по образование, който стана отшелник в Кавказ, като чул, че българин, ученик на Учителя, е отишъл там, седем денонощия

път бил пеш от своето светилище чак до Софийските езера в Кавказ, за да стигне езерото, където Венно е бил събрал хората.

А сега, като отиде във Франция и Англия, пуснаха го много лесно. Той има блестящо трудово досие, въпреки че го знаят какъв е, но той винаги е бил съвършен в професията, майстор VIII разряд мозайкаджия, въпреки висшите си образования. И понеже преди 9-и и след това е оглавявал някакъв институт, има познати от най-високо.

"Когато – казва – отивам да видя какво става с паспорта ми, т.е. дали ще ми разрешат излизане, като влизам при генерала, той, като ме вижда, става и казва: "А, вие ли сте, другарю Въжаров?..." - разпознава го след толкова много години! – "Всъщност – разправя бате Крум, - аз му бях преподавател в едни курсове в Профсъюзите. Той е бил останал с най-добри впечатления, защото аз съм му преподавал една психологическа дисциплина и той още тогава работеше в министерството. След това се издигна и е станал генерал, не знаех. "Е – казва – веднага ви разписвам! Къде отивате, какво искате – готово! Ще останете ли там?..." – "Не – казвам – аз си обичам България, не искам да оставам. Мога да отида само на гости, аз не мога да нпусна България и да живея на друго място."

Да се откъснеш от страната, за която си спечелил конкурс горе между стотици хиляди напреднали духове да се родиш в нея и която има еди какъв си Център още от създаването на Земята... Даже йогите, като дойдат... И толкова много входове и изходи имаме и... над... която има такъв златен облак и... която е всичко за нас и е в Златния си век в момента, това е... най-малкото... Ама аз нищо не искам да кажа за приятелите, които отидоха в чужбина, ние си ги обичаме... Е, ***стотинка*** *не получихме досега от тях толкова*

години, и картичка не идва от тях за Нова година даже... Там животът е много сложен... А тука се кълняха, че като отидат... Обаче ние пари не очакваме, нито някога сме поискали, пази Боже! Знаеш как изглеждат хората, които просят пари, даже и за Делото

Аз го познавам много добре, той няма нагон за проповядване, мълчи с години. Продължавам за Венно. Защото това е последният начин, по който може да... Но понякога ти не можеш да не отговаряш на въпросите на хората. Има случаи, когато не трябва да мълчиш.

Той продължава: "Отивам в една столица на Запад и ми казват: "Утре ще те водим на една конференция на Бялото Братство." Казвам си: "А бе какво Бяло Братство?... Нали ***ние*** *сме Бялото Братство?..." Той обаче е достатъчно интелигентен да знае - не само е чел за тези неща, знае и по други начини, - че Бялото Братство си съществува навсякъде, то си е едно безсмъртно човечество още от създаването на света. Така че то си съществува навсякъде и всякога, но някои не са наясно къде е ръководството му на Земята от най-древни вре-мена.*

"О, добре – казвам си, – тъкмо за мен работа! И отивам – казва – и сядам там... направо на първия ред. Говориха много интересни работи в нашия дух, но нито думичка за Учителя, нито думичка за България!" Значи, явно просто хората нямат информация, не са от дълбокото Бяло Братство. Това е и въпрос на посвещение, не само на външна информация. Някои може да имат информация, но като прочетат нещо, да кажат: "Сега ние сме на друго равнище." Словото на Един Учител е твърд камък. Не може всеки да достигне до него. "И по едно време – казва – аз станах и направо отидох на трибуната и казах: "Вижте, може ли да ми дадете думата, и аз да ви кажа няколко думи за Бялото Братство?" Той перфектно

знае английски. Всички били изненадани, защото не е в дневния ред, но все пак не са българи, културни хора са. Не е като да ти обещаят зала и дата лично за тебе месеци предварително, да ти го потвърдят, и като отидеш с поканени 200 души, да ти кажат. "Ами... не помня. Ние си имаме запланувана йогическа лекция сега. Ама добре: изложете си тезата за 10 минути..." А англичаните казват на Венно: "Може!" – "И аз им разказах някои работи за Учителя, за Рила, , за Бялото Братство... И всичко излезе така впечатляващо и вълнуващо за тях, че...." Той е скромен и принизява себе си, но разбрахме от разказа му, че тия хора там са плакали даже. И след това, на другата година на Рила – хоп 10-20 души англичани. Хайде от Норвегия, хайде от еди коя си страна... Но идват и хора, които ***предварително*** *имат някакъв вътрешен опит, някакво вътрешно просветление, откровение. Нали Учителят казва: "Най-добрите ми ученици не са в България"... Някои от тях са Го* ***сънували*** *и чак* ***после*** *му виждат снимката някъде; на други Той им се е явил* ***физически****; на други е спасявал живота, казвайки какво лекарство да вземат или какво да направят. Аз лично съм се срещал с хора, които идват от чужбина, от къде ли не – има и от Сирия.... И в Африка се играе Паневритмията от черните приятели. Да, и в Нигерия се играе Паневритмията!*

Имахме случай – идват приятели от Щатите. Една приятелка идва, която там е отишла в центъра на едно Братство от нашите, и предава въпроса им: "Ние имаме такъв проблем. Нашите братя – казва, - тъмнокожите, не им се иска да се казва "Бяло Братство", защото за тях това е расов проблем. За тях това звучи по съвсем друг начин. За тях, в тяхната религия, дяволът е бял, не черен... Има си защо... И питат: "Не може ли да пишем над салона нещо друго?" Защото над всички салони, където имат там и по света, пише с бял-

гарски букви "Виделина", или "Изгрев", или нещо подобно, защото това е закон за тях - нещо българско, свещено. Обаче специално негрите искат да пише вместо "Бяло Братство" – "Светло Братство" – Можело ли... "Ами – викаме – може, как да не може! То е синоним. Щом като за тях е проблем, защо не..." Но днес бихме им обяснили нещата по друг начин - да знаят от какво ще се лишат, ако не разбират свещените думи правилно.

Та мога да ти разправям за приятели от най-различни страни, които идват. Някой сънувал Учителя или по някакъв начин му се е явил и му е казал: "Търси Моите хора в България!" И той, дето се казва, и бос може да тръгне; ако няма пари – да гладува, но да стигне до мястото, където ... Ами случая с онзи приятел от Формула 1, известния Ален? ***Пеш*** *дойдоха от Франция с жена си! Не че нямат пари - такъв ас... Това за тях е преживяване, поклонение...*

Един случай сега с нашите "душмани", дето се казва... Преди години, по какъв начин станало не знам, но сигурно някой от приятелите от турски произход от южна България, ученик на Учителя, е имал начин да пренесе цял сандък с беседи в Турция... И понеже в Турция има много хора, които са от България и знаят български, в резултат на тоя сандък сега има голямо Бяло Братство и в Турция.

Идва веднъж и един грък, който живее в Америка, ръководител на окултно братство, и казва: "Обикалям цял живот света, за да открия някъде остатъци от окултната музика. И като попаднах на музиката на вашия Учител, открих всичко!" А той е музикант и ясновидец – посветен. Казва: "Цял живот аз търся загубените ключове към окултната музика – на нас само това ни липсваше, за да можем да проникваме в небесните светове." Защото една такава песен ние много добре знаем какво дава, въпреки че Учителят ги нарича "окултни уп-

ражнения" и че истинската окултна музика ще се даде едва в далечно бъдеще, а това, което дава сега Учителят, е било една начално подготовка.. Обаче защо дадена песен може да бъде ключ да попаднеш на дадена звезда, на планета, в дадено поле? Ако знаеш как да я изпееш, ако знаеш колко пъти и с кого за я изпееш - и т.н.?... Така че онзи грък знае тези неща. Той го е опитал веднага и е видял, че това работи.

Пропуснал съм да включа самото начало на случая за пребиваването на Венно в Москва, когато отиде през 1975. Той изпълни една част от пророчеството на Учителя, че през 1975 година – то е записано в беседите – ще има една голяма акция на Бялото Братство в света. Всъщност, част от тази прогноза, ние мислим, че е другото важно голямо събитие през 1975 год. – срещата на "големите" в Хелзинки, които положиха основата на размразяването. Малцина обаче знаят, че ако по време на официални светски събития не работят на друго поле Посветени, изходът няма да е добър.

*И така, когато той вече е в Москва, събират се у едни приятели една голяма група хора, любопитни за Учителя, от най-различни школи и църкви. Те мислели, че Венно ще проповядва, че е поредният "поп" на Бялото Братство, и очакват да започне "проповедта". В Русия проповедници и лектори - да ги ринеш с лопата... Той обаче дълго време мълчи, и по едно време поискал карта на Кавказ. Затворил си очите, помълчал... и със затворени очи изведнъж си поставил показалеца на едно място на картата и казал: "**Там** отиваме!" И когато отворил очи и всички погледнали, видели, че пръст му се намира точно на мястото, означено като "Софийская вершина" и "Софийские озера". А сега де! Идва от София и... Всички ахнали. Известно е какво е в София и че Учителят е работил в София - и т.н. Това поражда много голям ентусиазъм,*

*когато всички виждат нещо **на практика**. Ето едно от Софийските езера над Архиз и част от Софийската планина:*

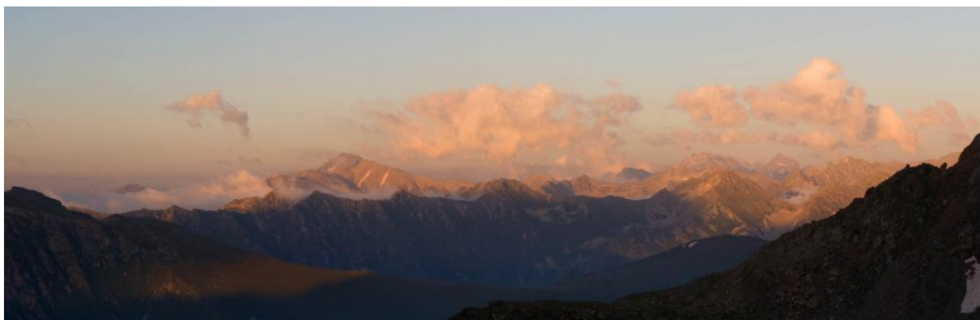

Отиват в Кавказ – с няколко думи, всичко вървяло по един изненадващо лесен начин. И връзката между хората там била както е било винаги около Венно. Всичко се уреждало "автоматично", както разказва той. Същото, което е ставало и при нас около него винаги. Където трябва и когато трябва, хората се съберат без никаква предварителна уговорка и най-вече всички помагат – всички, в случая дори и властите. Там са му "козирували" и военните, които пазят, а знаете какво е Кавказ и до ден днешен. Той така казваше: че има пунктове, в началото на всяка планинска клисура, където въоръжени военни проверяват и искат пропуски. Има грамадни надписи, където е написано, че на неорганизирани групи без разрешително и водач е абсолютно забранено да проникват в Кавказ и че се стреля без предупреждение. Той каза, че на всички места, през които са минали без разрешително (защото са нямали време или пък не са били сигурни, че ще получат такова), са ги пускали с усмивка, а военните с радост даже им помагали. Така че, в Кавказ става обединение на много учения, на представители на много вери, школи и т.н. Въпреки че в началото е имало и много трудности, защото всеки е искал да наложи своите методи, своята вяра.

Има и други подробности от пребиваването му в Кавказ, но аз се спирам на най-интересните. Например - когато едни руснаци извадили на трапезата салам. В момента, когато те

извадили салама, мислейки, че това може да мине и не знаейки, че вегетарианството е базално условие, той тихо станал и си влязъл в палатката, без никакви думи. Всички разбрали какво иска да каже с това и от този ден никой не извадил месо. Така че има неща, които са принципни.

Би било добре приятелите от Русия, които са били на този лагер в Кавзказ през 1975, за разкажат спомените си за бате Крум - Венно, и на първо място Миша Левин. Той знае кои други са били.

Продължавам със спомените си за Братството в България. Днес е 11.05.1992 год., намирам се в гр. Лйѐпая, Западна Латвия, при добри приятели.

Искам да разкажа още някои интересни неща, които са се случили с вуйчо ми Славчо Славянски, които той ме е разказвал. И неща, които са му се случили във Франция, в Италия, когато той е бил млад, след като се е запознал с Учителя. Той разказваше, че е попаднал в една пещера там (вероятно, известна пещера и до днес), с вода, която има някакви рентгенови свойства и в която хората, като се потопят, изглеждат като скелети – виждат се ясно костите им, и то светещи. Така че той описваше много романтично и интересно как, като влезли със своя водач с лодка в тази пещера, как видял собствената си ръка, само костите й светещи. Това - между другото.

По-важният случай с него е, когато отишъл в Лувъра, понеже е скитал из цяла Европа: че някъде в едно от под-земията на Лувъра има сфинкс, натурален сфинкс от Египет, и в лапите му някъде има врати, които водят навътре. И пред една от тези врати той се срещнал с един известен италиански художник. От дума на дума му разказал кой е той – че идва от България, че е ученик на Учителя - и му показва снимка на Учителя. И този художник възкликнал: "Аз никога през живота си не съм виждал по-прекрасно и по-одухотворено лице! За мене това е голям ден – да узная, че има такъв Човек на земята. Повярвайте ми, като художник аз цял живот търся образа на съвършения човек и сега виждам, че той съществува на Земята."

Междувпрочем, не е в рамките на тези спомени да споменавам за множеството подобни случаи, които са ми разказвали за първата среща на много хора с образа на Учителя – било на снимка, било насън, - още преди да са знаели, че Той е жив и в тяло на Земята. Не един и два случая, които са ми разказвали лично хора от няколко страни. Много добре си спомням разказите на приятели от Сирия, приятели от Украйна

и т.н. – приятели от други страни и от България, които са имали сънища или видения с Него. Те винаги Го описват така, сякаш виждат сам Бог на Земята. Някога Го виждат и в образа на Христа; и все пак виждат някаква особеност, някаква разлика. Понеже Мировият Учител във всички епохи има един и същ образ, но все пак има и някакви разлики, които съответстват на дадената епоха. Така че на тази тема още много може да се разказва. Сега задачата ми е, по-конкретно, да разкажа за хората от Братството, с които съм общувал.

Искам да продължа разказите си за Венно – за човека, който ни даде всичко на тази Земя и който ни показа какво значи ученик. Спомням си един от първите разговори с него. Въпреки че той беше приятел на баща ми и на майка ми от младини и са се срещнали и общували на Изгрева, но аз като юноша нямам опитности с него. Дълги години той идваше често вкъщи на гости. Той беше от хората, които не чакаха непременно на тях на дойдат гости – защото ние познаваме и такива хора, – а беше от хората, в чиито планове влиза сами те да гостуват на други места. Аз наблюдавах и разграничавах, че има хора, инак много развити в духовно отношение, но на които въобще не влизаше в техните планове самите те да посещават приятелите и нещастните, болните, бедните – хората, които са още в началото на Пътя като нас,. И това ни правеше силно впечатление, защото Венно – бате Крум - винаги се озоваваше точно когато трябва на мястото, където е необходим. Можеш да го срещнеш понякога на улицата или дори и в чужбина, когато в същото време той е пред очите на другите в България. В определен момент се явява където и да си и разрешава твой важен проблем – мога да твърдя със сигурност, че бате Крум имаше тази способност. Не съм разговарял с него на тази тема, не ми е било удобно. До края на живота му аз не посмях да го попитам дали съзна-

телно извършваше това, което е можел само Учителят – да се телепортира. Но и според разкази на мои приятели, които мисля, че вече съм споменал досега, той имаше случаи с тази си способност. Един случай в Москва и един в Ню Йорк, а гарантирам, че има и други. Действително, той можеше да се появява едновременно на различни места, и то чисто физически.

Дълги години, може би 3-4 години след като завърших гимназия и след като се върнах от казармата, докъм 1965 год. в неделя аз ходех редовно на Бивака. На Изгрева съм бил постоянно – контактувах с приятелите от Братството, но Венно беше винаги мълчалив. Той ни изслушваше любезно и с голямо търпение, когато ние, младите, говорехме тогава като подпалени. Той разбираше нашия екстаз, нашето вдъхновение – а ние бяхме много приказливи... Обичахме да проповядваме, да прекъсваме говорещия, да доказваме... Той ни изслушваше и почти нищо не казваше – любезно, мило, но без много приказки. В много случаи обаче абсолютно не му беше неудобно да заспи, когато някой се олее да говори... Заспиваше и седнал... Той е изчаквал да прекипи този наш сламенен огън, въпреки че в нас извираше от много дълбоко. С години и десетилетия чакаше търпеливо момента, когато този предварителен, ранен ентусиазъм в човека, който желае да въздейства и да проповядва, най-после изтлее и остане основното – желанието да бъде ***ученик****. Това не изключва нашата мисия да общуваме понякога с много хора и да бъдем център, но обикновено някои начинаещи, получавайки някаква информация, някакви познания, и имайки определен начален опит, мислят, че са вече на ниво да водят и да проповядват, преди още да са били ученици.*

И така, чак след 1965 година, след като не един и два пъти ние се бяхме срещали на Изгрева, по Витоша и по Рила,

,той прецени, че може би аз вече съм в състояние да слушам, а не само да приказвам. – Т.е. той видя, че са се появили някакви наченки на желание за ученичество у мене, способност за вслушване. Като е видял, че вече не съм преизпълнен с ентусиазма на тщеславните приятели, които не могат да прекъснат да дрънкат, не могат да слушат дълго време други да говорят и да се проявяват, Венно най-после ми проговори. Това важи и за други приятели. Чак когато млъкнахме, той ни прие в школата си. С изненада един ден за пръв път видяхме и чухме това, което той знае и може, и после станахме свидетели на още много удивителни неща години наред, но едва когато в негово присъствие станахме способни да се озаптим и да мълчим повече от 15-20 мин... Ето така той ни даваше един велик урок, който ние сега се опитваме да прилагаме на дело, показвайки на прекалено екстровертните и прекалено тщеславните и експресивните приятели от цял свят едно друго поведение. Въпреки че те дълбоко вярват в Учителя и искат да работят за Него, се оказва, че все още не са разбрали и почувствали какво значи да изслушваш, за да може да се прояви Божественото и в някой друг. До този момент ние общуваме прекалено темпераментно - може би от някаква холеричност или кипене на личността, която иска да се изяви. Не че е лошо - енергични сме, живи сме, начетени сме, - но така не даваш възможност да се прояви Божестве-ното у ***другия****, а още по-малко - в някой Висш Посветен, който обикновено само ни наблюдава.*

Венно всякога обмисляше и изчакваше минутата, премисляше това, което иска да каже, и затова минаваше дълго време, докато отговори или се реши да проговори. А приятелите, които не разбираха това, изпълваха минутите и часовете, прекарани с него, със собствените си приказки и затова рядко чувахме гласа му. Затова пък, когато му давахме

думата, то бе анализ или синтез на всичко това, което се беше случило с всеки един от нас през някакъв изминал период. И обикновено то беше ***Слово*** *- имаше* ***сила****. Това беше единственият човек в Братството, който, подобно на Учителя, беше не само ясновидец, но и маг. Мога смело да свидетелствам по какъв начин в него работеше силата на Словото. Когато той казваше нещо, то се изпълняваше години наред. За да може да се промени нещо, което той беше казал или което беше казано чрез него, трябваше да проговори пак, за да може да тръгнат нещата при който и да е от нас по друг начин. То е точно това, което хората са наблюдавали при Учителя. Измежду стотиците хора от Братството, ние констатирахме това постоянно само при него - при Венно. Аз не зная друг такъв човек – зная в България още само едного, при който казаното се осъществява на дело и силата на неговото слово продължава да действа във времето. Може да се изненадате, но това беше Радой Ралин...*

Един от нашите първи разговори с Венно на Бивака беше относно ранното ставане и лягане. Той държеше изключително много, макар и не насилствено и фанатично, на някои основни изпитания, за да се допусне човек до Братството, до Школата, до ученичеството. Той винаги казваше, когато ние го питахме: "Как Небето преценява кой е готов и зрял да бъде запознат с Братството и да бъде допуснат до Школата?" Братство и Школа – това са неща, много по-различни и дълбоки от онова, което някои хора си представят. Влад Пашов е написал един материал на тази тема: "Учителят, Братството и Школата". Той ни отвори очите. А Венно винаги каз-ваше: "Задължително е да бъдат вегетарианци, да не пушат, да не употребяват алкохол и да обичат планината. Да четат лекциите и беседите на Учителя. И другото, по което ще ги разпознаете е, това способността им да стават рано и да

лягат рано." И – нещо основно – да не приказват много. Тоест, новото, което носи Учителят, е именно това изпитание – да смениш стереотипа си и да се откажеш от навиците на старото човечество, за да може Новото да проникне в душата и да преобрази човека.

Бате Крум, един ден през 1965 г., когато бяхме на Бивака на Витоша, ми обясни огромната сила и влияние на утрото, на изгрева, на ранното ставане, по следния начин. Гледайки ме по някакъв особен начин, сякаш виждаше някакви неща в аурата ми, той ми каза: "Духовете – тъмните духове – се крият в сянката на Земята, в нощта. Те не могат да останат на Земята денем, защото не понасят светлината. Единственият им шанс да останат денем на Земята е да влязат вътре в черепната кутия или в тялото на човек, който спи по време на изгрева на слънцето." Той описваше как се тълпят милиони тъмни духове, изостанали души, на терминатора на планетата, т.е. зоната между нощта и деня - ивицата, от която ние наблюдаваме изгряващото слънце - и как те бясно се стремят да останат и в дневната част, за да могат да продължат да смучат хората и да пакостят. Но те това не могат да сторят с човек, който е буден по време на изгрева и особено който го посреща съзнателно и възприема първия лъч на изгряващото слънце. Особено при мълчание, а после с песен и молитва. От него, именно, разбрах колко важно е човек да ляга рано и да става рано – да смени своя стереотип... В случая - от "бухал" да се превърне в "чучулига". Той не ценеше хората, които се интересуваха от Словото и Учението, извън тяхната способност да реорганизират живота си коренно, именно начиная с тези 3 или 4 основни изпита: отказване от месото, категорично отказване от алкохола във всякаква форма, дори и от"невинна" почерпка някъде, и от пушенето на цигари. Описа ни нагледно как месото, рибата, цигарата или

даже напръстник алкохол пробиват сонда към ада и оттам изскачат тъмни духове. Следващата стъпка, а може би и едновременно с всичко това, е ранното лягане и ранното ставане. След това вече ние разбрахме, че следващият изпит – това е отказването от спора, от. критиката, от отрицателните оценки. Ние за пръв път видяхме в негово лице ученик, който изпълняваше всичко това съвършено. Това бяха вътрешно придобити вече, а не насилствено нагнетени качества, отговарящи на високия идеал на ученика: че ученикът е сляп за злото, че той никога никого не критикува - и пр. и пр. Или, когато той критикуваше, неговата критика беше крайно деликатна, интелектуална, духовна, диалектична, а не, женска, злобна. В смисъл, че емоционалната критика много често има в себе си злост. Тя обикновено е астрална, в нея има ирония, подигравателност, сарказъм, ехидност,. Чрез астралната критика – и то нисшата астрална и ментална критика – някои нисши или горделиви духове, поразявайки душата и сърцето на другия, фактически извършват акт на вампиризъм. Те искат винаги да са отгоре и затова с грубото си поведение, с бързата си отрицателна оценка и реплика, почти винаги невярна и несправедлива, те на практика унижават човека. Спукват стотици хиляди капиляри, пускат му кръв вътрешно в мозъка, в дробовете, в сърдечната област. С една дума - навсякъде, където вибрират нервите на човешките афекти, на човешките лични чувства, на унизеното достойнство. По този начин, спуквайки милиарди или стотици хиляди и милиони малки капиляри, те извличат праната, която им е необходима. Те още не са свързани с Бога, с Любовта, с милосърдието, прошката и благоговението - т.е., те все още не умеят да стихнат пред ***Божественото в ближния****.*

Друг случай, който никога не мога да забравя, беше една негова реплика, която той отправи в планината към друг

един прекрасен наш брат – бр. Борис. Това се случи, много години, след като аз бях кандидатствал в Художествената академия през 1963. След като се завърнах от казармата, кандидатствах в Художествената академия, защото чувствах и мислех, че това е единственият ми най-силен талант и затова реших, че само той може да ми даде живот и да се превърне и в моя професия. Тогава ме подготви един наш роднина, известният български художник Васил Стоилов, който остана в класиката на българската живопис. Негови картини има навсякъде, особено в Националната художествена галерия. Така че аз имах шанса той лично да ме подготви за академията, показвайки ми една основна техника, която е много специфична и която той е усвоил от своя професор, известен художник в Германия. Така че аз имах абсолютната уве-реност, че на приемните изпити няма начин да не покажа ниво и да не вляза. Оказа се, че са ми писали двойка на цветната живописна работа, - а ми писаха петица на графиката, която беше другият изпит. При това аз не бях се занимавал с графика, а импровизирах. Значи, при импровизация, без никакъв опит (самият чичо Васил не беше ме обучавал по графика – той ме занимаваше само с живопис, с акварелна и маслена техника) просто не е логично в никакъв случай да ми пишат петица, когато аз за пръв път рисувам графика на изпита без никаква предварителна подготовка, а да ми пишат двойка на маслената работа... Извинявам се, че така подробно разказвам за това. Надявам се, не поради някаква многословие описвам това в детайли, а именно за да изтъкна абсурда на това, което чух след 15-20 години и което аз не бих могъл да разбера никога, ако Венно не ми беше обяснил своята реплика.

И ще кажа за какво става дума сега. Помня, че на изпита един от преподавателите в академията, който беше тогава в изпитната зала и наблюдаваше как работим и ни контро-

лираше, че ни помоли да наредим изпитните си работи по стената и веднага се насочи към моята и я показа на другите кандидатстуденти, казвайки: "Обърнете внимание, мога да ви кажа, че това е работа не на кандидатстудент, а на човек, който завършва академията, и аз лично бих я приел за дипломна работа и бих я оценил отлично." И той ми пожела сърдечно, без да ме познава, "приятно следване" в Художествената академия. Оказа се, че именно тази работа са оценили със "слаб". Чичо Васил беше толкова ядосан, че веднага отидохме в академията – там, където се съхраняват изпитните работи – и потърсихме моите картини. Намерихме само графиката и действително видяхме, че е оценена с 5, но маслената работа беше изчезнала. Явно е била фалшифицирана и друг човек е влязъл с нея, защото аз не мога другояче да си обясня как тя е изчезнала. Но едва сега, преди няколко години, когато бате Крум каза на брат Борис,това, което сега ще съобщя, аз разбрах, че може би тя не е била използвана по този користен начин, а направо е била "изпарена"...

Той каза на брат Борис буквално следното: "Ние някога едва спасихме Г. от Художествената академия..." Днес аз не мога да кажа дали е целял да го чуя в този момент или просто случайно го чух, но след това го запитах какво значи това. То ме изуми: във всичките Си беседи Учителят ни съветва да развиваме най-силния си талант и да напредваме в света с ***него****, сам Венно го откриваше ясновидски или в хороскопите ни, а сега...*

Представете си: аз общувах с него съзнателно от 1965 год., а кандидатствам през 1963 год. – две години по-рано. Откъде-накъде и по какъв начин той би могъл да се вмеси в моята съдба две години, преди да почнем да общуваме активно? Не може да де обясни по никакъв начин. Просто, ние сме зачислени към някои по-напреднали Посветени, които ни

наблюдават от самото ни раждане и по някакъв начин помагат за развитието на ни и ни спасяват по неведоми пътища чрез своите свръхспособности и възможности. И по този начин, явно, той две години преди да започнем да се срещаме с него, е преценил (или Бог чрез него – Учителят - е преценил), че за мен следване в Художествената академия и развитието ми професионално като художник би било фатално за моята еволюция – специално за мене и за моята настояща задача в това прераждане. Аз го запитах: "А защо, след като това ми е основният талант, основното нещо, което дава храна на духа ми?" И до ден днешен аз чувствам, че живея, само когато се занимавам, като компенсация, с художествена фотография и търся божествени картини и образи. Това е едно от малкото неща, две или три в живота ми, които ми дават пълно щастие – откриването и възпроизвеждането на Красотата, нейното художествено превъплъщение според силите ми. Тъй като нямах щастието да се развия като художник, аз компенсирам това и до ден днешен с кино и фотография. И не съм се отказал от това и никога няма да се откажа, защото за мене това е ***живот****. Сам Венно много пъти ни казваше, че човек не трябва да се отказва от основния си талант.*

Сега си спомних, че когато анализираше моя хороскоп, който ми направи през 1965, още в самото начало ми бе казал, че Южния ми Лунен възел се намира в III дом. Обясни ми, че с живопис, с художествена литература, въобще с художествено-образната сфера на Битието и с множество конкретни контакти с хората "на дребно" аз съм се занимавал много прераждания наред. "На дребно" в случая са конкретните близки и познати, лавината от нови познанства и ангажименти. И ако аз и в този живот отново се понеса по това течение, то ще мога да направя много като личност в обществото и професионално, даже може би твърде много, но няма да направя

нито една крачка напред в развитието си като космическа личност - в еволюцията си през ***прераждания*та**. *Астролозите, които са чели Ръдиар и познават дълбоко окултизма и учението на Учителя знаят, че Северният лунен възел означава това, което ние никога не сме правили или много малко сме правили в предишните си превъплъщения на Земята. Това е нещото, което ни е най-трудно, но именно там трябва да падне акцентът на работа върху себе си сега. Това е центърът в нас, върху който не сме работили никога и затова той не е развит. Именно значението на Северния Лунен възел – домът, в който се намира, и аспектите, които прави към планетите и точките в хороскопа, а това се открива в човека и френологически, хирологически и т.н., – всичко това може да се открие как действа в съдбата на отелния индивид и без астрология и окултни науки. Ясновидецът, мистикът, мъдрецът вижда това направо в аурата ни или му го съобщават. Обаче гностикът може да открие това и астрологически. Може би някъде съм разказал, че и друг астролог ми е правил хороскоп още при самото ми раждане - майка ми ми каза това. Не помня дали е бил Петър Манев или Иван Антонов. И той е "уцелил" доминантата ми "в десятката" - щял съм да стана художник-илюстратор или портретист. Като ми го каза майка ми, а тя се сети за това едва когато бях вече над 50, аз бях силно впечатлен колко точна е астрологията, освен ако човекът не е бил и ясновидец - на Изгрева често тия неща вървяха паралелно. Но той е видял не друго, а доминантата пми от* ***миналото***.

Аз работих с Крум Въжаров в "Паркстрой" заедно с цялата братска бригада и с други хора от Братството, от които повечето са били при Учителя, независимо от техните висши образования – обикновено 2, 3 или 4. По два, три или четири факултета имаха хората от тази бригада мозайка-

джии! Там беше и бате Крум, там преди това е бил и брат Борис (той беше в затвора, когато аз постъпих). Аз още тогава го питах: "Защо е нужно да се занимавам с математика, с "положителни", точни науки?" Той, много години преди да ми обясни на Рила подробно каква е опасността за мене в художествено-образната сфера и страната "Фантазия", още тогава ми даваше да разбера какво става с мене, когато ясновидецът наблюдава един човек, който е все още "хвърчащ" поет и романтик, който все още "не е на Земята", какъвто съм бил през всички предишни животи и може би продължавам да бъда и днес в много отношения... Много по-късно това бе потвърдено в един доста суров текст за мене, дошъл свише: че е крайно време да престана да бъда езичник и "романтичен плазмодий"...

Венно още през 1965 ми каза следното: "Аз наблюдавам как ти работиш. Наистина, съвестно работиш, в края на краищата все нещо излиза... Ама колко шкарто даваш?.." Ние правехме фонтанки. Трябваше да оформяме парчета мрамор на шмиргела, за да може дадено парче да се вмести между другите, които после циментирахме, за да се оформи една чешма или една фонтанка. Обаче тези парчета трябваше да се офóрмят съвсем прецизно, за да бъдат тънки и красиви фугите между тях при сглобката - това изискваше точно око, упоритост и голямо съсредоточение - цялото ни внимание трябваше да бъде там. Той ми казваше:: "Аз отдавна те наблюдавам. Ти се концентрираш в началото, но тъй като си мечтател, поет, романтична натура, в определен момент вече не виждаш това, което работиш. Очите ти са на друго място, те потъват навътре и ти започваш да си въобразяваш разни космични картини, разни романтични приключения и в тебе се лее музика, ти изпадаш в състоянието на поетите, на романтиците, на влюбените... (Има такъв герой в "Бели

нощи" на Достоевски). Тогава ти представляваш една феерична картина в очите на тези, които виждат с други очи... Над тебе се издигат цели катедрали от астрална и ментална материя, прекрасни, многоцветни и светящи. Те растат нагоре, постоянно менят багрите си, архитектурния си стил и орнаментите си. Това наистина е една вълшебна картина да се наблюдава една такава личност в състояние на екстаз, на мечтание. От такива хора излизат не само пъстри ансамбли, мисъл-форми и сияния, но и неземна музика, и те стават център на присъствие, привличат същества и ангели от висо-ките светове. От вас се хранят боговете в райските градини. Сáмо по себе си, това е едно огромно богатство, благодат за човечеството. Не случайно нашият Учител казва, че на земята работят само музикантите, влюбените, художниците и поетите. Разбира се - зависи кои. И Небето активно използва такива центрове, такива души, за да може да внедрява на Земята Красота, Мъдрост, Истина; да населява Битието с небесна прелест и хармония, да внушава нови мисли и художествени образи, да разпростира чрез такива личности, чрез такива огнища на Земята, положителните вибрации на Небесното и Прекрасното.

Но заедно с това се изостря и личният проблем на визионерите – те никога не могат или рядко могат да слязат на Земята. Съзнанието им остава витаещо в небесните сфери. Те постигат и свалят удивителни художествени ценно-сти и мъдрости на Земята, но в личната си еволюция не правят нито една крачка напред, защото не работят съзнателно върху конкретния си предметен ум, върху способността за концентрация, върху формалната и предметна логика и ос-новната цел и задача на окултния ученик – ***способността за съсредоточаване****. За продължително концентриране на сетивата и ума в една точка, в една конкретна дейност часове*

наред в денонощието, много години последователно без прекъсване. Има и точен критерий - 7, 14, 21, 28 години на едно място без прекъсване! Това са степени на кондензация на Аза, изграждане на ***храм на земята****, а не само на въздушни кули и шедьоври на импровизацията, на въображението. На дланта това е Сатурновата линия - изграждане на характер; в лицето е удължаване и изостряне на носа, в черепа - оформяне на тила. Посвещавайки се на някаква точна, конкретна наука, особено инженерно-технологична дейност или майсторство в един занаят, в някакъв вид производство, обслужване или чиновничество, окултният ученик постига още един висок идеал, завещан ни от Учителя: образцово обществено поведение. Проявява висок професионализъм и будна гражданска съвест. Иска да сме най-добри в труда и учението - не от амбиция, а заради стремежа към съвършенство. На изток това е из-вестната "карма-йога" - топене на кармата не чрез страдание, а чрез преизпълнение на семейните и обществените задължения. Учителят не случайно иска да сме перфектни в един занаят - не само за да сме независими в трудни времена, да не висим на врата на близки и приятели. Има нещо още по-силно и дълбоко: изграждане на* ***емоционална*** *концентрация. Тук вече се стремим към многогодишни и съвършени усилия в интимната връзка, семейството и пр. Не поради църковните понятия за "вярност и нравственост", а от дълбокото разбиране, че сме обвързани с по-слаби същества, които зависят от нас. Ако не ни е писано да сме отговорни към близките, към рода, това се проявява като натоварване и чувство за дълг към* ***други*** *хора: приятели, познати, чужди деца, болни и нещастни, народ, отечество, човечество. Това е един от най-високите Сатурнови центрове - съвестта. Тя се измерва френологически и по други критерии. Но ако някой не е на етап да работи върху обществената си съвест и да я про-*

явява, той трябва да се посвети на някакво професионално съвършенство; ако е музикант – да усъвършенства ***техниката*** *си, да стане виртуоз. Има хора, които са изградили тия Сатурнови центрове и качества в предишни прераждания, те идват готови и за тях това не е проблем. На тях може обаче тепърва да им предстои да изработят центровете, развити в артистите, фантазьорите, поетите, скитниците, импровизаторите, анархистите, "безотговорните".*

. .И така, в този паметен за мене ден на Рила, брат Крум Янакиев Въжаров продължи да ми обяснява надълго и нашироко защо не е трябвало да се развия като човек на вдъхновениягта, хрумванията и импулсите, като художник на свободна практика или талантлив авантюрист. Даже изхождаше от фройдизма и неофройдизма, свързвайки всичко това с учението на Учителя, и разясняваше, че човекът, който не е още слязъл на Земята, който още не иска за погледне реалността в очите и не иска да обедини трите свята – Божествения, духовния и физическия, - обикновено си създава изкуствен рай и система от самооправдания. В него няма и помен от трудов ритъм, от социална отговорност и дисциплина. Той иска да зависи само от себе си и настроенията си, да не живее в нормативно общество. В този субективен "рай" той си живее комфортно и удобно, тъй като не може и не желае да признае обективната истина за себе си и за света. Самò по себе си, това понякога е прекрасно и е типично за много гении, таланти, добри хора и хуманисти, но то създава аутсайдери, които не са стабилни в тоя свят. На тях им предстоят още много въплъщения, докато съумеят да съчетаят в хармония субективното с обективното, индивидуалното с колективното, уникалното със социалното, абстрактното с конкретното, за да могат да слязат на Земята. Венно ми представи виртуален портрет на лицето и тялото ми, ако се отдам на

течението на миналото, на бохемството ми през вековете. ***Има*** *нещо вдъхновено и добродушно, но - пълна пихтия... Образът на Бакхус, вместо образът на Христа и Орфея. Да, често "пихтиите" са ни спасявали живота и са отрязвали и ръката или крака си си за нас, а палачът е с остър нос и развити Сатурнови центрове... Това обаче не е аргумент за ученика, който иска да бъде нещо повече от медиум или гений. Геният е само на Четвъртото стъпало, а Ученикът - от Шесто до Десето. Учителите са още по-горе.*

И именно във връзка с всичко това бе тъй важен за мен разговорът, който проведох с Венно на Рила много, много години по-късно, когато чух тази негова реплика, че някога едва ме е спасил от Художествената академия... Пак повтарям – това важи само за мен и за хората с ***моя*** *хороскоп, с* ***моя*** *еволюционен проблем. Защото за други е точно обратното: били са много прераждания в точните науки и професии, хора на предметната мисъл и практическата дисциплина, еснафи, изпълнители, филистери, функционери, бурмички, механизми, педанти - часовници, в които всичко е предвидимо, перфектно и полезно. Те изхождат от рационализма и прагматизма. Един такъв Посветен, такъв човек, би им казал точно обратното – да започнат до развиват фантазното, отвлеченото, духовното, безкористното, героичното, хуманното, общочовешкото, космичното.*

Благодарение само на една реплика, този ден аз разбрах, че всичките ми саможертви, развявания, милозливости, въображения и фантазии не струват и върха на топлийката пред реалните постижения на адепти като Венно и някои други хора в Братството. Аз тогава вече бях разбрал по много сериозни случаи, които бях наблюдавал, че тези хора излизат нощем в невидимия свят съзнателно и участват в Школата на Учителя, която никога не е прекъсвала; че правят редовно

своите екскурзии по звездите и планетите и в невидимите светове. Понякога, в откъслечни разговори или по телепатия аз слушах техните впечатления, това, което се е случило там – това бяха неща, които не могат да се преразкажат с никакви земни думи! Тези хора, които се бяха нагърбили с най-тежкия физически труд на Земята и с най-страхотни проблеми, неразрешими за който и да е учен, който работи по специалността си, се оказваше, че в едни други светове бяха граждани на Вселената и за тях нямаше недостъпни сфери.

Много често, особено напоследък – даже сега, преди броени дни - имах разговор с един напреднал астролог в Рига, който, подобно на други хора на Запад и в България, казва следното: "Хм, и какво сега? Ако вашият Учител беше истински Учител, Той щеше да остави достойни ученици, а ние не виждаме такива. Явно е, че нямате нито един на високо ниво – нито астролог, нито окултист или мистик, нито маг, който да ни покаже, че Учителят е оставил нещо качествено..." Това е едно общо мнение на хората, които не са имали достъп, не са имали щастието да минат един курс от минимум 25 години при истински Ученици и Посветени от Братството. Може би от гордост и самолюбие, подобни критици нямат равнището да разберат и да допуснат, че такива хора е имало, а може би и сега съществуват. Има си определени причини за такива изказвания, не искам сега да коментирам на какво се дължи всичко това и да правя френологични анализи.

На Рила, един ден, когато се изкачихме нагоре към езерата, аз му зададох директно въпрос – на бате Крум, Венно: "Добре, няма ли шанс и за мене? Знаеш, че не е от нескромност, но винаги си казвал, че питаеш немалки надежди за мене и че имам доста по-развити таланти и центрове от тези на другите приятели. Но тях взимаш горе, а мене не. Защо?..." Защото единствената ми мечта е да попадна в тази Школа.

Аз вече бях чел тогава Крижановска и знаех какво се извършва в Агарта, в Шамбала; вече имах доказателства и единични преживявания в уверение на това, че в Школата на Учителя, предимно на Рила, такива неща ***стават****.. Тогава Венно се обърна и каза: "Виждам проблемите ти. Отдавна схващам, че това е твоята най-голяма мечта, твое основно желание – да попаднеш в Школата сред другите души, изработили вече висшите си тела и сетива да участват в този велик живот. Но на твоето ниво в момента, при което ти не си изработил още концентрация, никой Учител не би си позволил да те пусне в Невидимия свят, в Космоса, защото никой не би могъл да те открие после... Защото твоята мисъл е още крайно хаотична. Защото романтично-артистич-ните умове като твоя никога не мислят дълго време за едно и също нещо и се мятат от един образ на друг, от една мисъл на друга, от един обект на друг, от една фантазия - на друга безспир. Ти и в живота си "морякът на кон" - хвърчиш на 1000 места на ден по сладкарници, вдъхновения, приумици, хуманитарна дейност за любопитни, негодници и егоисти. На всяко звънване при тебе няма отказ. Разпъваш се на кръст, за да угодиш на всички. Балансьорите и "клоуните" като тебе, ще ме извиниш за сравнението, почти до един са добряци и талантливи. Бог вижда това и ви го пише в тефтера. Обаче пише и това, че носът ви на върха е топчест, неизострен, като на пияниците. Ако ти би могъл да погледнеш, ако би имал развито зрение да видиш какво става с душата и с висшите тела на една такава личност, ще видиш, че един такъв човек се мята из Космоса на хиляди и хиляди различни места – и то обикновено не през месеци и дни или даже през няколко часа, но през минути, секунди и мигове. Той постоянно е на безброй различни места в Битието, защото мисли и чувства експлозивно, хаотично, художествено, безотговорно, спонтанно. Не че е виновен.*

Напротив, от такива често излизат шедьоври на духа и доброто, които остават в историята на човешката и ангелската култура. Когато е добър по сърце и богата душа, такъв романтик и мечтател създава едни от най-прекрасните илюзиони във вселената, от които се възхищават всички, даже ангелите се хранят от чувствата и виденията им. Вече ти описах как изглеждат. Моментна снимка, дивен епизод! Нищо че угасват за секунди като букетите от ракети на нова година. Те си имат своето място в екологията и естетиката на всемира.

Тъй като не може да се надскочи, фантазьорът не бива да бъде осъждан. Неговата степен в момента е ***такава****,* ***такова*** *е равнището на неговата еволюция. Засега от него не става ученик. Той може да получава своя опит само по този начин. Това не е нещо, което трябва да бъде критикувано. Има цели йерархии, които живеят по този начин и това е тяхното предназначение. Но когато такъв дух или такава душа се роди на Земята, никой Учител не може да си позволи да я пусне обратно в Небето, защото после не може да я върне. Той* ***би*** *могъл да я открие, но това значи да си губи времето стотици и хиляди пъти да търси игла в копа сено или някаква монета в океана... Други се разтварят мигновено на всички страни и заемат холистичната си форма. Трети все още пътуват с бързината на афекта или на мисълта. Обаче в другия свят ти си там, на това място, за което мислиш - при този човек, при тази душа, при този обект, за който мислиш, който харесваш или не харесваш. И като мислиш за Бетовен, ти моментално се озоваваш в залата, в която се свири негово произведение или където някой е пуснал такава плоча. Не в Акаша, защото и тя се постига чрез концентрация. Ако мислиш за даден живописец, ти мигновено се виждаш в залите и на местата, където има негови картини. Ако мислиш за свой*

приятел или изпитваш чувства към него, ти си при този приятел. Ако мислиш за някой човек, когото ненавиждаш – ти си при него. Ако мислиш за някакво историческо събитие – ти се озоваваш там. А тия, които си представят любимите или желаните особи от другия пол, създават едни от най-удивителните светкавици и плетеници в простора. Създават и други същества и неща, които не са за описване, когато ги обладават във въображението си...

Та ако става дума за тебе, ти постоянно бродиш насамнатам, святкаш като артилерията където не очакват със своите екстази и вдъхновения, но тебе никой не може да те събере, никой не може да те върне.

Така че, завършвайки това свое обяснение, Венецианецът каза: "Ти все още ли не искаш да се запишеш в университета?... Аз ти казвам – ако ти все пак успееш да се съсредоточиш и да завършиш висше образование, това малко усилие, все пак ще бъде някакъв резултат по пътя към твоята мечта. На тебе много ли ти се виждат 4 години?... . Даже и аз, който считам, че сме най-близки с тебе, в никакъв случай не мога да си позволя такъв риск да бъдеш пуснат в езотеричните светове. Това е въпрос на еволюция, на усилие." - И тогава ме погледна пак и повтори: "Е, 4 години с 30-40 изпита много ли ти се виждат?... Йогите се концентрират по 40, 50, 100 години!..."

*Тогава му казах, че ще запиша математика. Той просия и каза, че ако успея да завърша математика, ще съкратя куп прераждания... За други може да важи да завършат готварство или ръкоделие, но за мен важело **това**.*

На математиката се "издъних", понеже няма как да не съм перманентно влюбен... Стиховете и въздишките не са много добро средство да се подготвиш за един изпит. Дори и да си останал в класиката на няколко народа...

И когато записах инженерство и изкарах случайно един семестър, понеже там имаше не само математика и физика, но и рисуване, пак не издържах. Записах българска филология, а Венно въздъхна: "Пак по пътя на най-малкото съпротивление!"... Не че и там няма усилия и наука, 32 изпита. Но той искаше да каже, че специално за мене там няма толкова добри условия за развитие на концентрацията, няма височини, достатъчно трудни за овладяване. Не пренебрегваше филологията като наука и литературата като океан от красота и познание, но лично за мене считаше, че това е област, която ме свързва с миналото ми и не може да развие съсредоточението, както го развиват математиката, физиката, логиката, "точните" и природните науки. Дипломирахме се с две филологии с отличен само няколко души в края на следването, но какво от това? - Ридò на Самоков пред Чомолунгма...

Това е едната страна. Обаче Небето използва всичко и се съобразява със силните ни страни, за да направим все пак нещо полезно в този свят, ако не сме на ниво да бъдем духовни алпинисти. За личната ми еволюция, може би, филологията не бе добра, но за експертна работа по Словото в един век, когато то дойде и идва в България и Русия, става. Става и за библиотека "Прекрасни чудаци", и за някои други публикации тук и в чужбина, и за излизания по телевизията не само в България. Ако човек има 20 сайта в интернет и само в един от тях са влизали над 50 хиляди души, ползата не е като без хич. Ако това е от тщеславие, то ще си проличи в лицето и аурата на човека, но може и да има някакви ползички...

***

Друг случай, който искам да разкажа във връзка с едно мое лично емоционално преживяване, някъде през 1970-71 година. Имах една приятелка, която много обичах и обичам и си

мислех, че тя е единствената, която може да ме съсредоточи емоционално в един фокус – бях готов да се оженя за нея и да бъда с нея "до гроб".. Венно знаеше за нея и дори един ден каза, че май че само тя е можела да ме спаси. Сърдечната концентрация може да е равносилна на 100 завършени факултета по математика. И в годината, в която мислех, че това вече е назряло и може да стане - че и двамата сме вече осъзнали, че сме един за друг и че никога няма да се разделяме, тя реагира отрицателно и аз преживях това много тежко. Тя не изпълни едно свое обещание, направи се, че не ми е обещала нещо и аз се върнах на Рила в извънредно тежко състояние и живеех нормално само с крайчеца на съзнанието си. Впрочем, аз вече не отивах нито на на Молитвения връх, нито на Паневритмия – само лежах там на някоя поляна и си избирах по-отдалечени места между клековете и лежах по цял ден като безумните, гледайки през сълзи небето и нейната снимка или спейки по цял ден. Не намирах никакъв смисъл в нищо. Всичко това беше като на длан пред Венно, с който бяхме всяка година в една палатка. Но той никога не си позволи, никога до този момент не си бе разрешил да се вмесва в личния ни живот, а само ни помагаше по някакъв таен начин. Беше безкрайно деликатен. Всяка вечер аз, с гръб към него в палатката, си плачех без глас. Стремях се да не се разбере, сякаш той не знае и не вижда всичко...

Когато по едно време се обърнах с гръб към стената на палатката (този случай съм го разказвал нееднократно на някои приятели досега), аз усетих нещо топло през плата на палатката, чух звук и разбрах, че това е животно. Разбрах, че това е едно куче, което беше легнало и си беше допряло гърба до моя през палатката. Така ние взаимно се топлехме, но физическото стопляне не беше нищо в сравнение с това, което усетих като участие, като помощ – просто това същес-

тво ми топлеше душата. Тази Сила, която го беше изпратила, бе намерила най-подходящия начин да ми се помогне в този труден момент. Сякаш това животно усещаше моето тежко състояние и постоянно скимтеше, през цялата нощ. Тихичко скимтеше, сякаш плачеше заедно с мене. Сутрин, все пак, въпреки състоянието си, аз си представях къде искам да отида – на различни места по Рила. Казвах си, че искам да отида на еди коя си поляна или на еди кой си връх. Най-странното беше, че това куче тръгваше пред мене сутрин и отиваше точно там, където аз си бях определил да остана през деня. След това изчезваше някъде. И вечер, когато се прибирах в палатката, то идваше и лягаше по същия начин, допирайки гърба си до моя през платното и цяла нощ лекичко, тихичко проскимтяваше.

Интересно е, че подобни случаи с животни на Изгрева и на Рила е имало много по време на физическото присъствие на Учителя на Земята, както и след това. Много добре помня какво ни разказваше Теофана Савова за едно куче, което Учителят бил пратил да ги пази пред палатката, когато тя е живяла със сестра си на Изгрева.

За коравите души тия сълзи и въздишки може да са непонятни и един отдавна отминал етап (а може би и предстоящ...), но в живота и литературата е пълно с Ромеовци и Жулиети, с Лейли и Меджнуновци, с Дантевци и Петрарковци, с млади Вертеровци и пр., които не могат и не искат да живеят без любов.

Друг извънредно важен случай, който се оказа кардинален в моя живот и в който основна роля изигра пак бате Крум. На 26 години разбрах, че моят идеал да вървя по пътя на аскетизма не е моят път и че Учителят няма предвид физическата девственост, монашеската, калугерска "брахмачария".

Не точно това е чистотата на ученика, което ни го бе обяснявал Петър Филипов.

Какво се случи конкретно? – Един ден, след като вече е бил изключително назрял моментът да реша този въпрос, но не съм го осъзнавал; след като аз бях вече станал опасен за самия себе си и за околните, понеже проповядвах активно така наречената "чистота и девственост" и някои бяха на път към психиатрията, най-после Венно се намеси. Вече има--ше не един и два случая между приятелите, при които възникваха ярки характеропатии и ставаха психически дерайлирания и даже самоубийства поради този вид фанатизъм. Официални и небесни статистики също потвърждават това. След като някои приятели бяха вече попаднали в психиатрията заради твърдото си решение да следват този остарял път, който не е за тях, явно Небето е решило да ми помогне да приключа с това мое минало. Защото не осъзнавах, че съм бил такъв много векове и това сега е започнало сериозно да ми пречи и примерът ми да става опасен и за другите. Защото някои млади хора ми подражаваха сляпо.

И един ден, рано сутринта, ние се видяхме с една приятелка, която ми каза: "Ние днеска с тебе ще се разхождаме цял ден из София." Не ми каза защо, но тя по интуиция е знаела или й е било казано отгоре, че трябва. Ние не бяхме общували много с нея, но бяхме приятели от Братството и съседи на Изгрева, когато живеех сам в къщата на вуйчо ми Славчо - той тогава беше в Швейцария. И ходейки из града, шляейки се, както се казва, без определена цел, ние видяхме стотици леки коли с тъй наречените "щастливи номера". Младежите вярвахме тогава в такова едно съвременно поверие, че ако номерът на една кола е от двете страни еднакъв или симетричен, т.е. 21-12 или 21-21 и т.н., то това е щастлив номер и то е едно предзнаменование за нещо хубаво, което

може да ни се случи. Във всички векове е имало такива поддържащи човека суеверия, а може би и нещо истинско. Този ден ние видяхме стотици такива коли, което по никой начин ме можеше да се обясни с никаква теория на вероятностите, защото почти всяка срещната кола беше такава. Но най-фрапиращото беше (и в това аз просто мога да се закълна, ако имах такъв навик), а и тя е свидетел на това и би могла винаги да го потвърди, че ние видяхме нещо абсурдно: пред нас минаха и всички автомобили, които бяха с еднакви цифри, т.е. четирите единици, четирите двойки: мина и кола с четирите тройки и пр. В течение на този ден ние видяхме и кола с четири четворки, четирите петици и пр. – абсолютна фантастика! Това по никакъв начин не може да се обясни, освен с намеса на Небето. Ние бяхме силно впечатлени – включително до четирите деветки видяхме коли. Някой би могъл да каже, че си измислям, но нали има акашови записи?... Това никога не може да се забрави. Ние бяхме тъй сащисани от това, тя самата не знаеше за какво точно става дума, но тя е била усетила сутринта, че този ден ни се дава с някаква много важна цел. Тогава тя ми каза, вече някъде привечер: "Днес е ден, в който ще ти се случи нещо изключително важно и от което зависи целият ти живот от сега нататък!" И ***тя*** *не знаеше точно какво, но и да е знаела, не ми го каза. Имам някъде нейна снимка и ако я намеря, ще я сложа тук за пълнота на разказа. Не ми е неудобно, защото* ***не тя*** *бе първата жена в живота ми, а* ***друга*** *тази вечер... Защо за Небето е било толкова важно да се осъзная в този план, и досега не знам съвсем точно. Може би знаят душите на 4-те ми прекрасни деца. Не се знае колко чифта диамантени пантофи са изтъркали те или ангелите им, докато изгонят калугерските ми дяволи... Е, лошите хора в "братството" говорят, че съм имал много повече деца, но нали Бог гледа? Нали всичмко се снима в ака-*

шовите филми? Включително и това, дали официалните ни деца са наши биологически - или само сме ги припознали...

Доколкото "нашите" деца са "наши" - и в езотеричен, и в буквалния смисъл, не трябва да разкриваме никому... Не винаги да припознаеш едно дете значи точно ***ти*** *да си му бащата, особено когато майките не са сигурни кой е точно или предпочитат да не казват. Не от страх, а от висок идеал - както ще правят съвършените жени на бъдещото човечество и както живеят всички в Свободната Вселена.. Мисля обаче, че имам един грях: не се съгласих да припозная още едно дете, когато една мила и кротка позната от духовните среди ме помоли за това. Само защото тогава бях вече женен и жена ми не се съгласи... А момченцето й беше като ангел и аз цял живот се питам дали не го лиших от нещо, което е искал Бог от мене. По-късно се успокоих - разбрах от беседите и от едни други текстове, че децата без бащино име и фамилия са синове и дъщери Божии.*

Освен това, не винаги едно дете се зачева и ражда ***физически*** *- ние извикваме най-различни духове за вселяване или обитаване около нас и без нужда от плътско въплъщение. Не винаги едното или другото става чрез класическото сливане на мъжа и жената - в сакралните науки и тайнства има случаи, когато едно зачеване или невидимо раждане става само при среща на очите на две души, определени да го извикат на Земята. Романтичната поезия на Изтока е пълна с влюбени, които се поглеждат и падат на земята от чувства. Това не е "нисш" астрал, това е* ***Зачеване****! В бъдеще децата ще идват на земята точно така и по други красиви начини, не по-малко силни и красиви от най-шеметните огнения при допир на кожите... Не че плътският контакт без микрон разстояние не е нещо божествено и свещено. Най-великият Учител, когото познаваме, казва неднократно, че всяка майка си остава ви-*

наги девствена, ако е заченала от човек с дух и душа. Не е изключено и някои мъже, нарочени за "разпуснати" от човешките клюки, да са си останали целомъдрени в очите на Бога, понеже това личи от чистотата на кръвта и на аурата им, невинността на лицето и погледа. Както ще разкажа след мал-ко, точно това ми цитира от една беседа и Венно, когато вече мислех за самоубийство, понеже онази вечер бях решил, съм бил загубил "чистотата" си... Един Посветен, който засече това, на другия ден ме бе изгледал ледено и престана да ми говори. Друг ме сканира със смесени чувства веднага след "паметната" за мене нощ и ми го каза, но не ме утеши. Тия хора виждаха всичко! Ние сме ***колектив***, ***един*** *организъм в Школата, не можем да не бъдем загрижени и съпричастни. Трети Посветен и Адепт, също бил при Учителя десетки години и много векове, и той реагира незабавно по моя случай, но по съвсем друг начин. Не само че ме посрещна топло и сияеше целият от радост, но ми показа и думите Учителя черно на бяло в един от томовете Му: "Чистота и девственост значи изпълнение на волята Божия".*

И така, още същата вечер, съвършено неочаквано за мене, (бях у дома сам – моите родители бяха заминали на море) дойде в къщи една много моя близка приятелка, към която аз имах много силно чувство и за пръв път на тази възраст – на 26 години – аз стигнах до интимно преживяване с жена, както всички нормални хора. Аз обаче съвсем не бях готов за това психически и идейно. Ето защо преживях много тежко своето "падение", както считах тогава. Взех това за най-големия ми провал в живота и за пълен крах, тъй като много години наред се бях молил с една молитва Господ да ме убие на място, ако ми се случи да имам връзка с жена. И поради влиянието на някои източни школи и локални мъдреци от Братството, проповядващи физическата девственост като

задължителен път и метод за ученичество и за възлизане към Бога, аз изпаднах в много силен вътрешен смут и стигнах до отчаяние. В този дух няколко години ме бе възпитавал онзи брат от Братството, който изигра огромна роля в нашия живот – на няколко души и неизвестно на колко още в България, - който именно ни възпитаваше така и тълкуваше учението на Учителя и Неговите методи по този начин, давайки ни личен пример. Това беше брат Петър Филипов, към когото аз веднага след тази нощ тръгнах, с надеждата, че той ще може да ме утеши и да ми обясни има ли някакъв начин да изляза от "калта", тъй като мислех, че вече съм отписан от Школата и живота напълно.

И наистина, именно във връзка с този случай, който се оказа повратен момент в живота ми, трима души от Братството – първият П.Филипов, вторият е брат Борис, и третият – Крум Въжаров - реагираха по три абсолютно различни начина. Ето, трима души, мога да кажа глави на цели направления, цели школи, реагираха по три различни начина! И тримата засякоха "падението" ми, никой не им бе казал нищо и нямаше как. Аз и при тримата отидох последователно още на другия ден до обед и те ми дадоха да разбера, че са "засекли" тази случка, която за мене беше фатално събитие. Но оценката на всеки бе крайно различна – едната крайно отрицателна, едната - двусмислена, а третата крайно поло-жителна, за което аз сега ще ви разкажа. Днес със сигурност мога да кажа, че третата ми спаси живота.

Значи, първият човек, към който аз тръгнах на следващия ден, беше брат П.Филипов, при който се бяхме събирали много често и бяхме преживели изключителни състояния, изключителни неща в сферата на мистичния път на ученика. Тези огромни постижения, които той имаше и предлагаше на нас според методите, които той представяше за централни

в учението, бяха една много висока летва за нас. И аз мисля, че после никой от нас не издържа на темпа на този брат, на темпа на един ученик, който може би си остана светец в този класически смисъл – да няма сексуален живот. Когато вече се приближавах към неговия дом, в който вратата винаги беше отворена за мен и даже той винаги излизаще да ме посрещне още когато бях зад ъгъла, аз го видях да копае в градината си. Беше напълно ясно, че той ме е видял отдалече, защото това беше очевидно и аз вече се приближавах към портата му и мислех, че ще я отвори и сега – както винаги в такива случаи, той ни виждаше предварително и ни отваряше. Тези хора виждат всичко, както и Учителят е виждал много хора отдалече. Той е виждал вътрешно, че идват, така и брат Петър не веднъж ни е посрещал – знаеше и отваряше вратата често миг преди да звъннем. Той си върши работата, но получава сигнал и излиза и посреща даден човек, на който държи. Или пък, ако трябва да не се види с някой, той просто не отваря – предварително знае. Този път той беше в градината, така че беше много по-лесно да се приближи и да ме посрещне на външната врата още. Но аз видях как той все по-съсредоточено и по-съсредоточено копаеше в градината си и аз дори се позабавих. Значи, който и да се спре отвънка на мрежата на 3-4 метра от него, не може да не му направи попадне в периферното зрение и той да не си вдигне главата, защото един адепт е изключително чувствителен, сензитивен и ясновидец. Аз имах надеждата, че ще ме покани. Но той се намръщи още повече и ми даде да разбера, че между нас повече не може да има нищо. Едва дълги години след това – няколко години след "случката" – той благоволи да разговаря с мен отново, но далеч не така мило, както в началото. Едносрично и служебно. С други думи, аз бях отписан от неговия списък - от хората, за които той бе привикал, с надежда да издържат този основен изпит, спо-

ред неговото разбиране, за "чистота и девственост" на ученика.

Вторият човек, при който аз отидох с надеждата, че може да ме успокои и да ми даде начин да се "изчистя", ако въобще това е възможно, както тогава си мислех – да изкупя огромната си вина, - това беше брат Борис. Много добре си спомням, че тогава се бяха събрали няколко души при него. Имаше и чужденци и някой им превеждаше. И той тогава ме погледна в очите и започна да разказва една приказка за някакъв царски син, който слязъл на Земята и не успял да опази чиста дрехата си и я ***опетнил****. Това аз възприех като пряко засичане на моя случай, понеже той, разказвайки, ме гледаше "в упор", но разказваше всичко това с благ тон. Изводът му беше, че това е било неизбежно в пътя този царски син, че това му е било в кармата. Не че е фатално по принцип, но е било пример как изборът на партньора може да ни размъти аурата и да ни забави еволюцията. Аз сега не си спомням как завърши тази приказка, в която той фиксира моя случай и даде оценка и перспектива за трансформация, за ново развитие. Но спомням си, че наистина бях останал с двойствено впечатление за това, което брат Борис беше изказал. Удивен бях от констатацията, която и той бе направил по вътрешен път, но, от това не ми стана по-леко.*

По тази причина се е наложило да се намеси "Третият". Той изигра основна роля в живота ми именно във връзка с това събитие. Тази изненадваща положителна реакция на Небето, на Учителя чрез тази изключителна личност, ми даде криле, даде криле и на приятелите, оплетени от влиянията на други школи, на други личности, а аз им бях нещо като пример... Те обикновено вкарват много души в неразрешими противоречия и някои даже загиват. Има хора, които се самоубиха по тази причина; други са се разболявали, трети са полу-

дявали, четвърти развиват ярки психопатии и характеро-патии, които върлуват и до ден днешен в много общества, включително и в тъй нар. "бяло братство". Пети не полудяват, но стават на бабички и дядовци, които фъфлят Учението с цитати и, кой знае защо, стават ***авторитети*** *за някои. Това са хора, които са възприели неправилно някои от твърденията на Учителя и са си въобразили, че интимният живот между мъжа и жената е грешен. Или че не е грешен, само когато е за създаване на деца, а през останалото време, даже и когато спят на един креват, не трябва да се пипат. Ние сме наблюдавали как изглеждат и знаем колко са здрави такива хора, въпреки че сме израсли край тях и ги обичаме. Без да искаме да критикуваме, можем със сигурност да кажем, че не познаваме такива, които да вървят по пътя на подобно самоизмъчване и да останат хармонични, млади, здрави и прекрасни. Поне аз не познавам такъв човек. Виждал съм възрастни монаси от църквата или девственици от други общества, но те са с несъвършено тяло или строги, измъчени лица. Гледа те отчуждено и строго и се кръсти, когато види разголено момиче по улицата... Петър Филипов точно затова ни съветваше да гледаме нагоре, когато вървим из града, за да не ни попадне погледа на нещо съблазнително...*

Да цитирам ли сега тук няколкостотин мисли от беседите в защита на интимната любов и голотата?...

И така, през един слънчев ден на септември 1968 год. брат Крум - нашият любим Венно, - ни поведе през Костенец една група приятели към Белмекен. Колкото и прелестен да бе денят, толкова по-тъмно и ледено беше на душата ми. Аз считах, че съм загубил смисъла на живота си. Не можех да си намеря място! Въпреки че беше още в началото на септември (току-що бях приет за студент), беше още твърде топло и ние бяхме взели със себе си спални чували, с намерение да

*спим навънка, ако е възможно. По пътя нагоре ние срещнахме един възрастен турист, който сподели, че е повече от месец в планината и че не само в това време, но и през целия си живот като турист никога не е виждал "**по-сияен и по-прекрасен ден от този"**. Сякаш нарочно го каза по някаква причина точно на мене, поглеждайки ме особено. Много по-късно се сетих, че разни посветени и адепти от Агарта се "мотаят" по света и особено в планината, с надеждата да ни влеят нещо в главата. Наистина, ние се дивяхме, че въздухът беше невъзможно свеж и прозрачен. Беше тъй приятно и чудно, че и ние, които толкова много сме ходили в планината, чувствахме, че сме попаднали за пръв път в рая – нещо съвсем, съвсем необиковено. Това обаче не помагаше на мен да ми стане по-леко. В групата беше и тази приятелка, с която аз бях "прегрешил". Въпреки кристалния ден и въпреки че бяхме една съвсем "вътрешна" група – най-приближени на Венно, - във въздуха се усещаше как приятелите трескаво мислят за това, което се беше случило, тъй като сигурно някой "дух" беше разпространил, че "крепостта вече е превзета". Приятелката се е била раздрънкала по телефоните още в ранната утрин... Това беше до такава степен некоректно, че още на следващия ден след онази паметна вечер ми се обадиха чак **от Париж** да ме питат вярно ли е... И вълненията около това кой е правият път и падение ли е физическата връзка между мъжа и жената, продължаваха разпалено. Тъй като много от приятелите бяха все още силно под моето влияние, след като години наред аз бях най-яркият трибун на така наречената "чистота" и "девственост" или "брахмачария", положението не бе никак лесно. .Използвам източния термин, защото ние тогава много го употребявахме – не само него, но и други като "самадхи", "ниралвакалпа-самадхи" и пр., въпреки че основният ни път е пътят на Словото и Делото на Учителя. Аз се*

скъсвах да убеждавам младите хора с приказки и чертежи как, като се запуши тапата отдолу, кундалини тутакси почва да се изкачва нагоре като по термометър и затова сахасрар ни е вързан в кърпа... Едно източно учение отпреди хиляди години, което не е претърпяло никаква еволюция. Тогава още не знаехме за "тантра" - един опит на Небето да спаси фанатиците от рухването в идеологическата бездна. Тия стари модели и учения, малко по-късно Венно ги нарече "пълни фантазии".

Така, ние се изкачихме и привечер бяхме вече около хижата. Беше тъй топло, че решихме да спим навън. Накладохме огън, попяхме си, поговорихме – и със спалните чували осъмнахме сутринта със скреж по нас и по тревата, защото беше вече септември - но щастливи. Естествено, с изключение на мен... Станахме и се заизкачвахме в ранни зори към връх Белмекен. Там ние не бяхме в състояние да си кажем и името от следващото чудо след предишния сияен ден. След посрещането на изгрева, дълго време не можахме дори да запеем, защото тишината беше тъй божествена и зашеметяваща, че даже ти се замайва главата. Чували ли сте в такава тишина как ръкопляскат милиони ангели? Небето и панорамата бяха тъй кристални, че дори и молитва и духовна песен, чувствахме, че ще накърни това великолепие. Все пак, по някое време пропяхме, прочете се беседа, помолихме се – но и бурните облаци и гръмотевици, които се носеха в духовния въздух и на които аз бях епицентърът тогава, не можеха да бъдат пръснати веднага даже от този наистина съвършено необикновен ден. Приятелите до един, не само на този връх, но и из цяла България и отчасти в чужбина, поради "братското радио", в този момент се пукаха по шевовете от мислене дали наистина съм пропаднал и дали калугерството е единственият път към Бога.

Естествено, че Венно през цялото време е съзнавал и виждал това, защото думите, които каза след малко, са паметни за мен и за всички приятели, които бяха на върха, и този проблем и тази мисъл занимаваха всички дори и там, въпреки че някои може и да не са знаели. Токът се предава по индукция. Мълвата беше разпространена от "някого" нашироко, което личеше от разговорите по пътя към Белмекен и погледите към мене, въпреки че аз мълчах като гроб, тъй като ми беше невъзможно да проговоря. Въпросната приятелка гледаше гордо и победоносно...

Що е грехопадение? Грехопадение и грях, престъпление ли е, че някой е допуснал в живота си да има физическа връзка с другия пол? Изреждаха се километрични аргументи и цитати от Учителя в полза на разбирането за чистотата като физическа девственост – защото в Учителя има и такива изказвания. Други плахо цитираха една-две противоположни мисли... Аз тогава все още не бях специалист по противоположните мисли и цитати от Учителя, тъй като едва след това се въоръжих и спасих с тях. Кръстих речника си "ДЕС" - "Диалектическа енциклопедия на Словото", цитатна книга с по тези, антитези и синтези, с академични отправки. Тезите на Учителя в защита на половия живот са не по-малко от антитезите, но и да ги знаех тогава, пак нямаше да имам съзнанието да ги осмисля, тъй като убежденията ми бяха твърдо циментирани с други цитати от Учителя, които ми бяха набили в главата някои хора. Тези хора реагираха мигновено и като със сатър, ако им покажеш страницта с такава мисъл в някой отпечатан том - даже и тия, които ги е проверявал лично Учителят. Обясняваха без замисляне какво всъщност е искал да каже Той, понеже не бил го казал в буквалния смисъл. Или обвиняваха стенографите,че били измислили такива думи в Неговата уста за самооправдание, понеже и те (някои от

тях) били вече омърсени и пропаднали и си признават това публично. Не съобразяваха или не искаха да помислят, че подобна мисъл не фигурира на това място в останалите стенограми на същата беседа не защото не било казано такова нещо от Учителя, а понеже "пропадналите", в които има и любов към Истината, не смеят да съкратят и една буквичка от Словото Божие.

И в тишината, когато ние всички бяхме едновременно захласнати от това утро и странно замислени след един кратък разговор върху беседата, която четохме и която по един удивителен начин касаеше точно този проблем, Венно каза:

- Знаете ли за кого днес се дава тази прекрасен ден? – Дава си за... (спомена името ми), защото той за пръв път реши правилно проблема, който чука векове наред на вратите на неговата душа.

Сякаш над Белмекен бе паднал гръм!

В тези лични спомени, които разказвам, нямам за цел да доказвам или да оправдавам това или онова, защото доказването е "левият път". Ние не доказваме правотата си и не аргументираме постъпките си. Но ми се ще тук да спомена за някои неща, които ни е разказвал брат Борис, и за удобство сега направо ще копирам тук този спомен от една книга, въпреки че той ми го е разказвал това и лично.

Този случай е известен на много хора и са го разказвали и други. Става дума за ученика на Учителя Петко Гумнеров. Брат Борис разказва следното:

"Аз съм разправял често този случай. Един от възрастните братя, П.Гумнеров, беше направил някаква погрешка. Голяма "погрешка"! Голяма погрешка за онези години: беше целунал едно момиче... Как е станало и как го е целунал – това знаеха възрастните приятели. Те строго

го осъдиха и отхвърлиха, като че ли е вън от Братството. Аз тогава бях младеж на 22 години, а те бяха възрастни братя. Тяхната представа за морала беше друга, но заради тази целувка след време се развиха драматични събития, които ще разкажа при друг повод, защото ис-торията е дълга и поучителна за много хора, както и за цялото Братство.

И сега, на този събор, присъства Петко Гумнеров. И някои от групите не искаха да го приемат, защото според тях Петко беше направил грях. Той беше останал самичък – беше "греховен" за всички. Така, както бе угнетен от постъпката си, както бе измъчен от презрението на всички, той беше един почти отчаян човек. Никой не го приемаше в групата, за да може да се качи горе в горницата и да се помоли заедно с тях. Не го щат! Всички групи се изредиха в горницата да си направят молитвата. Тази задача беше приключена. Тогава Петко минава случайно покрай вилата, Учителят излиза и му казва: "Петко – той се спира, - ела да излезем двамата да се помолим горе." Братът остава като втрещен. Учителят го взема под ръка и влизат горе, направят си молитвата както трябва – не бързат, защото всички групи са вече минали, слезли са долу и са се разположили. След известно време слиза отгоре един възроден Петко. Слиза усмихнат, просветнал. От очите му текат сълзи от радост; до него е Великият Учител! Всички устремяват погледа си към тях. Петко целува ръка на Учителя и си отива. Приятелите мълчат и наблюдават гледката. Това е едно живо човешко възкресение!

И оттогава Петко не го измъчваше туй, че приятелите го пренебрегват. Те продължиха да го пренебрег-

ват, понеже онази целувка стоеше пред тях като смъртен грях.

Но след известно време заради тази целувка се развиха такива събития, след което нещата се промениха коренно, защото развръзката на тези събития беше драматична и поучителна за всички. Какви бяха те, ще ви разкажа друг път."

"Ето как е започнала цялата история – разказва следващия път брат Борис. – Домът на Петко Гумнеров беше отворен за всички. Той стана Божи дом. Тук Учителят живееше, приемаше непрекъснато гости и държеше пред отворения прозорец своите беседи. Българите по онова време тачеха неделята и селянинът и гражданинът не работеха този ден. По селата ходеха на черква сутрин, а следобед правеха кръшни хора по мегданите. Гражданите в градовете сутрин посещаваха черквите, но не всички. Пълнеха кафенетата, а вечерта всеки се запиляваше там, където му душа искаше.

За нашите приятели неделята също беше Божи ден. В двора на чичо Петко бе пълно с народ.

Един ден, като вижда толкова много хора в градината, кой знае как се повдигат в него светли чувства и той развълнуван прегръща едно малко момиченце на 10 години и го целува. А чичо Петко е женен, но няма деца. Да целунеш чужди деца пред толкова народ – не е прието и разрешено от тогавашните порядки. Другите приятели виждат това и за тях това е голям грях – голям срам! Да целунеш едно момиче! И то в градината пред всички го прегръща и го целува... Тогава тези неща не се допущаха. Моралът бе друг – много строг. Да се видят млади прегърнати по улиците и да вървят, както това сега става и се

прави, и че дори се целуват... Тогава такова нещо бе изключено. Други бяха времената – продължава разказа си брат Борис. - След тази целувка започва една глъчка - кампания срещу него и общо недоволство. Събират се възрастните приятели и осъждат чичо Петко. А през това време Учителят не е в София, а в Сливен. Заедно с група приятели са опънали палатки на Сините камъни – там, до извора на "Кушбунар".

Приятелите правят съд; ускоряват го и го "изключват" от Братството. Казват му: "Ти вече не си брат. Не си от Братството!" Като го изключват, решават, че Учителят не бива повече да живее у чичо Петко, защото той вече е опозорен. Тогава един от богатите членове на току-що формирания съд предлага хубава стая в удоб-ната си голяма и богата къща с прислуга. Това е един богат човек, голям издател – ръководи военното издател-ство, където има фирма "Лазар Котев и Гужгулов". Има складове за литература на ул."Бенковски" 19. Освен това той притежава единствения склад на всички теософски книги на ул. "Алабинска" №37. В неговите складове се държат отпечатани беседи на Учителя – беседите "Сила и живот". Изобщо – преуспял и богат човек.

Тогава той решава да финансира и плати пътните на една делегация от трима човека, които трябва да отидат в Сливен при Учителя и да съобщят решението на съда, че чичо Петко е изключен от Братството и че Учителят трябва да се прехвърли да живее в богатата къща на Лазар Котев. Така те съставят тричленна комисия. Вторият член на комисията е Тодор Бъчваров. Той е общественик и теософ. Издава библиотека "Духовен живот" и чрез нея издаде много окултна литература. Движеше се и в нашите среди, познаваше Учителя, но го взима-

ше за обикновен човек - човек, макар и по-напреднал; учен и по-преуспял проповедник...

Третият член на комисията бе Иван Радославов, прогимназиален учител по история. Една изключително надарена личност, историк с голям дар слово. Около Учителя е още от първите години.

И така, тричленната делегация тръгва от София за Сливен да поднесе пред Учителя своето решение.

В същото време сестра Паша сутринта полива на Учителя да се измие. Той й посочва на запад три облачета и й казва: "Днес ще имаме гости, трима души от София – цяла делегация..."

След закуската Паша си взима сбогом и си тръгва – бърза за влака. Брат Шишманов я изпраща и съпровожда до гарата. На пловдивската гара тя трябва да смени влака и чака да дойде влака за София. Ето, влакът от София пристига и оттам слизат трима братя. Те се срещат и запитват Паша: "Ти откъде идваш?" – "Идвам от Сините камъни, където е Учителят." А брат Иван Радославов, понеже са близки с нея, й се доверява: "Отиваме при Учителя на Сините камъни, обаче тайно – никой да не знае..." Паша се усмихва: "Учителят вече знае за вашето идване – "трима братя – делегация от София." "Откъде знае – никой не Му е писал?! Никой не знае за нашето заминаване!" - "Да, Учителят прочете това нещо на небето..."

Братята са поласкани. Виж ти! Невидимият свят предупреждава за тяхното идване... Това дава кураж на братята и ги насърчава.

Пристигат на Сините камъни. Учителят ги посреща сдържано, сериозно и строго. Братята застават пред Него и Иван Радославов започва да излага случая. Той говори така вдъхновено и убедително, че другите двама от

делегацията слушат със зяпнали уста и само кимат с глава, потвърждавайки, че са съгласни с Радославов. Учителят обаче мълчи, смръщил чело. Дълбоки бръчки са се врязали в челото Му, нито дума не казва. Колкото повече говори братът за вината на Петко Гумнеров че е целунал онова 10-годишно момиченце по вътрешен импулс, толкова Учителят става по-строг и гневен. Свършва братът, Учителят мълчи, става чак неудобно. Братята се чувстват неловко.

Накрая Той се обръща към Радославов и му казва са́мо една дума: "Осра се!" Останалите не могат да повярват, че Учителят е способен да каже такава дума, защото те знаят, че се осират само малките деца и старите хора, и то при особени случаи... А тук такава дума не върви, след такава дълга реч и пред такава делегация. Но след няколко секунди те усещат действието на тази дума, навеждат глава и се засрамват. Изведнъж Учителят отсича: "Вие извършихте една голяма глупост!"

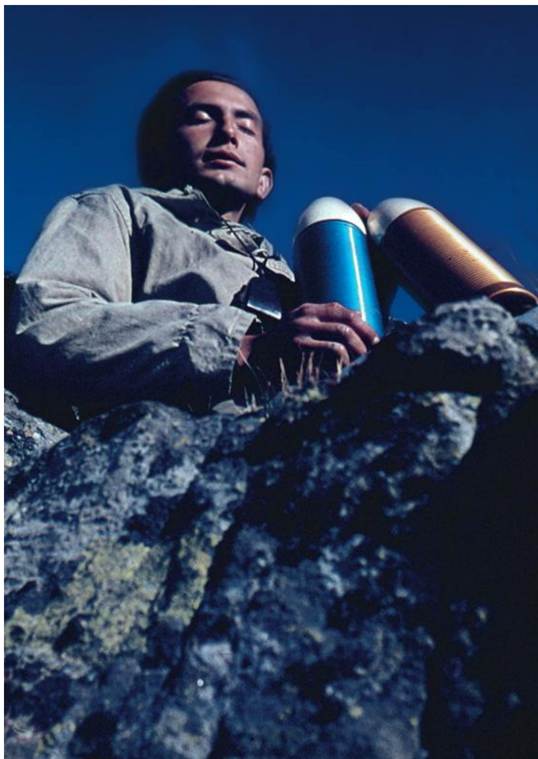
Братята остават като гръмнати. Всичката им увереност пропада. И Учителят продължава: "Ученикът няма право да коригира Божественото! И понеже вие си позволихте да коригирате Божественото – ето какво ще ви се случи: единият от вас още тази година ще си замине, вторият от вас ще изгуби богатството си – ще остане последен бедняк, а третият от вас ще остане сам-са-мичък и никой няма да го погледне."

Братята си отиват като попарени още същия ден. Лазар Котев, който финансирал пътуването на делега-цията, следващата година фалира и от богатството му не остана никакъв помен.

Тодор Бъчваров си заминава още същата година и двамата от делегацията приъстваха на погребението

му. А Иван Радославов дочака дълбоки старини. След като онзи предприемач го излъга и му се ипотекира къщата и мястото, той трябваше да дойде да живее на Изгрева в една барака. Дъщеря му Люба се помина, а след нея и жена му и той остана сам-самичък..."

Учителят! Милият наш Учител! Единствен в света! Ако не беше Той, досега милиони щяхме да сме в гробищата.

И сега се връщам отново на събитията на Белмекен през септември 1986 г. и продължавам разказа си. Преди него помествам тук ***една моя автентична снимка от същото утро на Белмекен,*** *за което разказвам. Някой ме е снимал с моя апарат минути след като Венно бе казал тия думи за мене. Скромно или не, слагам я. Няма и следа от гръмотевичната буря, която се бе разразила в мене атпреди няколко седмици до няколко минути преди снимката. Но едва днес, 45 години след този ден,, ко-гато редактирам тия свои спомени, аз осъзнавам, че двата термоса, които държа, са също ясен символ.* ***Истината и Мъдросттта, студеното и топлото трябва да се целунат, не да ни правят на парчета****. В оригиналния диапозитив се виждат два лъча над главата ми, но това може да е било дефект, не трансцендентална фотография. Може и да съм ги изтрил във Фотошопа. Ако са били истински, те са израз на Смирението. Когато ученикът се смири и разбере*

най-после Учителя си, над главата му се появява Втори Лъч. Но това за мене повече прилича на фантазия - ние сме много по-долу дори от гениите и светиите, за Ученик и Апостол е твърде рано.

След този ден настъпи дълго душевно спокойствие в мене и аз разбрах, че не бих могъл да преживея живота си без близка и сродна душа, т.е. без любима жена, и често се стремях да открия такава душа в живота си. Затова допуснах и брака си, затова се родиха и тези прекрасни деца. Но това, че туй не се получи и до ден днешен тъй, както го очаквах и мечтаех да стане, има някакви други, сложни причини. То не отменя думите на Венно, че ***правилно*** *съм решил основния въпрос, който е трябвало да реша в това прераждане, а означава нещо, което аз и до ден днешен не мога да си го обясня.* ***Имах*** *хипотеза, но до края на физическото присъствие на Венно на Земята аз не му зададох този въпрос.*

Какво е имал предвид и как се обяснява това, което той каза, аз го узнах след много години. Едва наскоро една приятелка ми каза нещо, което той е казал именно през 68-а година, когато се случи това нещо на Белмекен. Още тогава, на Рила, той бил казал на другите: "А сега той (споменал моето име) дълги, дълги години няма да може да си намери намери жена." Значи, една много противоречива ситуация: от една страна, Венно ме насочва към един нов път, а от друга страна, с неговата опитност и мъдрост и вероятно виждане в бъдещето, той още тогава прогнозира, че дълги години няма да мога да разреша този въпрос, няма да може да се намери за мене подходяща жена. И наистина, независимо от щаст-ливите случаи, които човек може да има в живота си, стабилен брак и стабилна връзка в това отношение досега никога не се осъществи – по някаква дълбока причина, която Венно я е знаел, но аз не можах да го запитам защо е така.

Но – пропуснах да разкажа един наш разговор с него. Две-три години по-късно, именно във времето, когато ми се случи онова, което разказах за кучето до палатката, което се беше опирало на гърба ми всяка нощ и така ми беше помогнало по този начин. Точно по същото време в мене отново се появиха колебанията и съмненията не съм ли аз сгрешил и не трябва ли да се възвърна към идеала и към практиката, която ми е твърде добре позната от пещерите на Изтока и от манастирското ми минало в моите западни прераждания, където аз съм търсил, както хиляди и хиляди достойни мъже и жени, спасение в това, което те наричат "целомъдрие", "девственост", "чистота". Той, Венно, един ден се обърна към мене и каза: "Толкова години аз никога не съм те разпитвал, никога не съм се месил в тази твои проблеми, защото това е закон, че нямаме право да се намесваме в интимния живот на ближния по никакъв начин. Но все пак аз виждам, че за тебе това е един много труден проблем и затова искам да ти задам ясно и точно въпроса: "Какво наричаш ти "девственост" и "чистота"? Как го възприемаш, как го обясняваш, какво определение му даваш?" – И аз, тъй като вече се бях дълбоко разочаровал от опитите да постигна хармонична интимна връзка с близка приятелка, бях вече на път да се възвърна към предишните си позиции и тогава му отговорих: "То е ясно какво значи девственост и чистота. Никакво докосване до противоположния пол – само духовни, платонични контакти!" И той каза: "Съжалявам, но аз трябва да ти кажа, просто да ти цитирам една мисъл от Учителя, която на много места се повтаря в беседите под една или друга форма." – И той, казвайки ми откъде е точно е в един том беседи, ми цитира една мисъл от Учителя, която ме накара да се замисля дълбоко: "Девственост и чистота – това означава изпълнение на волята Божия." Вече в каква форма се изпълнява волята Божия, това е

въпрос. Има мисли в беседите, които са много по-широки, много по-дълбоки от това, което се възприема в някои религии, в някои течения, или по начина, по който възприемат самия Учител и беседите не малка част от неговите последователи. На друго място Тай казва, че не е важно дали окултният ученик ще се жени или няма да се жени, но е важно дали, женейки се или не женейки се, той изпълнява волята Божия.

И заедно с това, в скоби, аз бих искал да спомена за един проблемен момент в общуването ми с Венно – бате Крум, - при който ми се струва, че той натисна малко по-силно педала, отколкото, може би, беше необходимо. Вероятно с цел по-скоро да ме накара да се определя, вероятно с цел аз да престана да бъда нарастваща опасност в общуването си с младите приятелки. Общуване, което никога не е било от моя страна агресивно, но, във всеки случай, с едно излъчване на човек, който не е разрешил този въпрос и дълги години, дори и до ден днешен, не го е разрешил. Той самият става някакъв особен магнитен център, който привлича душите от другия пол по такъв начин, че опасностите нарастват. Тогава Венно конкретно ми каза: "Ясно, че ти не би могъл да живееш без жена, но за теб е безкрайно трудно да откриеш измежду всички, които познаваш, достойна за тебе, защото твоята съпруга трябва да бъде само човек, който те разбира и е в твоя път - има отношение към Учителя и Братството. Аз ти посочвам две приятелки, между които ти трябва да избереш." Той съвършено конкретно ме насочи към две приятелки, към които аз действително имах определено предпочитание – не само духовно, но и емоционално. Но в този момент не бях влюбен в нито една от тях тъй силно, както в една друга, която винаги съм обичал и която се оказа недостъпна за мен. Под давлението на тези негови думи, тъй като мислех, че действително трябва да бъда смирен и да изпълня това,

което Небето ми е определило, а аз считах без никакво съмнение и колебание, че той предава думите на Учителя и на Небето, наистина се определих към едната от тези приятелки и се ожених за нея. Не мога да кажа за зло или за добро - ние вярваме, че всичко е на този свят за добро. Стана така, че с нея след две години се разведохме и тя до днес няма никак приятни спомени за мен. Напротив, тя е крайно недоволна и - мога да кажа – единственият случай в живота ми, при който досега не са решени положително проблемите ми с някого. Всъщност, има още само един случай с един учен човек от "братството", който ме мрази по съвършено непонятни за мене причини. Аз не съм виждал дъщеря си от повече от 20 години – от 2-годишната й възраст насам. Не съм я виждал, защото майка й казва, че ще я видя само през трупа й – много тежки думи. Просто защото аз ги напуснах, след като се опитах да живея две години в брак. Това че този брак не успя, ме накара да се разколебая сериозно във вярата си, че Венно тогава правилно ме е насочил към тази приятелка да свържа живота си с нея. Не искам да тълкувам сега дали това е негова грешка или е трябвало да се изпълни някаква кармична връзка на Земята, и заедно с това да се роди едно прекрасно дете, което всички обичат и то има извънредно добри качества. Тогава не съм знаел, че след 40 години ще припозная още едно, четвърто дете. Без да си задавам въпроса можем ли ние да бъдем бащи на децата и кои са точно биологическите им бащи. Децата са прекрасни и Бог е дал майките им да гласуват доверие на някого, че може да ги защити. А кой е "ви-новен" и девствен ли е или не - това оставяме на акашовите филми.

Сега и тук искам да повторя по един категоричен начин отношението си по още един проблем: съдебните дела за издръжка. Това не е само мое мнение "в защита на мъжа".. Има

ред психолози, социолози, психиатри и юристи, които констатират катастрофалните последствия от преследването за издръжка - милиони случаи на разбити нерви, сърца и души и увредено здраве само по тази причина. Другото оставяме настрана - разводите и т.н. Това са си ***отделни*** *статистики. Това мнение не е за защита на мъжа, но преди всичко и най-много е за защита на майката и детето, на човешката душа. Заставяйки жената да съобщи няколко имена на възможните "виновни" и да се идентифицира по този начин истинския "престъпник" чрез биологичен анализ, сатанинската държава иска да ни внуши, че тя няма абсолютно никакви задължения към майката и детето и обезпечаването на един малък рай за нея с доживотна издръжка и безусловно безплатни грижи, про-дукти, защита, образование и пр. И дете от детските ясли може да изчисли, че такъв ресурс за Светицата Майка, дори и пожизнен, е напълно по силите на която и да е държава, дори и най-бедната. Обаче в ума на тия царе, икономисти, изверги и тиквеници никога не може да се роди идеята, че Майката и детето трябва да са центъра на света, в центъра на всяка религия, етика, идеология, култура, наука, социология и икономика. И най-простото изчисление показва, че "пенсионира-нето" на жената и майката е тотално възможно даже още от самото й раждане: достатъчно е, че Бог е слязъл на земята като още едно малко момиченце, още една наша безсмъртна любима, вдъхновителка, двигателка на смисъла на живота, майка, приятелка, творкиня, богиня и какво ли още не. Трябва да си много черен дявол и напълно умопобъркан икономист, за да не направиш едно такова елементарно изчисление. Колко стотин къщички и апартамента могат да се построят само от едно излизане на един танк, един реактив и една ракета на един парад? Колко са милиардите на негодниците и институциите без душа, които търпят това положение? Съвсем бли-*

зко е времето, когато на всички палачи на човечеството от този род ще бъде извит вратът, но е чудно как самите ние търпим овластените лихвари, които слагат в затвора някого за неплатени издръжки, обират за себе си нарастващите му задължения, но нито цент не отива за нещастните майки, които са били онеправдани. И да отива, то е плюмка - не можеш да си купиш и тоалетна хартия. Да не говорим за потрошените нерви и унизените хора, които после не могат да се възстановят никога. Или нещо още по-лошо: да решат да станат и те изедници и лихвари.

Много от нещата, които разказвам тук, са от различни периоди, но няма просто вече никакъв начин да ги подредя в паметта си хронологично. Паметта ми е увредена от много сътресения и тежки професии, а конкретно - от работата ми с бензин по покривите. Сами за себе си, всички тези случаи са много интересни.

Много по-късно пак се случи още една неуговорена среща с бате Крум, Венно, каквито срещи са ставали безброй пъти с него.

Отидох в Несебър едно лято на море. От квартирното бюро ми дадоха частна квартира. Когато влязох в кухнята, ме посрещнаха една много близка приятелка и нейната сестра, които се оказаха, че са разпределени в същата къща.. Прекарахме наистина чудесно. Едната сестра и до днес ме гледа със светнали очи, дори и когато се срещаме през 10 или 20 години. Но другата... Колкото и да обичаш хората, ти винаги един ден ставаш много грешен и много виновен и Христовите думи за благия дух и за благия поглед се изпаряват без следа; молбата Му да прощаваме 77 пъти по 7 не се свежда даже и и до числото 1.

Но има и компенсация. Ако хубавите изненади не ни се случваха постоянно, щях да кажа, че е съвпадение.

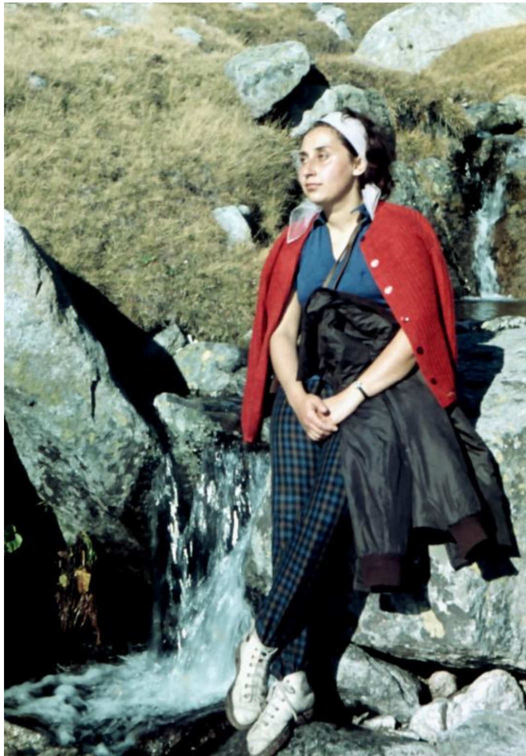

Мария, която не се отдели от Венно цели 25 години. Точно един завършен курс в Школата!

А по теория на всякакви вероятности е невъзможно и друго нещо, което ми се случи в този град. По цялото черноморско крайбрежие, във всички възможни курортни градове, къмпинги и села, които хората избират за летуване, просто е малко невероятно още на следващия ден да се натъкнеш на още две сродни души, при това старателно скрити... Когато тръгнах по брега, аз почувствах, че трябва да завия зад една дюна и попаднах – стъпките ми просто точно ме доведоха - там, дето лежаха той, Венно, и една приятелка, която години наред беше негова близка, сродна душа: И на Рила, и навсякъде, тя беше с него. Спасяваше го от измръзване и в братската къща, където едно много духовно семейство му спря тока, за да му отмъсти за нещо. Тя топлеше тухли, за да не му се изостри пневмонията окончателно.

И той, зад дюната, реагира много приятно, казвайки, че няма начин сродните души да не се "подушат", да не се открият, независимо къде се намират из вселената.

Ние с него много често имаме силна телепатична връзка. Много често той изговаряше това, което аз мислех, или обратното. Брат Борис и с. Мария Тодорова казваха, че е изключено да се скрият някъде по Рила или по Витоша или където и да е из България и "Крумчо" да не ги намери. "Винаги – казват – пристига, ако ще и да сме на края на света."

И за един подобен случай, по-рано от този, с една приятелка, която сега е в Париж, искам да разкажа как я запознах с него. Бяхме на Мусала на Рила Аз на връщане си забравих статива и оставих групата, която той водеше, вече да си слиза надолу към Боровец, откъдето взимахме обикновено рейса за София, и им казах: "Извинявайте, аз ще дойда по-късно. Ако ви настигна – добре. Но може би няма да ви настигна, защото това е доста път." За 2 часа трябваше да отида и да се върна. И да про-пусна рейса, ще взема друг. За всеки случай си взех с тях до-виждане. После се върнах, качих се на това езеро и си прибрах забравения статив. Понякога грешим и забравяме съвсем не случайно. Намерих го точно там, където го бях оставил, и в същото време чух някой да вика: "Мартаа, Маартаа!..." И това име се носеше из канарите, сякаш искаше да ме накара да за-звучи в мене. И се оказа, че е имало защо. Защото много скоро след това, на хижата, аз се срещнах с една стара приятелка, Марта, дъщеря на един от учениците на Учителя и виден про-фесор. С нея се знаехме от малки на

*Изгрева и не се бяхме ви-ждали дълги години. Двамата се зарадвахме на нашата среща и тя сподели, че отдавна искала да се видим и чуем и че в мо-мента в нейния живот имало един много голям проблем. Има-ла един интимен приятел, който е също на тази екскурзия, но с който току-що се били скарали и тя му казала, че повече никога няма да се виждат. Той нямал нейните разбирания и това постоянно водело до кавги и спо-рове – позната история. Каза ми, че е много щастлива, че точно в този момент се сре-щаме, защото чувствала, че трябва да се върне към Учителя, към Братството. Помоли ме да я запозная с мои приятели, с такива хора, защото тя нямала подходяща среда. Казах й: "Аз тръгвам надолу, и ко-гато се върнем в София, ще те запоз-ная." Тя казва: "Не може ли да тръгна с тебе сега? Не искам повече да ме преследва!. Моля те, вземи ме със себе си да сли-заме заедно надолу." Тръгнахме. В същото време аз, надявайки се, че групата, ко-ято води бате Крум, може още да не е стиг-нала до Боровец, мислено му изпращам молба: "Не можеш ли малко да позадър-жиш групата, за да те запозная с Марта, за-щото тя е една прекрасна и достойна душа?" Но това го ка-зах мислено в себе си само като едно пожелание, без надежда-та, че мога да ги настигна, защото имаше 2 часа дистанция. Обаче, за моя приятна изненада, като приближихме Боровец, видяхме, че той се е разположил на една поляна с групата, за-къснявайки за директния рейс съзнателно, защото след това вече няма директен рейс от Боровец за София - трябва през Самоков. И аз се приближавам с Марта и с голяма радост ги запознавам, но още преди да си подадат ръцете, той ме по-гледна зага-дъчно, усмихна се и каза: "***Получих*** телеграмата ти..."Този удивителен човек, който ние никога не можем да забравим и винаги ще пазим свята неговата памет, организираше и водеше групи по астрология и на още няколко теми,*

обучаваше ни. Лично мене ***той*** *ме въведе в астрологията. Първо ме занимаваше самостоятелно, а след това - в тези групи. Интересно, че точно тази приятелка Марта беше предоставила дома си за тези наши занимания и за повечето сбирки, особено по астрология. Никога не можем да забравим тези години! Той организираше, събираше най-близки приятели и ни занимаваше и със Сведенборг. Защото той беше превел, според неговата преценка, най-силните автори, които са най-близко до Учителя, а именно основни книги от Сведенборг и по астрология от Дейн Ръдир, освен че преведе и Алан Лео, когото считаше за популярен, но за много верен автор. Той пръв разкри на България, и след България сега на Русия, величината на Дейн Ръдиар. Имайки огромна подготовка като специалист психолог и педагог, завършил в Атина и София и проучил цялото съвременно познание в областта на философията и педагогиката; изчел цялата окултна литература в периода, когато за България тя е била достъпна, а след това на чужди езици всичко, което е могъл да получи, той прехвърли мост между съвременната наука и окултизма и учението на Учителя. Единствен той, от най-голяма дълбочина, можа да направи този синтез, който изигра много голяма роля за нашето ориентиране, за нашето попадане в един много верен път.*

Помня, че имаше случай, когато той ни възложи да пишем доклади върху Ръдиар по избрана от нас тема. За пръв път, мога да кажа, че аз не можех да изпълня едно толкова приятно поръчение. Всеки от приятелите беше подготвен и изнесе доклад от гледна точка на своята специалност. Там бяха повечето студенти или хора вече специалисти в дадени направления. Всеки свързваше Ръдиар със своята специалност, с духа и учението на Учителя. Аз тогава аргументирах своя отказ и невъзможност да напиша своята студия или доклад върху Ръдиар, казвайки, че Ръдиар не може да бъде ко-

ментиран, дори и в светлината на Учителя - той е съвършен. Сега вече имам малко по-друго мнение, т.е. имам представа в какъв смисъл и в какво отношение Ръдиар ***може*** *да бъде допълнен, ако се коригира на места в духа на учението на Учителя. Но тогава за мен това беше невъзможно. Аз толкова се възхищавах от този колос на световната мъдрост в областта на астрологията, че напрво казах: "Не мога да изпълня такава задача. За мен това е абсурд, напълно невъзможно!" Въпреки това, по-късно написах „домашното” си и го четох на следващата ни сбирка на Витоша - там, при брезичките. Бяхме насадили брезички, и даже горските ни похвалиха. Сега там е цяла гора. И тогава разбрах, че това изключително ниско самочувствие, с което ние живеехме в една епоха, в която Истината и Мъдростта бяха потъпкани и талантите на много хора са напълно неоценени, ни е довело до пълна липса на самоуважение. Ние нямахме самочувствие и мислехме, че не сме никак значими, че сме винаги начинаещи... И до ден днешен истинско самочувствие не се е появило у мнозина от нас, тъй както то съществува - в най-хубавия смисъл на думата и в не чак толкова - в окултисти и философи и учени на запад, които са имали свободата да се развиват професионално и да знаят своята собствена стойност и своето собствено равнище. Най-интересното е, че срещайки се с някои хора на запад, които са специалисти в дадена област, когато те разговарят с тебе, те разговарят както с равен, като със специалист, с уважение – канят те на симпозиуми, на срещи, готови са да платят и храната, и хотела, и пътните. Някакси усещаш че си човек, уважаван. Оказа се дори, че има неща, от които те са крайно впечатлени като неизвестни за тях, оригинални и като експеримент, и като познание, и като интуиция, и като методика, и като методология. Тоест, все*

пак има нещо, което сме възприели от Учителя и което е постигнато.

С това искам да кажа, че този човек – Венно, бате Крум – значително ни помогна да осъзнаем, че все пак не сме в най-задните редици на мислителите в България, на славянството и в света. Напротив, дори има какво да дадем в повече на световната наука и култура, мъдрост, окултизъм. Ако не бяха публикациите и изявите ни в чужбина, нямаше да имаме критерий. Постоянно ни насърчаваше, заедно с огромната скромност, която излъчваше, и ни внушаваше да не губим своето самочувствие, в най-хубавия смисъл на думата – нещо, което някои от нас не можаха и да постигнат до днес. Всеки те прави на глупак тука, всеки ти трие сол на главата и задължително те апострофира и съветва.. Но, във всеки случай, има някои задоволителни резултати, особено в общуването с много добри специалисти, предимно на запад. Казвам това и по повод на неговото изказване за това мое малко писание върху Ръдиар тогава, което много ме поласка – надявам се да не е тщеславие... Иначе винаги, страхувайки се да не би това да е от суетност, човек пренебрегва всичко, което той сам е направил и няма преценка за действителната му стойност. Но при Венно - тогава, в тази сбирка, когато ние четяхме тези наши работи, - негова положителна оценка прозвуча за мене окуражаващо, даде ми надежда в някакъв смисъл, окрилú ме. Той каза: "Още не е настъпил века, в който една такава дисертация или студия ще може да бъде приета официално и отпечатана някъде; или обсъждана в един университет или в една академия." Може би той нарочно ме похвали тогава – малко да си поразперя перата... Нали все се стискаме да не ни ударят - наоколо все българи...

Интересни бяха и заниманията ни с него и в други групи. Малцина участваха в другите групи, където ние четяхме не-

говия превод на Сведенборг през английски, и го обсъждахме. Самият Венно беше в центъра на тия обсъждания и отговаряше на нашите въпроси по учението на ***Емануил Сведенборг (1688-1772).*** *Той считаше, че един подход за свързване на съвременната наука с класическия окултзъм и мистицизъм и учението на Учителя може да мине през няколко силни фокуса Т.е., морето е учението на Учителя; другата лупа е Дейн Ръдиар (1895-1989), който третира гениално неофройдизма в лицето на* ***Карл Густав Юнг (1875-1961) и*** *съвременната психоаналитична и психосинтетична мисъл. Венно. ни съветваше, както и Учителят е препоръчвал, да четем и изучаваме Сведенборг. Разбрахме, че няма понапреднал мистик и ясновидец в историята на човечеството и Христовата наука от него. Това важи и за Сведенборг, и за мислители от рода на Дейн Ръдиар,* ***Джордж Сантаяна (1863-1962)*** *и др. Да си припомним някои от крилатите мъдрости на Сантаяна:* ***"Почти на всяко мъдро изречение***

може да се противопостави точно обратното, обаче не по-малко мъдро".*Какво е това, ако не божествена диалектика? Следва ли да се озадачаваме от постоянната практика на Учителя да ни потопява "безмилостно" в абсолютни противоположности? Сантаяна казва още:* ***"Смисълът на молитвата е в готовността да ни бъде отказано"****. Нужни ли са психиатрии след това изречение?..****"Хората не могат да се обичат, ако не споделят едни и същи идеи".*** *- Това е житейски факт на всички времена и дава обяснения на много щастия и драми, но не е абсолютно разковниче. Това го констатира самият Емануил Сведенборг: дори ангелите, ако са от две различни ангелски общества, няма как да се разберат, понеже за всяко общество понятията правда, добро, любов, мъдрост, истина, са различни. Какво остава тогава за хората? Същото казва и известният швейцарски езиковед* ***Фердинанд дьо Сосюр*** *(1857-1913): 30 милиона души в една страна говорят един и същ език, но не се разбират, защото говорят на 30 милиона субективни езика. Казал го е и по-научно:* ***"Лингвистична система е серия от диференциации на звукови комбинации със серии от различия на идеите"****...*

*Обаче великият хуманист Франсоа Волтер казва точно обратното на всички тия безсилни констатации и провъзгласява (пак го казвам със свои думи): "**Не съм съгласен с твоето разбиране, но ще се боря до смърт да можеш свободно да го живееш и изповядваш"**. От това изречение паднаха няколко тоталитарни империи! И ще падне от сега нататък и всяка, която се опита да узурпира любовта и истината! Любовта е универсална: тя свързва гнидата с архангела. Кара ги да намират общ език. Инак Учителят нямаше защо да ни казва преди 2000 години "Обичай врага си". За Карл Густав Юнг, **Ерих Фром** (1900-1980) и още много други вече, централната, базовата постановка е, че само Любовта може да спаси човека и човечеството. Същото доказа блестящо и един от най-брилянтните Човеци в историята на човечеството,*

въплътеният елохим на земята Арберт Швайцер
(1875-1965)

Намерих горния колаж още на първата страница в Гугъла, когато потърсих портрети на Алберт Швайцер. Правил съм го някога, когато дойдѐ един текст за него, и сега всички подобни текстове и илюстрации към едни 38 книги в интернет излизат автоматично, когато напишеш темата.

Крум Янакиев Въжаров - нашият Венно, - когато не беше зает със спасяването на някого или с някоя явна или тайна битка срещу драконите, - четеше денонощно в оригинал биографиите и съчиненията на такива гиганти, бойци и представители на Бялата и Всемирната Ложа във вселената. Четеше ги на пресекулки, заедно с романите на Майн Рид, Карл Май, Етел Лилиан Войнич, Чарлз Дикенс, Балзак, Марк Твен, "Под игото", всички възможни романи за "Спартак", Антарова, Крижановска, и пр. и пр. и пр, които преповтаряше за не знам кой път, четейки ги на различни езици. С какво друго може да се занимава в почивките си един "Овен"?...

Някъде по-нататък разправям за битката на един мощен адепт от "братовчедите" с него. Добър приятел, когото обичахме, понеже нямаме друга алтернатива. Дали беше минал през съветските школи за свръхчовеци, само бате Крум знаеше. Той бе внедрен между нас от VI отдел на българската Държавна сигурност, за да ни контролират изкъсо. Сам си го призна още в самото начало и каза, че по добре той, "от-колкото някой простак". Щял да ни защитава. Видели били хляб в нас, цял свят е на наша страна. Тия общества обаче, според тях, са много благодатни за развиване на шпионаж.. Ожени се за една приятелка. Имаше високо обществено положение, но и той Овен, който не може да живее без схватки. Пенсиониран боен пилот, който сега оглавяваше едно водещо научно-популярно списание. Мир на духа и душата му! Обучен и в окултни битки в невидимите светове и майстор с много победи, и той се излъчваше нощем съзнателно. Денем се занимаваше с раз-

венчаване на мистицизма и окултизма и фалшифициране на научните ни експерименти, а нощем думкаше с боговете и титаните из небесата в някоя нова битка... За зла участ, една нощ решил да се срази и с Венно - намерил с кого! Каза, че Венно му бил избил меча от ръцете още с първия удар, не е искал да го унищожи. Болката била неописуема. Какви са тия мечове, не знам, във филмите с чудовища и лиги е пълно с такива мукави, луминисцентни саби и дуели, но нашият приятел си замина рано от тази земя. Не защото Венно или Онзи, който изплаши някога до смърт Лулчев и хитлеристките армии по същия начин, е способен на отмъщение, а понеже бу-тилката, която е решила да се срази със скалата, може да има само една съдба.

Още един любопитен случай с него, който отново ни даде храна за размисъл: Имаше една изключително приятна и напреднала приятелка, малко по-възрастна от нас, при която се събирахме с нейни приятелки да четем Сведенборг. Беше голяма аристократка. Беше над 65, когато един ден ми обясни, че още съвсем не е умряла и не би имала нищо против да й ходя по-често на гости... Бе тъй младолика и стегната, че и много по-млади мъже от мене не биха се поколебали... Ако бях опитал, щях да си призная... Може би нейното по-коление бяха с 20-30 години по-възрастни от мене и още един-двама приятели, с които отивахме там, поканени от Венно.. И когато един ден аз го запитах: "Няма ли да поканиш и еди коя си на сбирката (другата, в чийто дом ни занимаваше с астро-логия), той каза: "Не!" – "Е че как, защо?... Толкова много години ни занимаваш в едната група при едната приятелка, и толкова години бистрим Сведенборг при другата... Защо да не поканиш едната на сбирката при другата?..." А той каза: "Но те не се познават!.." Викам му: "Как!? Те са ни толкова близки! Как може да не си ги запознал досега?" Той погледна загадъчно

и каза: "Някои приятелки, някои жени от Братството, някои мои приятелки не ги запознавам една с друга цял живот, защото... знам какво ще произтече. Ако сами се запознаят и сприятелят, то е друг въпрос". Колко дълбоко, значи, той разбираше – и по интуиция, и астрологически, и чрез физиогномика и френология - кои хора ще се скарат и кои ще вземат да се ревнуват - и т.н. Така че той предварително не си разрешаваше, съвсем предвидливо, да запознае лично някои хора дори цял живот – нещо, което ние пренебрегваме или не сме особено предпазливи в такива случаи.

Той полагаше големи усилия да помага не само на всички приятели въобще, а конкретно и на приятелките, на жените, като представителки на бъдещата епоха, на епохата и расата на бъдещото "добро сърце", на Шестата раса. Както в неговите кръгове, така и навсякъде, ние сме забелязали, че сестрите, жените, са повече, защото те са по-чутки за Новото. Тяхното сърце и тяхната душа наистина са по-развити. И въ--преки всичко това, той нас, мъжете, приятелите, момчетата, ни учеше - въпреки цялото почитание, уважение и любов към сестрата и жената, - предупреждаваше ни постоянно, че тя още не е проявила едно от най-висшите си тела, поради което не й е възможна и достъпна любовта към всички. Тя винаги се стреми към любовта с обект, т.е. към приближаването на едного по-близко до себе си от другите и влизането в ролята на тъмничар и пъдар. На практика - търсенето на интимен приятел или съпруг, с който да живее на една територия. Той винаги ни предупреждаваше, че най-дълбоката мотивация, обикновено несъзнавана и в най-развитите духовни сестри и жени, е именно тази. И че когато ние спасяваме удавник, винаги трябва да спазваме основното правило на спасителя - желязната хватка. Ти да го хванеш с твърда хватка по такъв начин, че да го измъкнеш, без той да те хване.

Защото в момента, в който астралната жена те хване, тя те повлича на дъното! И повличането по правило става при две души на една територия, при което единият започва методически, истерически, систематически да не допуска разширяването на контактите на другия, да не допуска хора вкъщи, защото това е един много сложен проблем и повечето жени и мъже досега не са го решили. Ако се измъкнеш или ако те пусне, астралната жена не се връща никога - зачерква те "завинаги". В най-добрия случай, тя може да ти остане само един любезен духовен приятел. Дори предан духовен съратник, но за нещо повече - "никога". Астралното тяло, за разлика от будическото и атмическото, има свойството да се "изпепелява". Същият е случаят и с егото - то е кожата на астрала. Това в никой случай не е обвинение, просто е наука за доброто познаване на мъжете и жените на сегашния им етап от еволюцията, от който не познаваме нито едно изключение. Мъжът е агресивен, жената е или студена, или пламтяща, или огорчена.

Сега искам да се върна по-назад и да разкажа за още случаи, свързани пряко или косвено с Венно, бате Крум. Започвам с това, което ми се случи в един рудник, където отидох да работя - в Кърджалийската област зад Ардино, в една оловно-цинкова мина. Там първо бях отишъл учител. Тогава си бях внушил, че трябва да бъда някъде отшелник – далече-далече от града; че нямам право да общувам с хората, тъй като нямам изработени качества. Бях възприел източната и не само източната теза за отшелничеството и аскетизма, според която човек трябва да се отдели в планината и сред природата, за да изработи качества, и едва след това ще може да общува качествено с хората... Това, самó по себе си, е вярно за много хора и е един от най-високите пътища в миналото,

но по-късно ние разбрахме, че като цяло то е отминал етап в историята на духовния път на човечеството и по-специално на Бялата раса и славянството. Нямам предвид чисто расовото определение на етносите, а духовното им определение и тяхната духовна функция, тъй като човек може да бъде и юдей, може да бъде и унгарец, може да бъде и китаец, и филипинец по тяло, а в един висок свят да е духовен англичанин, духовен руснак или духовен българин. В един още по-висок свят изчезва всяка националност. Това са много сложни и дълбоки неща, така че етносите не бива да се възприемат формално.

Заминах да работя като нередовен учител в едно село - Жълтуша в Кърджалийско, - откъдето получих писмо, че има свободни места. Със ***средно*** *образование –* ***това*** *значеше нередовен учител в България по онова време. Среднист можеше да се работи само там, където липсват учители, и предимно в този район – Кърджалийски, Хасковски, рядко в други.*

Учителството ми се разви изключително неприятно - до степен, при която аз не можех повече да остана там. Оставих писмо на директора и в отдела, по причини, които изложих, отидох в съседното село и постъпих като миньор.

От всяко място, където съм работил, където съм учил, където съм бил – това важи, разбира се, почти за всеки човек – има хора, които завинаги остават в сърцето, в душата и в паметта ни. От Жълтуша никога не мога да забравя трима души, и ако сега си позволявам да спомена за тях, това е, защото не е изключено в далечно бъдеще – ако тези касети със спомени по някакъв начин стигнат до тях – да мога да възстановя връзката се с тях още в този живот. Това беше едно много одухотворено и мило момиче – колежка, която се казваше Грозданка. Един колега-писател, с когото ходехме навсякъде сред природата и беряхме и гъби – Валентин

Старчев, детски поет и писател. И една учителка, на която не искам да казвам името. Тя беше колежка, омъжена и с две деца, която вечер ме причакваше в тъмните улички и винаги ме пре-гръщаше и целуваше. Искаше да се разведе и да тръгне с мен "до края на света", както ми казваше. Казваше ми също неща, които ми беше неудобно да ги слушам. Не знам – тя нещо чувстваше, казваше ми: "Ти си магьосник.., ти скиташ между звездите - и т.н. и т.н."

Цял живот съм се чувствал много щастлив, защото обичах физическата работа, обикновения физически труд. Изключително добре се чувствам сред работниците и с хората от народа, защото при тях няма тази манийност и тази горделивост, това желание да унижават, тази надутост и тази конкуренция и пр.Това състезаване и това дребно чиновническо съперничество. Ние знаем от Учителя, че принципът на съревнованието и състезанието, на перченето, на пъченето, не е принцип на Бялата Ложа, а на точно противоположната. И през целия си живот аз съм се стремял, правилно или неправилно, да заемам по-ниски длъжности. Това ставаше и по причина на обективни пречки от страна на властта, която ни изхвърляше отвсякъде като "идеологически диверсанти". Както преди 9 септември, така и след това, навсякъде в цяла България вървеше някакво тайно окръжно (това важеше и за целия соцлагер), че всички, които имат по-особени разбирания, били те религиозни, духовни, окултни или политически, да не се допускат на работа по специалността или да бъдат изгонвани, особено когато това касае възпитаването на младежта. Така че, особено хуманитаристите, даже когато се случваше властите да недогледат и да бъдем назначени на работа, много скоро някои хора почваха да взимат много непочтени мерки да ни изхвърлят от местата ни, даже и ко-

гато бяхме "най-добри в професията" - с грамоти и медали. Но от учителството в Жълтуша избягах сам.

Не ми е удобно да казвам от какво беше болен зам-директорът, който се внедри да живее в моята стая измежду десетките възможности да си избере която иска селска къща. Бях бил стотици километри, за да имам най-после собствена стая, в която да съм сам, но... На някой му било скучно сам и трябвало да има с кого цяла нощ да си говори... Ядеше, с тая болест, от моите съдове. Аз все още трептех като капка роса в понятията си за "чистота и девственост" и си изработвах една неприкосновена територия, а той нощем често ме гонеше любезно в спалните на учениците, за да си вкара поредната учителка върху моето осветено дървено легло, което си бях направил сам по окултни пропорции и с пречиствтелни формули и молитви... Защото там той, на твърдо... Медитации, концентрации, инспирации, фантазии, молитви "изчезнаха там"... Все още не разбирах какво иска да ми каже Небето.

Така че, когато попаднах в мината, трите инцидента там, които ме накараха да си сверя часовника какво се иска от мене и защо пак тъй се усложниха нещата, бяха следните:

1.Една греда падна върху крака ми (аз работех на 300 м. под земята, за да добивам олово за родината ни бащина. За това съм плачел още в утробата на майка си...)

2.На следващия и по-следващия ден, когато продължих да бъхтя, куцукайки, падна и една тежка буца оловно-цинкова руда на главата ми (добре че сме с каски). Така захлупи каската, че замалко да ми отреже ушите. Не уврях и от това...

3.Верни на методите си, ангелите-назидатели ми устроиха и следната сценка. Бях си взел напълно празна стая под наем у един помак. На циментовия под натрупах половин метър книги от библиотеката ми в София, които си ги бях

изпратил с колети и задръстих пощата в Жълтуша. Бях си ги наредил като войници по големини, дебелини, видове и теми в дървената библиотека в стаята си в пансиона, която също си бях направил с трион и ренде в ръката и си я бях вдигнал до тавана по всички стени, даже и над леглото. Напълних всички рафтове догоре. Нали трябваше да се развивам духовно десетки години в това село, както бях решил?... Като дойде колегата, помоли ме да разваля едната стена и да му направя от библиотеката и на него дървен креват - много му харесвал моят. Друго си е да си общуваме, да слушаме заедно транзистор и мачове и да ме просвещава как се става мъж... С наивната си глава му бях съобщил, че съм още невежа в тази област... Нямаше нищо против и да ми направи показно̀ с една млада колежка от другото село, ако се скрия под кревата и гледам през една цепка, стига да не дишам... Толкова беше добър педагог след двугодишните партийни курсове за директори и заместник-директори!.. Даже беше готов да ми я пусне и на мене или да ми докара още две-три отнякъде за разнообразие - какъв арабия... Аз не се възползвах и от трите предложения, предпочетох да си лежа при учениците и да се чудя до Бога как е възможно толкова красиви и млади колежки да имат работа с един тъй дебел мъж, болен от сифилис.

Една сутрин Грозданка ме намери разтревожена и ми показа една кутийка от лекарство, която намерила в кошчето ми...

Подължавам с точка трета за миньорската ми епопея, извинявам се за тъй дългото лирично отклонение за дейността на българските учители и възпитатели. При помака спях върху книгите си, защото той нямаше излишно легло, пък и при тая ситуация нямаше къде да се помести. Идвах труп от мината, там трябваше да бутаме на 4 смени вагонетки, които сме напълнили с тежката руда с едни огромни кюмюрд-

жийски лопати. Разказах ли това?: Като ме питаха от бригадата "Даскале, защо се смееш, като работиш?", аз им казвах: "От щастие!" Те въртяха длани и ме гледаха съжалително. Не можеха да разберат какво е да останеш сам в света и сам в една стая и никой да не те учи на нищо. Никой да не ти казва дали е идеологически правилно да мяташ рудата във вагонетката наляво или надясно. Да работиш в бригадата на Бачков, която изкарва най-много, понеже взима винаги най-рехавите участъци и дава най-много срутвания и жертви. Първият мотив (парите) нямаше за мене никакво значение, но вторият беше доста съблазнителен. Да си отидеш от тази земя - и по-вече никога да не се връщаш!...

Поантата *на точка трета. Сметките ми за мир и покой в самостоятелна стая обаче и тук се оказаха криви. Още на третата вечер едни пияни турчета от мината дойдоха да разпускат при мене, защото много се разбирахме. Бяха пех-ливанчета и тренираха за следващите окръжни състезания. Някакси много интересно им се видя да се тръшкат върху книгите ми. По едно време ме приканиха да не бъда само зрител, да взема и аз участие. Без да ме пита, едно турче ме хвана за краката, завъртя ме и ми прасна главата в стената.*

Тогава още не знаех, че след няколко години ще направя опит за самостоятелна стая и към мина Радка в Панагюрски колонии, където отидох да произвеждам медна руда за народа си. Тук вече няма да се спирам върху перипетиите. Търсил съм си самостоятелно жилище и мъжка работа на още много места. Имах собствена стая и към ЧЛК Ихтиман в бригадата на формовчиците. Две седмици след постъпването, циганите ме донесоха в нея в безсъзнание. Имах собствени два квадратни метра и на едно балконче в друг град. На таванчето в "Люлин" цели 10 години бях на 5 квадрата, дал Бог. Два месеца в началото си изнасях "тоалетната" в найлонови торбички и ши-

шета... Имах самостоятелна стая и като учител в Широка лъка, украсена с родопски одеала. Докато не се разплакаха ученичките ми, че С. от 9-и клас е отишла да прави аборт от директора. В Симеоново имахме къщичка на кокоши крака, но без вълшебните екстри. Тъкмо си докарах на гръб един из-хвърлен бойлер от дерето и си направих от него с кирката печка, когато един селянин ни взе мястото с подправени документи и го съдихме 10 години със 7 адвоката. Как няма да ни го вземе, след като адвокат му беше самият Йордан Соколов - председателят на парламента! "Това място ми излезе златно!" - ми призна един ден Пасо, който ни взе мястото. За да посрещнем Г. на тази земя, отидох да работя по покривите заради наема на един апартамент с топла вода и парно (не че след 29, 36 и 41 години някой няма да направи същото заради три други деца, за които също не е правил ДНК-тест за биологическо бащинство...). Преди това бяхме квартиранти на една Начевска, която ни принуди да платим 20 лева за една стара маса със следа от ютията ни, забравена от Р., след като на етикета й отдолу пишеше 8 лева. На "Цар Самуил" бях живял 20 години във фотолабораторията на баща ми на 3 квадрата, но и в две други стаи, над които и под които имаше пияници, битки, сръбска музика и оргии. Утешавах се със стаята на един Българин на Изгрева, под която е имало свинарник и кръчма, въпреки хилядите Му последователи още по онова време. Ка-то работник на Ардинския мост ми дадоха да спя сам в един склад с нафта по земята - какво удоволствие! В казармата в началото, 2 месеца бях с 200 души в помещение, което не се проветряваше и всички вътре бяха с непрани партенки, пушеха до един и ядехме боб през ден... Затова пък последните 4 месеца старшината ми даде килерче в едно пусто поделение под Панчарево, където трябваше само да хвърлям царевица на кокошките му. Никога не съм имал по-щаст-

ливо време в живота си! В Пелопонес попаднах при чорбаджии-робовладелци, който ни наблъскваха в мазета като сардели с тоалетни без врати, неизменно пълни догоре. По стените пълзяха клозетни буболечки и червеи и падаха отгоре. От юрганите от първата световна война висяха мазни фандаци на кичури и водопади. За това "легло" им плащахме по 4 евро на вечер. Аргатите не спяха, цяла нощ пиеха и играеха на карти, помещенията бяха общи за мъже и жени. Един мъж, когато все пак някои заспиваха, викаше насън и плачеше: "Майко, майко, ела си да ме видиш!...". Но даже и във Византия се замечтах за самосто-ятелна стая. За целта се бях уговорил с един боклуджия да му стана ортак - чиста работа. Не мислете, че си измислям. Всичко, което разказвам, се е случило наистина. По система-та "От главата си пати", както правилно е забелязал народът ни. В тази глава се оформяха и мечти да стана пожарникар или коминочистач, в търсене на "свободна професия"... Само тия две мечти не можах да изпълня... Сега ще кажете "Бранислав Нушич трева да пасе...", но аз ви говоря истината. Живо съм си представял, че пожарникарите имат работа само по време на пожар, а в останалото време могат да се развиват духовно... Нямах представа какви са тренировките им... Лежа си аз на пожарникарското легло във фантазията си и си чета романи... Е, има юркане и катерене от дъжд на вятър, но то е полезно за здравето... Тц, не, пожарникар не става: много началници и хора около мене, без самостоятелна стаичка... Тогава се сещам за стихотворението на Ал.Геров, където той вижда себе си като прозрачен великан в небесата и се чувства много добре "в тази своя огромна квартира". Да стана пилот? - Не, бръмчи много... Тогава безмоторен летец! Ами да, Ванката на Витоша нали ме подлуди някога по безмоторните, та като ме водеше, аз ги милвах и плачех от радост. И него са го взимали за луд, като

се е смеел на глас във висините от щастие и е хвърлял семена от шипки, за да поникнат в полята... Безмоторен пилот не станах, понеже пускали само военни и партийци - другите бягали със самолетите през граница... Тогава замечтах за горски стражар - ето ти най-прекрасната къщичка в гората! И там запецна - можело само женени... Така поне ми казаха, не знам дали е правило. А на Златни мостове на Витоша, докато си режех сухите клончета на боровете и чуруликах с уста на пилетата и те ми отговаряха, не мислех, че някъде може да има по-хубава професия. Няма хора наоколо, няма началници, бижу... Даже и когато трябваше да подравня-ваме алеите, пак беше весело. Мине двойка влюбени, Иван Доков пръдне с уста и си сложи ръката на дупето с хиляди извинения... Викам му: "Не ти ли е неудобно, не се ли излагаш някакси?"...- "Ами излагам се, ама тия двамата и много други днес цял ден ще се смеят нагоре, като си спомнят за случка-та..." Милият Ванка, дай Боже да е още жив! Наистина, не бях сам в стаята на Златните мостове, бях с него, обаче и той беше вегетарианец, не пиеше, не пушеше, не миришеше. Дру-го е интелигентен човек. Там ме научи да правя най-вкусната коприва със запечено брашно и с ориз и орехи, която съм ял някога. Разправяше ми денонощно за преживяванията си в безмоторниците, които не могат да се сравнят със нищо.

И всичко това и до ден днешен (2013!), след като Венно ми бе казал още през 1965-а: "Боя се един ден духовете да не те пратят в някоя девета глуха - в някоя пещера или някоя дълбока провинция, - а на нас работата ни е сред хората."

На шега или не, представях си и как ставам коминочистач... Който не е лежал на горещ покрив високо над света, не знае нищо. Е, поработих и по покривите, но със сребърна пудра, каучук и бензин. Някъде разправям как там един ден се наложи за се носи бака с материал без спиране, за да грохне по

пътя месоядецът... Как със същата цел трябваше сам да кача една железна греда на най-високия покрив на теца, за да зинели колегите от почуда на какво било спдсобно едно тревопасно... Не можа да я повдигне сам даже и В., който е бил национален или регионален по вдигане на тежести. Отидоха да търсят трети, понеже двамата не можаха дя я помръднат. Може да е педагогика, може и да е било от тщеславие, обаче гредата най-горе е факт, сложихме макарата и почнахме да дърпаме нагоре материала.

В стремежа си към самостоятелно жилище без колеги и началници, влязох и в буркан на стрелочник... В първи и втори пост на гара Искър имах едни от най-чудните преживявания в живота си. Тогава разбрах, че физическият шум е нищо. Първо не можеш да спиш няколко нощи; после, да минат и 180 влака на смяна на два метра от тебе - нищо. Стремежът към изолиране от хората е странна, упорита болест. Бягствата от астралната воня и психическия шум на "простите хора" - още по-упорита. Неразбиране на Оня на кръста, който е говорел с Бога не само в пустинята и планината, но и в кръчмите и бордеите на хилядите нещастни и отритнати.

И в Странджа един добър човек ми даде изкорубена барака от пресован картон, но въпреки плъховете, съселите, паяците колкото мишки и стършелите, пак щастието беше неописуемо, защото бях отново ***сам****. Поливах до след полунощ повече от два декара нещата, които бях насадил, и пеех...*

В едно монтанско село наскоро спах при неописуем студ, макар и под три одеала. В един град ми дадоха чудна стаичка, но духовете от съседната стая, превърната в склад, постоянно правеха набези и се вмъкваха в аурата ми. Искаха да ме състарят и прегърбят. Една къща в Етпороле се превърна в затвор, тъй като приятелката, която ме беше поканила, умираше от страх да не би ни видят комшиите и не

смеехме да ходим до селския клозет в двора. Служехме си с буркани и тенджери вътре в къщата, на 20 сантиметра от къкрещата гозба на котлона.... После същата ме покани в апартамента си в София, където трябваше да ходим между планини от десетгодишен боклук и сухари още от турското робство. Тъкмо го подредих и изчистих, тя започна да ме заключва в апартамента и аз не можех да излизам. В друг град пак ми дадоха малка стаичка, но пушекът от едно мощно предприятие бълваше черни кълба право в прозореца ми и прозорците на хората, а в блока имаше и бебета. В Швейцария ми дадоха чудна таванска стаичка с душ-кабина, но там се разразиха други българизми, поради които щях да ходя пеш 200 километра до Женева, без пари и паспорт не по моя воля, ако не ме бяха спасили приятели. В Унгария бях на хотел, в който наши видни дейци и писатели споделяха опит как произвеждат видни млади поетеси. Спал съм и в асансьор, когато баща ми македонецът изгони една приятелка от стаята ми след полунощ, докато ние обсъждахме високите материи на девствеността и целомъдрието и не смеехме да се доближим на повече от 5 метра. Във Владая ми дадоха без наем една вила, която иска чистене 14 години, за да си направи човек място за спане половин метър. В едно рилско село около Кочериново добри хора ми дадоха голяма къща и двор с дебели зидове - "мечтата на поета". От там останаха незабравими спомени и филми, обаче в нея обитаваха много плъхове и духовете на всички издавени от турците в преди 150 години .в реката, която е минавала на това място точно където е къщата. За пръв път спах в клозет с тапи в ушите в един курортен град, където отсреща по цели нощи се веселяха с не с децибели и хектабели, а с гигабели - ще срутят квартала. Народната милиция минаваше по тази улица съвсем спокойно, може би бяха назначили глухи служители. Тази практика царува и до днес

в курортните ни градове - няма такова нещо "закон за спазване на тишината", нощните барове са доходно нещо както за собствениците им, така и за администрацията. Кефо Кофата на "Самуил" разполагаше две огромни тонколони на прозореца си в отсрещната кооперация, за да ощастливява пет квартала от Банята до Христо Ботев по цели нощи със сръбска кръчмарска музика до дупка. Денем поправяше автомобили, като ги форсираше за проба до припадък и до падане на керемидите...

Така мога да изпиша още 10 страници с подобни екшъни, от които най-после ще останете окончателно с правилното впечатление, че нормален човек не може така да се набутва постоянно между шамарите. И Държавна сигурност ми е препоръчвала да ида да се прегледам, и аз сам си представял че трябва да ида там и да потърся за помощ, понеже не съм сигурен откъде идва всичко това в живота ми. Отвън никой не ни е виновен, човек сам си бърка своите каши.

Преди да продължа със старта на тия нескончаеми перипетии - миньорството ми в рудник Еньовче, - искам да уточня, че съм спал в клозет още веднъж след около 15 години. Беше в един хотел в София, където подовото отопление беше като фурна. За да не замирише на печено и по други причини, инсталирах се в "тоалетната", както наричат на такива места недовършените нужници. Тя обаче бе отдолу и отгоре свързана по въздуха със съседната баня и тоалетна. Не само по въздуха, но и чрез водата и други течности, които пълнеха моята, когато някой влезеше оттатък по нужда или да се къпе. За звуците - да не говорим... Така че одеалцето под мене стана вир-боза още първия път... На един метър - фурна, а тука - февруарски студ на кутийки и лед по стените. Пускането на водата - като експлозия през последните бомбардировки. Тогава именно оформих прочутия си разговор със

Шефа, който разказах веднага на приятелите си. С извинение за думата - "бъзиках" се с Него - знам, че няма да ми фрасне шамар, правил съм го и друг път и даже го кефя, понеже никой не разговаря така с Него...

- Шефе, нещо май за пръв път в еволюцията си почвам да си мисля дали съществуваш...

- Абе и Аз нещо напоследък почвам да се съмнявам в това - отговаря ми веднага шефа или изстрадалото ми въображение. Ако е то - евала, ***ставам*** *за писател... Обаче репликата му продължава с шопско ударение на глагола. Шефът споделя: "Нещо и аз съм тръгнàл да ставам атеист напоследък..."*

За секунда се замисля и добавя:

- Ама след малко ще видиш, че макар и атеист, не съм все още съвсем сдал багажа...

Зазорява се, аз се прибирам във фурната, защото повече не се издържа. По едно време се почуква и влиза една млада циганка, която е настанена с бебе и мъжа си точно срещу нас в същия "хотел". Забравих да кажа, че "фурната" представлява собствената ми стая, в която съм живял и спал от раждането си на земята до повече от 50 години. Ние продадохме къщата именно на този приятел-хотелиер. Заведох някого там за екзотика или от немай-къде срещу заплащане, за да спя за последен път в собствената си Самуилска стая... Дали е имало още една нощ карма за доизплащане?... Е, за кармата не знам, но си платих като поп нощувките, въпреки че преди няколко месеца бях подарил 10 хиляди лева или евро на същия брат-християнин от Църквата - човкът с хотела...

Може да не е било само карма, но и дихарма... Циганката казва: "Извинявайте, ще приемете ли този подарък за вашето бебе, понеже моето вече е затрупано от дрешки?" - Подарява не едно, но три неразопаковани, чудни алени костюм-

чета. Напълно непозната циганка, но млада, добра, чиста, симпатична. И добавя: "От три дена ви гледам, че нямате количка и се чудите как да изведете детето до някоя градинка. Може и на ръце, ама... Та взимайте нашата когато поискате. Все някак ще се уговаряме". (А ние наистина вече се чудихме от кого да поискаме бебешка количка).

Освен това, мечтаехме да излезем от тая тъмна фурна не само до близката градинка, но и някъде по-надалече, понависоко. Начаса ни звънва един приятел с китайска жена и китайско-българско бебе и ни кани да ни качи с колата на Витоша. Я виж какво слънце! Имаме чудесни снимки и клипче от тази чудесна екскурзия на Копитото...

Така че, дали Някой е съвсем сдал багажа, макар и вече атеист, това е интересен въпрос...

Много хубави самостоятелни квартири имах и в железниците преди буркана на поста, още като маневрен стрелочник, докато още не си бях доскъсал мениската между вагоните, имах си самостоятелна "квартира" и в тролеите - в кабината на тролея ми нощем в гаража. А на Сточна гара най-добре, когато няма маневра, се спи на пейката, а през топлите нощи - и по вагоните. Като тролейджия, когато си карал две смени, за да заместиш някоя колежка с болно дете, без да ѝ взимаш надницата, в тролея се спи по-сладко от всякога два-три часа. И понеже нас, будалите, ни пишат винаги последна кола или първа кола от 4 и нещо сутринта, продължаваш трета смяна... Когато пък си нощем последна кола и не бързаш да хванеш персоналната за вкъщи, защото си прибирал закъснелите и пияниците нагоре по "Ленин" и в "Дружба", пак се спи чудно в кабината, защото на никой не му пука, че си пускаш в гаража отоплението - ток, колкото искаш. А когато не си настанил пияници по скарите в банята, защото не могат да си кажат заглавието и не знаят къде

живеят, пак имаш щастието да останеш сам и да се наспиш на някоя дървена скара - особено през зимата, в банята е топло. Та Нийл Донадлд Уолш е прекарал няколко месеца на палатка в онзи лагер за "отрепки на обществото" и показа това на филм като подвиг, а хората от бившия соц-лагер и настоящия капиталистически живеят така по половин век и повече, и това пак не им пречи и те да имат розговори с Бога...

Хубаво се спи и в някои пещери, в плевня, в копа сено. И на палатка, естествено, и без палатка в топло време само с един шушляк, понеже си си подарил поредната палатка и спалния чувал. Но някоя сутрин, някоя малка и невинна лисичка на Витоша ти взима и шушляка...

Всичко това, плюс още много неописани кътчета, където си спал, е поради неистовия ужас от домашните и кварталните дракони като кървави октоподи или медузи, които пият домашарите и еднокъщниците. Когато гледаш все едни и същи физиономии около себе си и те денонощно те учат на ум и разум, мъката става непоносима, въздухът не стига, търсиш спасение където ти видят очите.

Но да продължа за рудник Еньовче през 1964.

При това положение, аз трябваше да се допитам най-после защо ми се дава този урок по такъв начин и какво може да означава това. Когато се върнах в стаята си, отворих беседа. Като инат, който не ще да се предава, аз не исках да ходя на лекар, макар че вече куцах вече сериозно и кракът ми не искаше да излезе от ботуша. Главата ми се въртеше и болеше от двойния опит за урок от вчера. Докторът щеше да ми даде почивка, а аз исках да се боря мъжкарски докрай – да докажа на себе си, че най-после ставам за нещо на тоя свят. Тогава все още никой не ми беше обяснил какъв е смисълът на

следването. Отрицавах изцяло, че човек трябва да има висше образование.

И после кво се случи? Аз в началото бях решил, довчера, ***5*** *години да остана миньор, какъвто стаж се искаше в Еньовче, за да може човек на 35-годишна възраст да се пенсионира. Луд за пенсия; по точно - умрял. Кой знае каква радиация и каква силикоза е имало там! Мене това въобще не ме бъркаше. Значи,* ***това*** *беше в момента моят "висок идеал" – на 35 години, след като съм бил 5 години миньор, да се пенсионирам... И после - нищо общо с обществото: отшелник, шапка на тояга... Ще имам свобода да си пиша, да свиря, да рисувам, да се развивам* ***духовно****... Можете да си представите каква мина е била тази, за да се дава толкова ранно пенсиониране... Аз тогава въобще не съм и подозирал, че това е бил някакъв много опасен обект, където хората умират като мухи. Бях готов да си продам живота и здравето заради това, което наричах "свобода". По същата логика, парижките проститутки се пенсионират за две години. Представях си как след това, като пенсионер, ще свиря на цигулка, ще се занимавам с изучаване на езици и цял живот ще живея по начина, по който аз разбирах – с пълна свобода. В някакъв смисъл, това беше една чисто мъжка позиция, действително героична, така да се каже, но с едно дълбоко непознаване на живота и на пътя на ученичеството.*

След като паднаха тия две неща на крака и на главата ми и турчето ми я прасна в стената, изведнъж аз реших, че не пет, а ***една*** *година ще остана да работя... Ще спестя пари да си купя пиано, и като се върна в София, ще се самообразовам. Може да взимам и частни уроци, но - никаква консерватория! Том също е пълно с "предатели", които пишат и свирят модерна музика.. Едно такова много тясно и глупаво разбиране. Но тогава именно* ***такова*** *разбиране съм имал, както, за съ-*

жаление, и днес някои млади хора мислят по същия начин и постъпват точно така. Те не дооценяват голямото значение на светското образование, въпреки неговите недостатъци.

И в този момент, вечерта, в дълбока депресия и обърканост, аз отварям един том беседи на Учителя и получавам невероятен отговор. Пълно попадение - описание на ситуа-цията ми.. Но хитът се падна в Евангелието, което също отворих напосоки. Палецът ми попадна на една страница от "Деяния на апостолите". В едно от посланията на ап. Петър, попаднах точно на следната мисъл: "Слушайте вие, които сте отишли в еди кой си град и сте решили да поработите една година, да припечелите и да се върнете..." - точна снимка на моя случай! – "...Кой ви гарантира, че утре няма да падне ***камък*** *върху главата ви?"*

Бях потресен. Камъкът вече беше паднал на главата ми - вчера или същия ден... Какъв ли ще е следващият, след като в евангелието ми казват "утре"?... Значи, след като по тоя очеваден начин ми се даде ситуацията и прогнозата, разбрах, че Контактът е направен и ми се говори отгоре не само с гьостерица, но и с мегафон. Аз довършвах четенето на тази глава, но накрая беше сентенцията, урокът, изводът: "Горко ономува, който ***знае*** *да прави добро, а не прави!"*

Ако някои школи от източния път на отшелничеството предвиждат откъсване от реалния свят, от реалния живот, от неговия кипеж, от нашите конкретни задължения. И едва след това връщане в него, за да правиш добро. Това, което ние наричаме "Път на ученика" и духът, в който Учителят ни го обяснява, е нещо съвсем противоположно: В "Чудаците" това е точно случаят "Памфалон". Иска се кипене в казана на живота и преизпълняване на разумните ни задължения. На това нещо винаги ни е учил и Венно, и брат Борис - с личен пример до последния си дъх. В това преизпълнение на светски-

те и личните задължения се коват истинските качества на ученика, а не в бягството от тях. Така че, дори и несъвършени, даже и по пътя на задълженията, с много малко възможности да бъдем свободни – ***това*** *е днес истинският път. Понякога дори е невъзможно човек, след 10-12 часов тежък труд, да се саморазвива, да се концентрира, да медитира, да се занимава с любими свои хобита. Животът е съвсем друг - не такъв, какъвто го очаквахме и както мечтаехме да се развие. "Оказахме се вързани жестоко"... Но разбрахме, че човек трябва да прави добро* ***в обстоятелствата, в които се намира.*** *"Който не учи или не работи, не е Мой ученик" - казва Господ. Има предвид учене и работа* ***в света****. Чрез това участие се градят чакри, ценнтрове и висши тела, които не могат да се пробудят* ***по никакъв друг начин****, ако ще и да са те признали за гуру. щом като Борис Николов работи мозайка до 85-годишна възраст, кои сме ние, че да не работим и след пенсия на 72? Така наречените духовни приятели, които не продължават да учат и не се трудят в света, развиват непоносимост към трудностите и конфликтите в света, стават асоциални, характеропати, нападат ги ипохондрии, депреси и болести - и един ден започва да не им се живее, въ-преки че са "свободни". А на практика - живеят на гърба на близките си и на приятелите. Обаче споменатите висши тела и чакри не могат да развият и творците и предприемачите на свободна практика или хората с голямо наследство, които нямат строго регламентиран трудов ден. Даже и да са милионери.*

И именно тогава, когато се върнах в София, аз се осъзнах окончателно. Записах се, следвах и ***завърших*** *висше образование. На първото място (в Лесотихническия) останах само един семестър - рибешка му работа... След това работих, и във всичкото това време на усилията да се изпълняват и пре-*

*изпълняват учебните и обществените, професионалните задължения, в **малкото** свободно време, което имахме, добрините, които чрез нас Небето правеше и продължи да прави, се оказаха **много по-ефективни**, въпреки нашата ниска степен на съвършенство. Това, което ние си представяхме, е съвсем различно от това, което е в момента, но все пак Небето работи именно чрез тези, които са се смирили, които преизпълняват светските си обязаности, колкото и несправедливо да е устроен светът. Инак вечно ще лежим н нечий чужд гръб. Дей-ствително, опитът, който имаме, се дължеше на това, че бе-ше прокаран вече един солиден път пред нас от някои братя и сестри от Братството, които, независимо от своето бле-стящо образование, работеха от сутрин до вечер най-тежка работа. След един 10-часов тежък физически труд, след като те са отказали на предложенията да станат асистенти и професори и пр. в една подло нормативна система; след като това практически вече е било невъзможно и поради забраната на властта да назначава такива хора на по-високи позиции, ние наблюдавахме, че те успяха достойно да свършат великата си и скромна задача на земята. Всеки един от тях успя, заедно с огромното си натоварване, да ни предаде мощен импулс, който изглежда ще остане завинаги значим за нас; и чрез нас – за някои будни души на Земята.*

Като говорим за свобода, някъде може да съм разказал за едно изчисление на Венно, което беше безпогрешно. Най-важното - виждахме го в живота му на практика и взимахме участие. Той каза, че въпреки тежката работа цял живот до пенсия (при него не важат думите на Хайтов "Има ли пенсиониран орел?), той винаги е бил 1/3 от годината в планината. Като вземеш 108 съботи и недели, плюс лятната отпуска, получава се даже и повече.

Бате Крум често ни разказваше как по време на живота им с Учителя на Изгрева или на планината, на Рила, ярко са се откроявали винаги два вида хора от братството: едни, които са клонели към духовния живот в духовните му форми – пеене, молитви, паневритмия, посрещане на изгревите, медитации, концентрации, упражнения – безспорно много важни неща; и други, които през всичкото време на денонощието са работили физически до издъхване и са спели само 2-3 часа, за да служат на духовните. И ние видяхме това с очите си! Пред нашите очи то продължава и до днес – те ни даваха личния си пример. Как винаги водеха групи, денонощно слизаха - по 2-3 пъти в денонощието - да посрещат и изкачват групи и носеха багажа на жените и хилавите, когато нямаше коне; органи-зи-раха целия багаж, транспорта, ходене с конете и конярите нагоре и надолу, постоянно помагаха на багажа като се килне или изтърси, постоянно внимание да не се загуби някой или намиране, ако се е загубил. Носене и цепене на дърва, бидони с вода от извора. Всичко това - без заплащане и без нито едно браво. И то - хора със свръхкачества и способности. Как ще намериш загубил се човек в огромната планина, ако нямаш вече развито виждане? Особено ако е припаднал и не вика? По-стоянна грижа за помагане на измокрени, измръзнали прия-те-ли; постоянно опъване на палатки, приготвяне на площадки за палатки за десетките и стотици нови хора, предимно сестри, които идваха и не могат да се справят. Един активен, акти-вен, активен, чисто хамалски братски живот!. И при всичкото това, тези братя, и по време на физическото присъствие на Учителя на Земята ***в тяло*** *(понеже има и* ***друго физическо*** *присъствие, не само във човешкото тяло, познато нам), и до ден днешен, в братския живот, било по домовете, било на Из-грева, било на множеството вече "Изгреви" по света, било в планините, не само на Рила, именно се отличават по това, че*

те са най-скромните. Обикновено никога не застават в центъра официално. Не са като пуйките и петлите в братството, които обичат за правят съобщения и да се изявяват, за да привлекат погледите на хората и да им се набиват в ушите. Те никога не се обявяват за ръководители. Тези, които ние познаваме, доброволно и съзнателно играят понякога даже ролята на грешници, на глупци! Някой път нарочно, даже демонстративно, правят някакви грешки с определена цел, за да не изтъкват своите свръхкачества, своите познания и изключителни способности. Обратното на това, което правят други хора, които са още по пътя на тщеславието. Понякога мълчат или играят такава роля, за да видят кой ще се разкряка и ще почне да поучава, да проповядва, да дава съвети. Такива записват в края на списъка за космоса. Те проявяват една дълбока, божествена скромност и мъдрост. Човек понякога може да изиграе нарочно ролята на неспособен, за да даде възможност на други душѝ да се окуражат и вървят заедно нагоре по пътя на Безграничния. И ние забелязвахме, както и от други ни беше разказвано, как тихо и всеотдайно тези хора служеха на Делото на Учителя. Всичко това един ден се разкриваше в пълната красота, великолепие и блясък на тайното добро - на доброто, което се прави, без лявата ръка да знае какво прави дясната. Ние забелязвахме необикновените качества, които имаха и които добиваха тези братя и сестри, работейки именно по този начин – да заемат винаги последното място и никога да не се изтъкват какво точно са направили, колко точно са дàли. Никога да не очакват похвала и награда – в никакъв смисъл и по никакъв начин. Въпреки че отклоняваха нашата благодарност и възхищение по хиляди начини, ако ние не можехме да я предложим така, че да не ограничим тяхната свобода, тези приятели – и първият, който лично познавах и бяхме толкова години с него, бате Крум –

разказваха, че в много редките случаи, много краткото време, когато те са оставали свободни, а това са броени минути – до половинедин час максимум в денонощието, Небето им е давало неща, за които другите не са и сънували или са ги получавали в много малък размер и с много по-ниско качество, отколкото тези скромни помагачи на Небето. То им даваше извънредните качества на ясновидеца, на яснослушащия, на ясномислещия, на мистика, който плува свободно из Вселената; на мага, за който времето и пространството не представляваха никакви граници; на човека, който можеше, както Учителя, да лекува от разстояние всякакви болести и да помага за разрешаването на всякакви душевни и практически проблеми. На тези хора Небето даваше това в кратките мигове на посрещането на изгрева, в кратките интервали, когато те отдъхваха само за няколко минути, за да могат отново да заработят къртовски, да работят, на-товарени десетки пъти по-тежко от всички останали, които в света извършват същите дейности срещу заплащане, а на запад - и напоследък дори и при нас в "братството" - също. Напоследък бяхме потресени, че в братството има назначени хора на заплати! Ако някой би се наел да изчисли нормативно какво би трябвало да се заплати на тези хора от Братството, които и до ден днешен изнасят целия товар на общия живот, практически това би могло да се сравни с всеотдайния труд на майката, която работи за децата си и семейството безплатно, а ако получава майчински, това са само някакви мизерни стотинки в България.

Именно след един такъв пореден, невидим за гордите и тщеславните подвиг на човека, за който постоянно говорим и когото ние видяхме натоварен изключително тежко, като кораб, потънал до ръбовете от проблеми и чисто злато, от-

ново се случи нещо знаменателно. Една вечер той ни разказа за поредния проблем - не негов, а на Братството, - когато властта ни бе заплашила, че ще предприеме най-крути мерки, включително с изселване на най-активните, което се занимават с разпространението на беседите и с преводи, със спасяването на Словото и Делото и "дъновистка пропаганда". По навик, унаследен от вековете и хилядолетията, тези приятели от левия път рутинно приписват геноцида върху човечеството на една или друга нация, на едно или друго учение - на комунисти, фашисти, сталинисти, нацисти, евреи, германци, американци и пр. Народите трябва да знаят кого да мразят, за да могат интервентите от една нечовешка раса да подриват живота ни незабелязани и накрая да завземат земята ни окончателно.

*А имаше и много по-крути мерки от страна на "комунистите", които казваха, че ще бъдат предприети - не само таражи, арести, изселване, уволнения и опозоряване. С ушите си го чух при един от арестите и разпитите, че вече имат заповед за "**физическо** унищожение на тия, които не мирясват". Някои такива конкретни присъди бяха изпълнени, няколко души и от Изгрева си заминаха "при неизяснени обстоятелства" или от "автомобилни катастрофи".*

Ние бяхме на Рила, когато една цяла нощ Венно не спа и на сутринта ни каза: "Везните наклониха на добрата страна. Тази нощ ние получихме една силна пратка от Космоса, една много голяма помощ от мъглявината Андромеда." Той ни учеше не само на астрология, но и на астрономия, прекрасно знаеше имената на всички звезди, видими с просто око – и не само техните имена. Можеше да ги намира на небето безпогрешно, да ги определя по всяко време; включително ни показваше как можем с просто око да видим тази галактика, Андромеда. И точно една такава вечер, когато той не спа,

когато се решаваше съдбата на Братството в България и не само в България, той каза, че се е съсредоточил в тази галактика и се е помолил горещо - и съществата от там са изпратили мощна пратка енергия и сила, за да може да се разреши положително проблемът, стоящ пред Братството. И от този момент нататък, нещата действително тръгнаха в обратна посока и властта се отказа да гони Братството и да го разпръсва и малтретира, защото, по някакъв непонятен за тях начин, те смениха своето решение.

Междувпрочем, любопитно е тук да се добави, че в своите книги съвременният голям писател, мислител и ясновидец Хосе Хуан Бенитес казва, че нашата Слънчева система е дошла от Андромеда и Андромеда е базата на нашата душа, на нашия дух, на нашия произход. Човек се изкушава да спомене и за един от първите фантастични романи, които ние четяхме със затаен дъх и който стана наш любим роман – на Иван Ефремов - "Мъглявината на Андромеда". Значи, не случайно той е избрал това заглавие – тази мъглявина, тази галактика. Всеки, който я е чел, знае, какво крупно произведение е това и какви тайни разкрива там авторът под формата на фантастика. И след това, в "Часът на бика", "Острието на бръснача" и т.н., си личи ясно, че Ефремов е знаел много добре за връзката на Посветените на Земята с Космоса и за това как властващите при всички случаи крият и не разпространяват тези сведения, държейки ги в своите подземия, и как унищожават всички, които искат да изяснят на хората, че контактът с Космоса е жив и съществува.

Просто е невъзможно да се разкажат последователно всички случаи, които сме имали с него – Крум Въжаров, Венно. Затова за него и за приятелите, свързани с него, ще продължавам да разказвам спонтанно, както ми идват спомените.

Той притежаваше една извънредна способност – безкрайно деликатно да общува с душите, не поставяйки ги никога лице в лице с истината за тях, ако преценеше, че в даден случай това няма да има положителен резултат. Но той умееше и много категорично и рязко да защитава Истината и понякога ние бивахме сащисани от неговата рязкост, но знаехме, че неговата преценка е безгрешна.

Сега виждам, че не съм разбрал нещо изключително важно - най-важното, свързано с моите опитности в с.Жълтуша и в рудник "Еньовче" през 1964 год. Най-важното, заради което разказвам тези неща – те не само сами по себе си са крайно поучителни, а преди всичко заради това, какво беше отношението на Венно към подобни случаи. Когато аз му казах, че отивам учител в Кърджалийско (не знаех още, че ще стана и миньор), той се съсредоточи и се намръщи, наведе очи надолу, затвори ги, и нищо не каза. После ги отвори, усмихна се приветливо и каза: "Върви!" Много по-късно узнахме за подобни случаи и при Учителя, когато Той е виждал ясно какво ще стане, но е пускал ученика да добие своята опитност. Принципа, който ще изработи ученикът благодарение на тази опитност, няма да бъде достатъчно стабилен, затова той трябва да премине през горнилото на житейската практика лично.

И, след това, когато аз се върнах, тръгнах нагоре към Изгрева, за да отида при него и да му разкажа всичко, което се беше случило. Той пак, по своите си начини, предизвика или измоли един необикновено прекрасен ден за срещата ни.. Сякаш залян от светлина - светлината струеше като изворна вода, - толкова кристално беше небето. А аз, с горчилката от този опит, който бях получил, не бях още осъзнал напълно всичко, което бе станало, но вече знаех, че съм на верен път.

На това място съм пропуснал да разкажа как си тръгнах от рудник Еньовче и от гарата в Кърджали. Може би съм го

разказал другаде. Пощата в селото видя доста зор да ми приеме и изпрати колетите с книгите ми, никога не бе виждала такова много книги дори и в библиотеката или читалището. Така поне ми казаха. А това бе само част от библиотеката ми в София... В моята стая имах и рафтове за периодичен печат. Една година се бях абонирал за 103 вестника и списания, не само български. Бях дал над 600 лева лично мои пари, имах хонорари и голяма заплата тогава. Подреждах си ги с любов поред и по видове, кутията долу бях направил като сандък на стената с пирони по 15 сантиметра... Пощаджиите ме гледаха накриво, трябваше да ги черпя постоянно, за да не ми губят нарочно абонаментите. "А четеш ли всичко?" - ме питаха по-простите гости и посетители. - Чета по лъжичка, когато не съм труп от работа... Няма що - Слънце, Луна и Меркурий в Трети дом... При едно от последните претърсвания, един от агентите каза: "Една добре поддържана дъновистка канцелария..." - Извинявам се, ако се повтарям.

Та когато напусках мината, представлявах странна гледка. Четири раници от четирите ми страни, най-отгоре - цигулката, в двете ръце - вече не знам какво.

Тука вече - още един "роман"... Пак извинения за повторението, ако е такова... Нали Един Българин (и Небългарин) казва, че би искал да имаме повече "романи"?... Само че и този е от платоничните, като повечето, при това пак с друг инициатор, не аз. В 100% от случаите... Беше вечер, нямаше влак за София. Трябваше да се преспи в хотел. Отивам - няма места. Моля момичето на рецепцията да остана в хола пред нея. На нея ѝ е скучно, добре ѝ е дошло. Аз си развързвам езика, не знам какво точно съм ѝ говорил за себе си, за любовта, за жената и майката като богиня и пр., обаче очите ѝ със всяка изминала минута се разширяват, по едно време започва да плаче, някъде след час и нещо идва и ме прегръща и даже ридае.

Иска да ме изпрати до влака сутринта, изпраща ме, но по такъв начин, че се оказва в купето ми на път за София... Повече не иска да се връща никога. Налага се няколко часа да й се обяснява, че срещата ни е платонична, че аз не ставам за брак по никакъв начин, че не може да остане при мене в София не само защото няма къде - просто аз съм аскет и девствен и възнамерявам да стана светия... Светия или не - най-голямото ми щастие е да живея сам. Тя минава в бурен плач още в купето, после заспива на коленете ми от изтощение, на гарата тръгва като луда в неизвестно направление - и повече не се видяхме никога. Обаче имам смътното усещане, че по-късно ме откри, но беше с друго име. Сащисваща прилика, 1 към 1! Съвпадение?... Знае ли човек от отчаяние каква роля може да се изиграе?... Още една задъхваща глава от "романа": Това обаче съвпада с прелома ми. Някой вече ме е убедил, че не ставам за светия, изгрява светъл ден, пред взора ми се откриват необгледни хоризонти с видения за нежни създания, които не се боят от нищо... Започва вторият сезон от пророчеството, за което аз узнах едва след 25 или 30 години.

Та среща ме случайно същата физиономия от Кърджали на улицата или нейна двойничка и се заговаряме. Не, не е тя, името е друго. От дума на дума те кани и в кревата си, ти си подпален като Чикаго, обаче тя е напълно ледена. Ти приемаш ситуацията и сутринта си тръгваш, от безумие без обувки, бомбе и едно зелено шалче, които остават у нея завинаги... Отмъщава ли момичето с тази жестока студенина?...

Не десетки, а стотици случаи, когато въздишаш до центъра на земята да имаш само една нощ или вечност с поредната Безсмъртна Любима, но тя - в един, два или 100 образа, - ти отказва всичко и се интересува само от софийско жителство или астрология... Фанфан Лалето е блед образ пред стотиците случаи, когато се остава насаме с някоя же-

лана или обожаема, но тя е айсберг, по съвършено неизвестни и за самата нея причини, въпреки че те е поканила с точно обратни и недвусмислени обещания. После приятелките й разправят, че след такъв епизод всяка една от любимите плаче неудържимо и се чуди защо се е държала така. Явява се на "поправителен" - същото... В продължение на 30 години в настоящия век, един древен постник, калугер и отшелник трябва да види какво е причинявал. Думите на едного, които имат сила и са безмилостни като гилотина през десетилетията, скрояват този номер на светията-грешник безброй пъти. Тай сега със всичка сила иска да стане точно обратното, да не го закачат повече, но не дават... Кой знае на колко ангела и дяволчета им е дошло до гушата да изпълняват комсомолско по-ръчение от началниците си и да влизат в Дулцинеите, за да се държат като Дулцинеи? П. от Търново е имала само един случай, когато, след десетилетия молитви и терзания, най-после проумява какво е казал Учителят за любовта и се събличат напълно с един любим в спалнята й. Пада полилеят - и му строшава главата... Извнявам се за повторението, ако вече съм го разказал. То е съществена част на речта в народната песен и поезия; в мъдрото правило, че повторението е майка на знанието...

А какво може да му е на човека, който няма излишен тестостерон или го има десетократно в повече по наследство, но го контролира драконовски, ако не са му се нахвърлили, като се подчинява услужливо на не една и две млади сестри, копнеещи за "ангелска" любов?... Как изглежда ангелската любов, според тях, може да се илюстрира само с мъртъв бръмбар. И бръмбарът, и препарираният червей в обятията му са живи, но се правят на умрели. И двамата са както ги е майка родила, но червеят е дал обещание на бръмбара да не се мърда, за да не стане грях... А бръмбарът го е стиснал

*железно в мъртва хватка, от която човек би могъл да се счупи, ако не беше червей... Е, може да се изцеди... Женски бръмбар, но стомана! И дума не може да става да си се съчетаят както е Бог дал - не дай си Боже, смъртен грях!... Ако не са вече почти в безсъзнание от чувства, те, поредом или едновременно с надвикване, цяла нощ бистрят духовни въпроси или астрология - на устите не е забранено да се мърдат.. Ангелската любов е във вихъра си, в резултат - огнена кама в сърцето на "червея", с болки до загуба на съзнание. Въздухът не стига, по-скоро дробовете не могат да го поемат поради мъртвата хватка на бръмбарката. Самата тя не смее да си мръдне пипалото даже на микрон поне да помилва ближния, защото може да е грях. Поради смъртната опасност, тя вече няма да допуска този вариант и отсега нататък ще ти идва на гости да гледате руски филми и да се молите Господу по цели нощи, но ще спи до тебе през август на половин метър креват, облечена с екипа ти за ски - гащеризона-грейка, - а отгоре - с водолазен костюм от 200 кила и скафандър. Боже опази да се допрете на голо! Ще ти казва: "Аз не съм толко загубена - за каква ме мислиш, може и да имаме бебе, но когато **Бог** каже". Минават години, все тази ангелска любов, но Бог не казва... Ти изобщо не си имал предвид бебе, не си знаел, че за ангелите само това е морално, но все пак плахо от време на време я питаш: "Бог говори само на **тебе**, така ли?" - "Така!"*

*Ще **мине** срокът, ще **изтекат** десетилетията, магията **ще падне**. Едно прекрасно утро ти вече си сред някой културен народ без бръмбари и водолази. Инструкторът ти вече не е в този свят, но лицето му се явява иззад една каменна ограда, бронзово и прекрасно. Гледа те загадъчно със сините си очи, усмихва ти се и казва: **"Получете** сега моите компенсации!..."*

Някъде разказвам подробно как в една северна страна имах ключове за 10 празни апартамента - от гарсониера до петстаен. Как всяка нощ можех да бъда на различно място и в стаи извън тези апартаменти, но... с нежна съжителка. Поканите стигаха за до края на живота, слушателките в залите бяха със стотици, до една млади и красиви, но и от едно малко по-зряло поколение с боен опит от брака, което вече се е отърсило от "отровната плесен". Във всяка зала имаше най-много трима мъже: един престарял, един куц, трети кьопав. С извинение за изключенията!... Като се има предвид това, всяка курсантка по астрология или някоя друга мъдра наука копнееше с всичките си конски или ядрени сили да покани лектора от чужбина в дома си и да не го пуска вече никога... От 15 до 70-годишни (имаше и две-три такива) искаха да имат дете от него... Имаше и по-интелигентни, които искаха само преживявания. Не е тук мястото да доказвам или да не доказвам дали лекторът се е възползвал от тази шведска маса. Въпросът се беше обърнал по друг начин. Нямаше повече нужда от невидими пазванти, защото вътре в душата се е било породило нещо подобно на съвест. Всяка женско сърце е мъртво, ако си допуснал да бъде на линията и да минеш отгоре му като влак. Не е въпросът, че за това се плаща. Въпросът е в това, че при разширено съзнание ти си вече навсякъде и сърцето ти се разлива на километри, на светлинни векове. Прегазиш ли някого, прегазваш себе си. Ужасната болка на женското сърце е не по-малка от твоята, когато си до скафандър. Дори по-голяма, вярвайте ми. Като се родим жени, узнаваме го. Дали съм приемал в чужбина меда от "компенсациите" и в този план, може да се провери в акаша. Наистина, исках да остана на едно или две места "завинаги", но комсомолците от Небето се намесиха. Посипаха се парчета лед, отнесох само няколко женски подигравки. Даже от чужденки, това все пак

боли. Независимо от братското радио не само тук, но и в чужбина, от въображението дори на най-близки приятели, все пак е имало през живота ми двама-трима души, които знаеха със сигурност, че не съм ял торти като невидял и не съм газил луци като бесните. Един от тях е Венно. Нещо повече, той ме утеши, че този мой опит не е от "слаб ангел", а благословение, предопределение, за да опозная до дъно себе си и човешката душа с нейните проблеми. Ако лекарят никога не е виждал рана и сам не знае колко боли, как се лекува, няма да знае какво да прави. През абсолютно всичко минават даже и Учителите.

Но, както казах, имам и най-близки приятели, които вярват във всичко, което ни вълнува идейно, но не вярват на нито дума от това, което съм споделил конкретно само с няколко души. На едного казах буквално, че ако горе има брояч на интимните ни контакти, моят ще навърти една съвсем нищожна цифра в сравнение с нормалните хора, даже и по времето, когато съм бил в нещо като "брак". Той ми се изсмя и каза: "Хайде-хайде, ти ли бе! Че аз нали гледам с очите си, при тебе са на опашка без прекъсване! .Цял живот си плувал в мед и масло, какво ми се оплакваш..." А за брака е съгласен, въпреки че досега не е имал тая чест. От литературата и живота знае, че бракът е вторият начин, по който един мъж може да стане светия... Поне в собствената си къща...

Но да се върна най-после в София. Урокът Жълтуша и Еньовче е приключил.

Видях го, сякаш някакъв ангел идваше от Небето срещу мене, божествено усмихнат, като един баща, посрещащ отново завръщането на "блудния син". Нямахме никаква уговорка, той нямаше как да знае по човешки, че аз съм вече в София и съм тръгнал към Изгрева. Яви се още на Семинарията иззад

ъгъла или от въздуха - така, както е ставало с него не веднъж и не само с мене в която и да е точка на града, страната или планетата. Ако не беше той, нямаше да знаем как е ставало това при Учителя, освен от разказите и книгите.

Когато се събирахме на Витоша, когато бяхме на лагерите на Рила или по домовете, много често той започваше да разказва някаква приказка, някаква история, било действителна, било съчинена, в която ***ние*** *бяхме героите, но с измислени имена. Той разказваше всичко онова, което ни се беше случило през изминалата седмица или месец. Понякога поглеждаше някого в очите и му даваше да разбере, че става дума за него. Разказваше в символичен, приказен вид за неговите проблеми, за неговите грешки или за това, което той е постигнал в дадения конкретен случай. Представяше ни оценката на Небето и ни даваше ключ, а понякога и съвсем конкретни указания за начина, по който всеки един от нас може да излезе от някое затруднение, да разреши някакъв сложен душевен или социален проблем.*

Спомням си сега за една приятелка, много скъпа и мила приятелка, която много го обичаше и за която той много държеше, много й помагаше. Ние с нея бяхме приятели от малки и живеехме в една махала. Бяхме съученици още от долните класове и винаги имахме много добри чувства един към друг. Само случайно не сме стигнали до още по-близки отношения. Тя беше също романтичка и доста ексцентрична. И, след като не бяхме се виждали много години с нея, един ден се видяхме на пазара, където тя живее. В момента на срещата аз бях с друга приятелка, и тази, с която не бяхме се виждали отдавна, ме поздрави с голяма радост и каза: "А ти още ли се занимаваш с ония работи – астрология, окултизъм, мистицизъм и пр.?" Казах й: "Да." А тя каза: "Знаете ли, напоследък аз все повече и повече се интересувам от всичко това и бих ис-

кала да си поговорим. Ето например – обърна се тя към другата приятелка – тя е зодия Рак" – И действително позна. Тогава аз почувствах, че е дошъл нейният момент и я повиках вкъщи. Тя дойде в часа, в който се бяхме уговорили, и когато влезе в стаята, се случи нещо необикновено. В малката стаичка, където живеех и която беше наполовина преградена с талашит заради фотолабораторията на баща ми (живеех на 4 квадрата, максимум 5), бях сложил много снимки и репродукции – мой любим стил е да си правя колажи. В този период бях накачил фотографии и портрети на почти всички мои любими писатели, поети, мистици, окултисти, мъдреци и философи, между които, не на отделно място на стената, а между тия портрети, бях сложил и една от най-хубавите снимки на Учителя. Зад тази снимка, повече от година вече, спомням си много добре, аз бях стабилно защипал с кабарче три житни класа от мястото на Учителя. Те бяха здраво затиснати, и повече от година не бяха мръднали зад горния десен ъгъл на тази снимка. В момента, в който тази приятелка влезе, тя беше силно впечатлена точно от тази снимка, от образа на Учителя, и изненадана каза: "Кой е този?" Казах: "Не зная, кажи ***ти****, почувствай!" И тя каза: "Това не може да е Майстора (имаше предвид големия български художник Владимир Димитров-Майстора)! Не, не, това е един много по-съвършен Човек." След това спомена още едно име на световно известен мъдрец и философ и каза "Не, не може да бъде и той!" И изведнъж тя много развълнувано и отривисто каза: "Това е* ***Христос****!" В момента, в който тя каза това име, трите класа паднаха на земята. Никакъв начин нямаше, след като една година те бяха така стабилно закрепени, от такова разстояние да се получи някаква вибрация. Дори и топ да беше гърмнал, и земетресение да бе станало, аз мисля, че нямаше никакъв начин тези класове да паднат, защото те бяха затис-*

нати здраво с това кабарче. Това ни впечатли изключително силно и тя каза: "Да, да аз чувствам, че се връщам у дома си, аз се връщам при своите си, аз се връщам завинаги при моя Учител!" И тогава вече аз ѝ обясних, че това е Учителят, и ѝ казах: "Ако искаш наистина за започнеш да четеш Неговите книги, беседите, които Той е говорил, да започнеш да се запознаваш с Учението Му, можем да се срещаме, но засега ти давам ето този том." Дадох ѝ един том беседи, който взех напосоки. Тогава ѝ казах, че ако има някакъв много важен проблем, като си отиде вкъщи, може да го отвори напосоки и да прочете какво ѝ се дава. След три дни тя дойде пак, но съвсем нова – беше един съвършено друг човек. Тя бе подмладена, светнала, кожата ѝ се беше изчистила, лицето ѝ беше като на момиче – от жълто и бледо, бе станало розово, сияещо, здраво. Излъчването ѝ беше прекрасно и тя плачеше от радост и щастие и каза: "Знаеш ли какво ми се случи? Когато отидох, веднага, още същия ден вкъщи аз отворих тома беседи, който ми даде, с най-главния си въпрос: "Учителю, какво да правя с тази моя болест, която досега се оказа нелечима?" Тя имаше някаква болест от типа на разширени вени в долната част на тялото, които ѝ причиняваха силни болки и което беше за нея не само едно страдание вкъ-щи, но и като професионалист-музикант на сцената, защото беше оперна певица. Тия кризи, тези болки страшно много са я измъчвали години наред и лекарите не са ѝ давали надежда, че това може да се излекува. И тя каза: "Когато отворих то-ма и зададох въпроса: "Как мога да се излекувам?", ѝ се паднало изречение точно с името на болестта: Учителят там казва с точни думи нейната болест и продължава: "направете три бани във ваната с топла вода и си кажете следните формули..." Същият ден тя изпълнила всичко точно. Болките изчезнали, а впоследствие и всякакви симптоми на тази болест. И до ден

днешен тя няма никакви оплаквания от тази болест, според нейните думи. Тя имаше после едни други усложнения, но от тази болест нямаше и следа. Тя се включи в братския живот възторжено и енергич-но. Нейният дом стана център, в който ние се събирахме, разговаряхме, чер-пехме се, четяхме и пеехме. Тя научи всички песни на Учителя и започна да ги пее като професионалист и мистик. Тя имаше и продължава да има силни мистични състояния, съзнателни излъчвания в невидимия свят, за които ми е разказвала, съзнателен контакт с Учителя и видения. Един много дълбок и прекрасен човек се оказа тя, един ученик, който се върна при Учителя си! С нея сме имали много разговори, на много екс-курзии сме ходили и винаги тя беше една от най-възтор-жените, най-чистите души. На нея Венно обръщаше особено внимание.

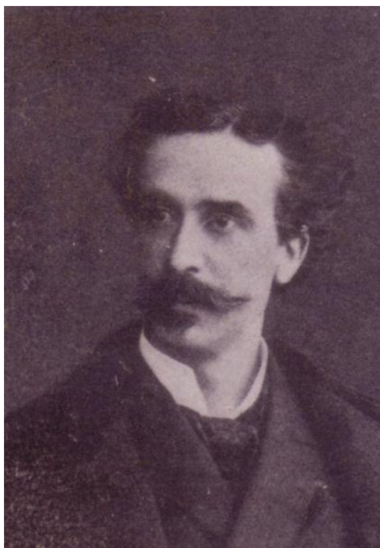
Искам да разкажа и един особен случай с нея, който не е откъснат от разказа за Венно, а напротив, той ми дава повод да разкажа за една негова реакция във връзка с известната тема за "летящите чинии", за УФО.

Един ден, когато аз все още я въвеждах в нашите неща, а това беше в самото начало – след случая, за който разказах, когато тя се излекува спонтанно от тежката болест, благо-дарение на една беседа от Учителя и на мисълта, която й се падна в нея. Отидохме на една малка разходка на Витоша с нея. Изкачихме се по една пътека до една беседка високо над Драгалевци, откъдето се виждаше цяла София. Беше приве-чер и там аз за пръв път започнах да пея на Искра някои от песните на Учителя. Тя беше силно впечатлена, въпреки че аз не съм кой знае какъв певец. Но все пак се постарах да пея тихо, за да усети тя някои неща от духа, от музиката на Учи-теля. Когато ние се връщахме обратно по пътеката и след това по алеята, ние бяхме в едно особено възвишено състоя-ние и вероятно това е станало причина да се случи не-вероя-

тното събитие, което никога не можем да забравим. Ние видяхме една светеща точка, която се появи от север и започна да се изкачва по небето към зенита по посока на юг, значи – от Стара планина към Витоша. И, кой знае защо (явно е имало защо), аз разбрах, че това не може да бъде самолет или спътник, защото се движеше по един начин, който не беше характерен за нито за нито едно от познатите ни летящи тела. Казах на Искра: "Знаеш ли, че не е изключено това да е "летяща чиния" и ние сме чели, че с тези същества в такива обекти може да се влиза в телепатична връзка. Искаш ли да направим един опит?" Тя много се впечатли и вдъхнови и тогава аз ѝ казах една формула, която почувствах и знаех, че може да превръща мисълта и светлината на човека от дифузна в кохерентна, както лазерния лъч. И с тази силна формула, с тази силна мисъл ние отправихме погледите си към това летящо тяло и помолихме съществата там, ако това наистина е летателен обект – кораб на някаква извънземна или тайна земна цивилизация, - по някакъв начин те да ни покажат, че са ни видели. Аз предполагах, че ние действително в момента светим много силно, нашите аури, защото те бяха подпалени от нашето преживяване, от песните, които бяхме пели, от първата среща на Искра с музиката на Учителя. И ние знаехме от книгите и от разкази на очевидци, че в такива случаи съществата, които обикалят с тези НЛО, виждат хората, които светят, ако се намират в някакво възвишено духовно или душевно състояние. И, разчитайки на това и на тази формула, която произнесохме, ние очаквахме да влезем в контакт с тези същества. Дори аз си позволих да формулирам конкретно и точно молбата ни – по някакъв начин те да ни покажат, че това не е спътник. И ги помолих, в момента, в който тази светеща точка почти стигна над главите ни на зенита, ако могат, да изменят курса си рязко на изток,

т.е. те са от север на юг, а аз ги помолих да сменят курса си рязко под формата на буквата "Г", тъй както нито едно летящо земно тяло не би могло да направи такова рязко изменение на курса си. И в момента, в който аз формулирах молбата си, действително това летящо тяло направи тази маневра! Без никакво спиране, то се устреми със същата скорост, под прав ъгъл, точно на изток! Тази приятелка просто се свлече в ръцете ми от изненада, че това, за което бяхме помолили, се случи.

После аз разказах този случай на приятелите, когато се събрахме на Витоша. Венно слушаше с интерес. Почти винаги в такива случаи нищо не говореше, но изслуша всичко със своята загадъчна усмивка. Но... този случай вече съм го разказал някъде...

Известният френски мистик и окултист и Сент-Ив д'Алвейдър [Alexandre Saint-Yves, Marquess of Alveydre, 1842-1909- пише, че Агарта се простира под основните планини на Земята на определена дълбочина и че там има хангари с летящи кораби. Още кога говори Сент-Ив за това! – Тогава хората не са имали и помен от понятие за НЛО! Той отдава особено голямо значение на базата на Агарта под Рило-Родопския масив.

Сега искам да разкажа за един случай; впрочем за няколко случая във връзка пак с бате Крум - Венно, - които говореха за неговите извънредни способности в областта на нещо, което хората наричат "магия". Всъщност, той не обича да употребява тази дума, даже и когато се касае за бяла магия.. Около него тези неща се случваха много често. Но аз ще за-

почна с един друг случай, говорещ за неговото ясновидство, което той постоянно укриваше, но това все пак беше невъзможно, защото такива неща около него бяха почти ежедневие.

Когато аз се записах в университета и трябваше вече да започна първите лекции, нямах подходящи дрехи. Просто нямах възможност да се облека добре. Един ден той ме извика и ми каза: "Ето ти – и ми даде една прилична сума, - тези пари се дават от едни приятели, за да можеш да се облечеш, да бъдеш приличен студент. Недей ме пита от кого са, онзи, който ги даде, не иска да се знае, че той ги е дал." И аз отидох да си купя костюм, обувки, риза, но заедно с това си купих от един оказионен магазин една много хубава позлатена автоматична писалка, казвайки си, че заслужавам да си направя такъв подарък, тъй като ставам студент. Тази писалка е много шик и ще ми отива на студентството – и да ми е "на добър час" началото в пътя на науката... И когато отидох в болницата, където той лежеше болен от воден плеврит и бяха му извадили последния път половин литър вода, въпреки състоянието си, той пак ми даде един ценен урок. А плевритът му беше вследствие на един много голям проблем, който той понесе върху себе си – чисто духовен и психически, - в отношенията между нас. Но това е друг въпрос, на друго място ще разкажа подробно за него. Не бе настинал само защото нямаше жилище и един ден нахлу много вода с градушка в палатката му на пъпа на Изгрева. Това е външната причина. Вътрешната бе един конфликт, в който бяха замесени ревности. За да не си отиде някой от този свят, Венно трябваше да поеме удара. Виновните не разбраха нищо, нямаше как да си признаят злото в себе си. Но уроците се преподават на причинното тяло на човека и то един ден ги разопакова, за да стигнат и до сърцето и мозъка.

Когато влязох при него, той ме погледна проницателно и каза: "Кажи какво си купи тия пари?" Казах му. Той настоя: "Не. Ти скри нещо!" И гледаше упорито към точно това място в сакото ми, където беше тази писалка, очаквайки аз да призная. Защото аз съзнателно скрих това от него. Разбрах че съм сгрешил и извадих писалката, като казах: "Ето, това нещо си купих." Тя, всъщност, не беше кой знае колко скъпа - само 10 лева. Мислех, че като са ми дадени тези пари, аз мога да си позволя този лукс. Тогава той ми каза: "Пари, които се дават за строго определено нещо, се употребяват по предназначение - само за това нещо, за което са дадени!" Така той ми даде един строг урок. До този момент и аз бях като великите и невеликите комбинатори, като много духовни хора и някои мои приятели, които взимат пари от едно перо, дадени им от хората, и ги употребяват за друго. В други случаи, когато се прави такъв подарък, няма такова изискване, т.е. човек има пълната свобода да ги употреби както иска; но в случая на мен ми се даде именно такъв урок, в този определен смисъл. За Венно нямаше скрити неща. Отидох и върнах писалката в оказиона.

Обаче с тази писалка аз имах един много любопитен случай в университета, породи една теория. За него писах и на един наш известен физик и той ми отговори. Не потвърди теорията ми, но не оспори логиката й. Един ден, по време на лекции в една от големите зали, където горе има отделни лампи, а не дълги неони, движех писалката в ръцете си бавно и без някаква цел, но в един момент забелязах как се движат отраженията на лампите в нея. Там, където повърхността й е извита, откъм страната върха, където с стеснява, отраженията на отделните лампи се движеха по-бързо, като я движех. Колкото по-крайна бе дадена лампа и по към писеца, толкоз по-бърже се движеше тя. Получи се една картина на

разширяващата се вселена според Доплеровия ефект и закона на Хъбъл. Тогава аз си помислих, че галактиките не се раздалечават по този начин ***реално****, а това е само оптическо явление за нас поради изкривеното пространство.*

Тук искам да разкажа, да вметна един случай с млад приятел от Видин, който работеше по Словото на Учителя – имаше задача. Случаят е идентичен с проблема за писалката. До каква степен буквално и категорично душите с искра Божия възприемат святостта на народните пари, на братските пари, до които човек не трябва да се докосва за лични цели! Вървяхме веднъж с него по улицата – много добре си спомням наклонената улица в София от операта надолу – и се превивахме от глад. Нямахме пари и от няколко дена не бяхме яли – просто нямаше откъде. Всички приятели бяха заминали някъде, пък и ние не просим - да умираме, не просим, не искаме от кого и да е. Ако се сети някой, ако Бог му каже... Имах такъв случай с Риния: един ден пак бях много гладен, тя ми се обади ненадейно, след като не бяхме се виждали от години, и каза, че иска да ме нахрани. Ангелите ѝ били казали, че съм гладен... Зведе ме на ресторант. Сега се сещам, че ме заведе в едно ресторантче точно до операта - нещо като показǹо. Понеже случката, за която ще разкажа сега, бе станала точно там! Нямахме време с този приятел да ходим някъде да помолим все пак да ни нахранят най-близки приятели - това вече не е просия, защото обикновено ние храним много хора, особено самотни майки. Но този път така се случи, а то много често се случва... Той носеше братски пари в себе си за Словото. И нито на мен, нито на него минаваше мисълта, че ние имаме право да си купим с тях залък хляб, за да не припаднем и да продължим да работим за Словото и Делото на Учителя. Най-накрая в един момент сетих, че на двама ни много ни се бе приляла пица и аз се осмелих, минавайки край

една пицария, да му кажа: "Моля ти се (имена се въздържам да споменавам), хайде да влезем и да изядем една пица, да си я поделим наполовина, и после ще върнем тия пари в касата." Той ми отвърна: "Абсолютен абсурд! Това е тотално невъзможно! Може ей тука да умра, да ме разстрелят, но аз и една стотинка братски пари не вземам!" - "Да – казвам му, - но как тогава ще вършим братската работа за Словото, като нямаме сили и умираме от глад?" Той казва:" Не! Точно ти не ми ги разправяй тия работи! Нали на това си ни учил?!" Казвам му: "Добре! Аз поемам този грях върху себе си и ще си го платя кармично, ако трябва, въпреки че ще върнем парите. Хайде да влезем и да ядем." Той каза: "Аз се осланям на твоя авторитет. Влизай, яж, но аз няма да ям." Влязохме. Падна се една тънка като хартия пица, която разделихме на две. Той се опита да яде, но вече не помня дали я изяде. Май хапна един залък и я остави. Според неговото разбиране, той щеше да осквернi душата си и да стане предател по от-ношение на Учителя и Братството, ако се похарчи и една народна стотинка не по предназначение. За него този залък беше солен, кисел, горчив, отровен.

*И така, продължавам със спомените си за бате Крум. Ще разкажа още случаи, свързани с тези негови способности, за които ние не разбрахме как точно работят, как точно той го прави и дали го прави съзнателно. Защото такъв човек може да е и само един **проводник** на действата, които се из-вършват около него, когато Небето работи, понеже белите маги **рядко** употребяват съзнателно оперативната магия с определени формули, движения, инструменти и т.н. Това оби-к-новено е приоритет на черните маги, докато Бялата мàгия е нещо изящно, едно постоянно бликащо действо в присъствието на хора, които са свързани с Небето и с Доброто. Но те самите рядко ползват, а някои и никога не употребяват*

съзнателно формули, движения или други методи, за да предизвикат подобни явления. Чудесата около тях стават просто и естествено, защото светлината, която те излъчват, произлиза от Бога.

Веднъж аз бях в къщата на вуйчо ми Славчо Славянски на Изгрева, докато той беше в Швейцария. Беше валял много силен дъжд, даже беше силен град тогава, а в същото време бате Крум живееше на палатка в една градина, в един двор на Изгрева. Ето, тука разправям случая по-подробно. Той тогава не желаеше да съди едно младо семейство, което живееше без наем в къщата, който му принадлежеше по наследство в Павлово. Имаше си документи, но не можеше да си позволи да търси своето право дори по справедлив юридически начин и да изгони едно младо семейство и когото и да е друг. Не е като извергите без душа. Той не искаше да включи съдебно-изпълнителната власт да търси своите права, защото беше най-съвършеният християнин, когото ние познавахме. И така, той беше вече на възраст, при това имаше вече тези неприятности с плеврита си. И дъждът го завари в палатката. В палатката му беше нахлула вода близо една педя, и беше намокрила всичко, заедно с цял пласт ледени топчета от градушката. Аз знае, че може да стане такова нещо, отидох веднага и помогнах да изкараме мокрите завивки и му казах: "Идваш при мене, защото това е цяла къща, а ти си първият приятел на вуйчо ми още от детството и аз никога не мога да те оставя така." Той дойде и аз го настаних в най-хубавата стаичка на леглото, където е спал и Учителят. Оставих го да спи, да почива и да се стопли, защото имаше опасност отново да настине и да се разболее фатално след операциите. Аз съм го питал защо, след като няма намерение да живее в Павлово, в своята къща, не продаде този имот, а той ми отговори: "Но как ще го продам, като от там ще

трябва да изгонят това семейство?" А всъщност, тези хора не му даваха никакъв наем – те просто бяха завладели къща и въобще не се интересуваха, че са в чужд имот.

И така, точно същия ден следобед, когато продължаваше да ръми дъжд, аз реших да изнеса една саксия с цвете навън, за да може да го вали дъждът. Изнесох саксията, но се сетих, че не съм взел чинийката отдолу, за да не се окаля саксията. Върнах се да взема чинийката – обикновена порцеланова чинийка. Междувременно, когато минавах обратно с тази чинийка в ръцете, случайно погледнах в стаята – вратата беше отворена – и видях как, уж насън, той се усмихваше загадъчно. Излизам аз навън и виждам, че под саксията вече има чинийка... Бях абсолютно уверен, че именно за това се върнах - да взема чинийка и да я сложа под саксията.

Подобен случай имахме и с една приятелка, когато бяхме един ден на Витоша. Аз имах една четка за обектив, която беше като писалка с капачка и не можеше да се познае, че е четка, освен като се свали капачката и се завърти винтът отзад. Но се оказа, че на Витоша - там, където ние се събирахме, на брезичките, - аз съм бил забравил това нещо там и те са го намерили – той и тази приятелка. Той й казал: "Вземи го да му го предадеш по-надолу, като ги настигнем." И пред неговите очи тя взима тази "писалка" и я слага в чантата си, за да ми я предаде. И някъде чак към Симеоново те ни настигат и той й казва пред мене: "Сега му предай тази писалка." Тя даже не е знаела, че това е четка за обектив и мислела, че наистина е писалка. Тя отваря чантата си – никаква писалка вътре! Учудено възкликва: "Но аз пред очите ти я сложих в чантата! Нали видя? Къде може да отиде?" А той, както винаги, усмихвайки се загадъчно, ми казва:: "Я виж пък ти, слу--чайно да не си я взел?" И аз бръквам във вътрешния джоб на сакото си и я изваждам оттам... И после той ми каза: "Тези

малки фокуси понякога си ги разрешавам..." Той ги наричаше "окултни фокуси", а фактически никакви фокуси не бяха те и той ги правеше, когато счетеше за необходимо да се засили вярата на някого, в случая - на Маргарита.

Имаше един друг подобен случай – бяхме пак някъде на Рила, разговаряхме както обикновено и много добре си спомням следното. Един приятел-художник, Мончо, беше закачил баретата си на отсрещната стена, на закачалката. Спомням си ясно как Венно, обяснявайки нещо – а той съвсем програмирано е правил това, - ни говореше: "Ето, например, да вземем една обикновена барета" – и посочва към баретата на Мончо на закачалката. И ние всички поглеждаме към тази барета, защото бате Крум даваше някакъв пример, философски и окултно обясняваше нещо, но ние после разбрахме защо толкова пъти ни е посочвал тази барета на стената, за да можем да разберем после какво стана. И изведнъж той пак се обръща и посочва към баретата на стената, но... баретата липсва на стената, няма я на закачалката, изчезнала... А никой не беше ставал, нито пък беше паднала на земята. Ние се чудим какво става, започваме да търсим баретата – няма я и я няма! И тогава той се обърна към Мончо: "Мончо, я стани, да не би пък нещо ..." - И Мончо стана, а баретата беше... под него! Той се оказа седнал на същата тая барета, неговата, която беше на закачалката, без някой да е ставал от мястото си...

Ето такива неща ставаха около Венно, които той скромно, даже някога на смях, наричаше "окултни фокуси"...

Споменах за неговия воден плеврит. Ето случая по-подробно. Ние сме дълбоко убедени, че в случаите, когато Учителят е боледувал и някои Негови специални ученици са боледували, това не е израз на техни недостатъци, защото за нас това са и бяха едни съвършени хора. Тези ученици, за които

*разказвам, са хора, които бяха много близко до едно не-постижимо за нас съвършенство, и ние разбирахме, че чрез тези техни тежки страдания и болести те всъщност поемат карма на народа – **нашата** карма, кармата на човечеството. Аз тогава добре си спомням каква може да бъде причината, за да поеме той поредния тежък удар, който се очакваше върху една приятелка, заради това, че тя не го разбра. Той пое този удар и допусна да се разболее от тази болест, а именно водния плеврит. Имаше една безкрайно ценна приятелка, с която той дълго беше общувал, много близка негова сродна душа, която не можа да го разбере в един сложен момент на взаимоотношенията им, когато се появи една нова приятелка, която също се почувства, много близка с него. Това са много сложни проблеми и сестрите по-трудно ги разрешават, обикновено никога. И винаги става така, че ако не са агресивни и не изразяват демонстративно ревността си, те я преживяват пасивно, като си отиват "завинаги" тихо, но с горчилка и дълбоко оскърбени. Така и тази негова приятелка, като дойде втората, за която говоря, оскърбена се оттегли от групите, в които ние се срещахме толкова много години и от екскурзиите, които правехме. Тя не можеше да преживее лесно това, че се е появила нова приятелка, също много близка негова душа. Не мога да кажа дали го направи демонстративно, или понеже й беше много тежко, но тя започна да се среща с един друг необикновен брат и отиде в неговия кръг. Започна да ходи с **него** по планината и да се събира с **неговата** група. Един брат, за който можеше да се каже, а и аз го знаех от опит, че е диаметрална противоположност на нашия човек в много отношения. Казвам това с най-добри чувства, съвсем учебно, заради опитността си, тъй като аз много дълго време бях под влиянието именно на този брат и разбирам защо тя отиде при него. В отчаянието си или може би поради теж-*

кото преживяване на този случай – ако въобще съм прав в предположенията си, - тя просто искаше да потърси утеха при един друг мощен дух, за да бъде под неговото крило, а може би и по такъв начин да даде да се разбере, че е огорчена и оскърбена. Ние по-късно ще разберем как, заради някои наши лични чувства, някой напреднал наш брат поема удара на съдбата върху себе си под формата на страдание, нещастие или болест, защото именно от любов към този, който е сгрешил, който е допуснал отрицателна оценка или отрицателно чувство, той се нагърбва лично с обратния удар, тъй като не може да престане да обича. Престават да обичат... но да не казвам сега кои.

Не мога никога да забравя каква висока класа беше той и в скиорството и как постоянно ни водеше на ски през зимата на Рила, която иначе е недостъпна тогава без пробита пътека. И как предимно само двамата сме били на ски и сме се качвали по най-високите места на Рила със ските. Не мога да забравя никога случая, когато веднъж падна мъгла и в най-гъстата мъгла той ми каза: "Сега ще правиш точно това, което аз правя, няма да се отклоняваш нито сантиметър от моя път." И помня как с тая техника на обратно стъпване с едната ска и на зиг-заг правехме много стръмни, почти отвесни слизания с обръщане на ската на 180 градуса. Аз виждах, че това е някакъв много стръмен склон, почти отвесен, и как той, много майсторски, в продължение на 2 часа успя да ме прекара през това много опасно и единствено възможно място, където той прецени, че няма да падне лавина. Ние успешно слязохме и отидохме в хижата.

На другия ден, когато времето се изясни и аз погледнах нашите следи от ските и през какво място сме слезли, тръпки ме побиха. Никой не би могъл да повярва, включително и големи майстори планинари и алпинисти! Даже бяха излезли

една група алпинисти и, гледайки нашите следи, казаха: "Това са магьосници или безумци, които са слзели оттам!" Това наистина е немислимо да слезеш със ски, дори и да си алпинист, в такава гъста мъгла по такъв вертикал, и то късно следобед, когато вече става тъмно. Този човек имаше необикновени възможности.

Аз вече разказах за случая с групата алпинисти-състезатели, които тръгват късно следобед от х."Седемте езера" за х."Иван Вазов" и как той ги е спасил от сигурна смърт.

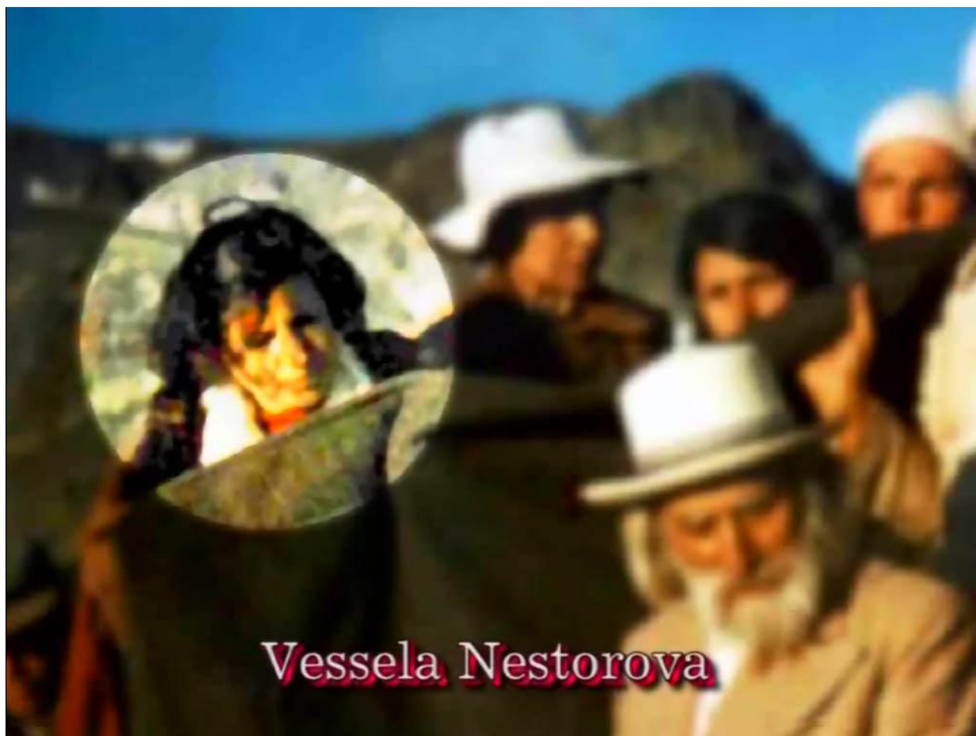
Спомням си, един ден, в неговия дом, в стаята му, как веднъж той отвори своя гардероб – това може да прозвучи прозаично, но го казвам, за да мога да допълня картината и да осветля под още един ъгъл неговото отношение към съвместното съжителство с жена на една територия – брачно или небрачно. Въпреки че той имаше брак - жена му, сестра Ярмила, беше заминала за Париж. И когато той си отвори гардероба, ние видяхме изпраното му и неизгладено бельо, което той бе навързал на топки.. ***Така*** *беше го подредил – на топки на топки, а не както го подрежда една домакиня, след като го изглади. Една приятелка тогава се обади: "Ето, виж-даш ли, бате Крум: като нямаш жена вкъщи, дрехите ти не са изгладени и подредени, а са така на топки на топки .." А той каза: "Така е, но ако бях допуснал да живея с една жена вкъщи, която да ми подрежда къщата и всичко да ми е под конец, аз трябваше да внимавам с нея и да се съобразявам с нейните капризи и поучения. Така че, по-добре бельото ми да е на топки, отколкото душата..."*

По въпроса за това, как изглежда една човешка душа "на топки" поради несправедливите и злобни забележки на несъзнателни същества, ние имаме достатъчно преживявания и ежедневно наблюдаваме примери в живота около нас. Аз съм пропуснал продължението на един разказ на майка ми. Ще

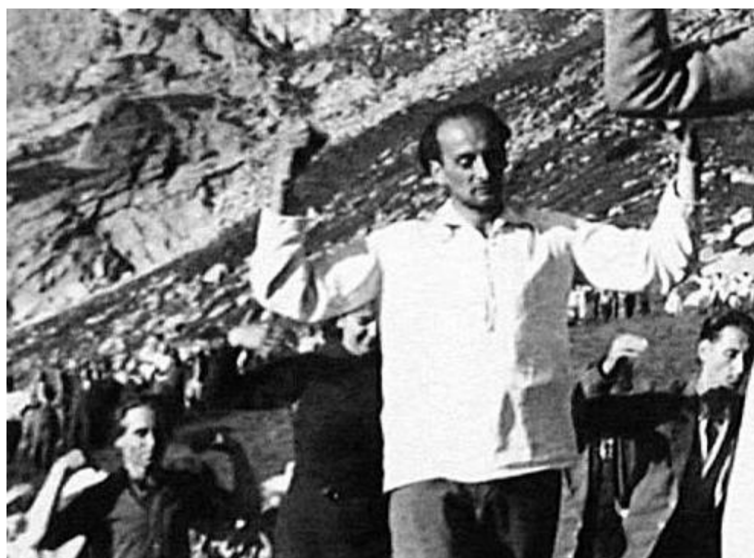
пусна предишната касета накрая, защото тя категорично отказа да сваля разказа от касетата писмено, тъй като там се споменават имена. Но съм длъжен все пак, в интерес на истината и на историческата правда, да разкажа за това, което тя днес продължи да ми разказва, като няма да включа имената..

"И така, когато аз вече разбрах – казва ми един ден тя и аз пускам на запис, –че моето появяване в един дом, където не бях желана и ми се казваха какви ли не лоши думи, е вече неуместно, за да не се развали едно "семейство", аз се оттеглих оттам. Почувствах, че правилно съм постъпила.

Един ден Б. – продължава разказа си тя – просто ме хвана за косата, вдигна главата ми нагоре и каза: "Ти знаеш ли какво значи карма!? Ти знаеш ли какво значи дългът на окултния ученик – да изплати кармичните си задължения?" И – казва – ме гледаше толкова тъжно... И тогава аз си обясних откъде може да идва проблемът. Точно в този момент, когато той говореше това нещо, носеше някакви списания. И аз – казва майка ми - видях на корицата на едното списание образа на една млада жена, която изключително много приличаше на неговата съпруга от Братството, но като млада. И, когато я сравних с лицето й тогава, осъзнах, в момента, макар и все още младо, то бе съвсем омрачнено, потъмняло, рухнало. Това показва, че постоянните нощни тревоги и бдения да не би нещо да се случи и някоя да се приближи до този, когото тя вече е хванала, са станали причина тя да се измени толкова много и така старчески да помръкне. Затова аз реших да не допринасям за това, което сега нарекох "стоене на нокти" – и да се оттегля."

Един от най-силните моменти в моя живот беше срещата и запознанството ми със с. ***Весела Несторова****, при която именно той, Венно, един ден ме заведе. На снимката тя е вляво и държи пелерина, за да прави зàвет на Учителя. Имената на хората на тези стимки тук са на латиница, защото са от един филм за Запада. Онзи с тефтерчето е човекът, който е трябвало да си плаща кармите, но на 85 години прегърна майка ми и й каза: "Аз умея да чакам!"...*

Чудно нещо, как до този момент (а аз съм израсъл на Изгрева) не бях общувал с Весела; или ако я знаех по лице, просто никакъв контакт не съм имал до този момент с нея. Или просто е било определено именно чрез Венно да се свържа с нея. Отидохме в нейната чудна къща на горния етаж на ул. "Симеоново"№8 на Семинарията. Когато влязохме, тя ни посрещна по такъв така сякаш и тя не беше ме виждала – а много добре знаеше чий син съм. Но истинските срещи са нещо друго, а не физическото познаване на някого. Знаем, че тя е била в Америка, че там е завършила консерватория със специалност пиано. И той много настоятелно я помоли да изсвири някои от своите мелодии, от своите импровизации и композиции, които тя не записваше с ноти, защото ги знаеше наизуст. И всеки път, когато ги свиреше и пееше, тя импровизираше, внасяше изменения. Тя беше гений, един свръхмедиум в най-високия смисъл на думата, и нейното свирене и пе--ене, на мен лично, ми въздейства така, както никой досега профе-сионален или окултен музикант не ми е въздействал. Мога да кажа,

че имам само един приятел, с когото отдавна не съм се срещал – казва се Цветан, пианист. Само той ми е въздействал със същата сила и е стоплял със свиренето си една моя чакра, тъй както се случи онази вечер при Весела.

Това са кадри от филмчето на баща ми с Учителя и Братството в Мърчаево, лято 1944. Весела е с бай Ради (Ради Танчев).

Тази вечер тя изсвири една мелодия на пианото и пя, като каза, че е чула и видяла Тайната вечеря на Исус и Неговите ученици. Тя изсвири и изпя песента, която те са пели на Тайната вечеря. Невероятно беше чувството което изпитах тогава! С много голяма радост тогава бате Крум виждаше как на мен това ми въздейства. Фактически, той направи този контакт между нас, за да възстанови този наш древен контакт с нея от векове. След това тя изсвири една своя композиция, казвайки, че това е песента на Посветените от някакъв манастир на височина 4000 м. в Хималаите, обаче слушана от много по-високо... Каква мелодия! Един източен мотив, който ме развълнува така силно, че именно той

предизвика тази топлина и светлина в областта на слънчевия ми сплит, тези сълзи, които извика у мене и този възторг, това щастие, това неземно опиянение на душата ми. Те бликнаха, именно когато тя засвири, някъде във високите октави, една малко тъжна тема, казвайки: "А ето, това са камбаните на манастира "Тянгбоче" на няколко хиляди метра по-надолу в Хималаите - как вятърът ги носи нагоре на талази..."

Мистик от първа величина, неизмеримо дълбока душа! След това тя ми разгледа хороскопа и каза много важни неща за мене – такива попадения и такива откровения, които само Венно може да ми каже И си спомням много добре в нашите разговори след това, как тя - единствена между сестрите, които познавах, с разбирания на такова ниво - ми обясняваше отношенията между мъжа и жената. За техните истински взаимоотношения аз чух за пръв път именно от нея най-задоволителни обяснения в духа на Учителя по един нов, оригинален и съвършено нестандартен начин. Тя не само ци--потвърждаващи мисли от беседите, но и разказваше с охота

за случаи и лични разговори с Учителя на тази тема, и на други, също много дълбоки теми.

Тя, например, казваше: "Мнозина ме обвиняват, че моите приятели са предимно мъже и че аз не се разреших да свържа живота си само с един човек, а демонстрирам своята свобода да общувам с повече от един". Амунда твърдеше, че е преродената Мария Магдалина. В света има хиляди духовни жени, чул съм това и от млади приятелки в България, че и те са тя... Няма противоречие - великите духове се прераждат или вселяват в много тела. Пък и фантазията не е лошо нещо, когато ти се иска да си Божи човек, а не някоя модна човешка или адска звезда...

Държа да се знае, че това не беше пропаганда на някакви разпуснати отношения. В никакъв случай тя не беше личност в този план, тъй като нейното излъчване е съвсем друго. Тя казваше, по подобие на Хамлет, че никой не може и няма право да свири на душата й, ако не е виртуоз. Обясняваше защо не може да общува само с един човек и да концентрира чувствата си само в един обект, да насища валенциите

си само с една или две връзки. Хамлет говори за флейта, а тя - за много по-грандиозен инструмент. Каза: "Аз съм един много сложен божествен един орган с множество клавиатури и регистри и безброй тембри. Как ще допусна само един човек да се опитва да дрънка с един пръст или с юмрюци на този великолепен орган, който ми е поверил Бог? Дори и да е много добър музикант, аз много добре зная, че няма такъв, който може да свири едновременно на моите 10, 15 или 100 клавиатури и на моите хиляди и милиони регистри, които съм способна да извлека от душата си или с които е способен да звучи този много сложен духовен инструмент. Затова, за да бъда щастлива и доволна и да мога пълноценно да раздавам щастие и мъдрост и живот на другите, на мен ми е необходимо на този сложен орган, който представлява моята душа, да свирят много виртуози. защото те, свирейки едновременно и последователно на клавиатурите и ргистрите ми. ще извлекат много по-голяма част от това, на което е способен един посредствен музикант. Как така ще допусна цял живот да свири само на една тема или само един човек на само една от моите клавиатури! Някой съпруг, който да налучква с показалеца си "Свирил кос" или - с две ръце - най много Котешкия марш?"... Не ми е достатъчен и Рихтер, ако ще свири само на една от клавиатрлите ми!

*Тя отдаваше извънредно ново и неочаквано за нас значение на планетата Меркурий. Понеже ние всички до този момент – от литературата и от това, което самият Венно ни беше учил – знаехме, че това е планетата на мисълта, че е **ментална** планета. Че се занимава и с менти и ментета... И всички ние бяхме възпитани в този дух, а тя изведнъж, разрушавайки всичките ни представи, каза: "Не! Тя е планета на **любовта**." И аз казах: "Е, как, нали **Венера** е планетата на Любовта! Нали **Нептун** е планета на Божествената Любов, а*

Венера - на личната любов, любовта с обект? Това е ***аз-букaта*** *на астрологията! Как е възможно ти да казваш такова нещо?" – И тя говорѝ толкова за-дълбочено, в духа на Учителя, защо Меркурий е планета на любовта, че ние после години наред в нашите наблюдения нееднократно се уверихме, че Меркурий наистина е планета на* ***проявената*** *Божия Любов,* ***практически*** *проявената Любов. Много често любовта е субективна, често не се изявява, само се чувства, но не излиза наяве. Весела обясни, че Меркурий трябва да бъде силно поставен в хороскопа на един човек или да прави силен аспект, за да може любовта да се прояви* ***на дело*** *в човешките взаимоотношения. Много по-късно срещнахаме една разширена формула на тази, която знаехме отпреди години ("Христос е Човекът на* ***проявената*** *Божия Любов"), а именно: "Христос е Човекът на* ***изявената, проявената и осъществената*** *Божия Любов". Без Меркурий, и трите тия неща няма да станат. Любовта е* ***токът****, но за да протече, трябва да има ключ или щепсел и контакт -* ***разбиране и човек,*** *който да ги съедини.*

Със сигурност, съвсем неслучайно Весела е дала не само Меркуриевия, но и ***Нептуновия*** *ключ към безсмъртието. Петър Пампоров ни каза, че е написал текста към пентаграма в паневритмията; а Весела потврди, че енеин текстът на "Слънчеви лъчи". Има и други мнения, но аз съм чул това лично от нея. Ако това важи и за втория и третия текстови вариант към основната мелодия, то в единия е изразен в синтетчна и абсолютно съвършена форма именно Нептуновият ключ:* *"Ти си ме, мамо, с* ***чисто*** *сърце родила: да обичам* ***всичко живо*** *в цялата вселена"****.*** *Тук е казана* ***цялата*** *тайна - нещо като шперц към всички врати на възкресението и безсмъртието.: Чисто е само онова сърце, което може да обича* ***всичко*** *живо. Значи, не само едно или две*

*същества - **всички**! А като поставим философското ударение върху "**живо**", попадаме на съществата с **монада,** с искра от **Бога.** Те се отличават с **постоянно** бликаща любов, с раз-познаване на **постоянно** бликащото Слово. Останалите, дори и да умуват, да се мърдат, да "преуспяват", да говорят, не са живи. Те имат **само** един живот на земята - изгниват като есенната шума, не се прераждат. Занимават се с мисъл за се-е си, с недаване. С даване само на тия, от които имат ма-ериална или астрална изгода. Бог ги е пуснал сред нас, за да се научим да различаваме. Щом някой се прераждa, дори и да подражава на **шумата**, за него **има** надежда. Ако не по-рано, поне на 777-ото си прераждане със сигурност ще разбере, че Любовта е **радиално, тотално** самораздаване. Ставаш **звор**, ставаш **слънце**! Затова, именно, Весела Несторова - Амунда - държеше да е напълно свободна да обича именно такива съ-щества и души; именно те съвокупно да свирят на душата й - този великолепен орган във вселенската катедрала.*

Каква беше причината, години наред една несъзнателна душа да не й дава да разгърне тази своя свобода, това е друга тема.

Мога да разкажа още много неща за тази любима сес-тра, но това мое впечатление от онази паметна вечер, кога-то Венно ме заведе при нея, си остава и ще остане неизличи-мо. Тя разказваше за много случаи на лични опитности с Учи-теля, както разказаха и други хора, но аз вярвам, че всички тия опитности братята и сестрите вече са разказвали ня-къде и се ми се иска думите им да бъдат издадени без изкривя-вания. За съжаление, днес виждаме точно обратното.

Не е в рамките на тия мои спомени, на тия мои разкази за Братството, да преразказвам неща, които не съм чул с ушите си. Мога да гарантирам само за това, което съм преживял лично в общуването с тези прекрасни същества, с

тези необикновени братя и сестри, които дадоха съвършено ново направление на нашия живот и без които ние сега щяхме да бъдем много по-тежко натоварени с неразрешими противоречия и нямаше да можем да издържим в този труден свят.

Проблемът на Весела, като дух в ***женско*** *тяло в това прераждане, - а именно любовта с* ***обект****, - каквото и да пише и да говори, стана болезнен за нея в последните десетилетия на живота й. Не изключвам той да е стоял остро и в младостта й, даже много повече. Той залива като океан всичките й посестрими, ние не знаем изключения. Затова е много важно да разкажа за начина, по който Венно се е борил за душата на тази сестра. След като тя се върнала от Америка, пристигнал един богат американец, с който тя се е познавала там и е имала много близка връзка с него. Дотук - нищо лошо. Той е бил искрено влюбен в нея, много я е обичал и дошъл тук, за да си я вземе. Да се оженят в Америка, да си уредят жи--вота, да имат деца и пр. - с една дума, да бъдат обезпечени и щастливи. Тя самата го е обичала, и в момента на неговото пристигане по време на Учителя, докато Той е бил още физически тук, на Земята, тя изпаднала в голямо раздвоение. Била е готова да замине в Америка с американеца и да остане там завинаги, защото този млад и хубав човек й предложил сърцето си. Бил е богат, със сигурност е щял да бъде и бащата на децата й, тъй като тяхната връзка е била много силна. И още нещо не без значение за артистичните души - искал е тя да развие там своята кариера на пианистка, на композитор. Какво повече?*

- И тогава – разказваше ми Венно – аз почувствах, че това ще бъде за нея краят, ще бъде за нея началото на разрухата, на старостта, на болестите и нещастията. Защото тя щеше да се отклони от пътя си за векове. Не че любовта

и бракът са нещо лошо, а понеже епохата, в която Учителят е дошъл някъде, е кардинална. На нашата планета това става официално само през 2000 години. Ти да си издържал конкурс сега да се родиш българин, да се срещнеш лично с Бога на земята, когато е дошъл като Господ между хората; да си попаднал в Ятото, което е твоето семейство от безброй векове и години, и да излезеш от него да тръгнеш да правиш лично щастие някъде, без то да е в плана на Небето за тебе, това какво е? Колко сестри и братя, които сториха това без да се допитат, сега са здрави и живи? И тогава – продължи Венно – аз разбрах, че трябва да воювам. Това беше случай на живот и смърт. Самата физическа смърт щеше да я покоси за броени години, но много по страшна щеше да е ду-ховната й смърт, неизвестно за колко века или хилядолетия. В продължение на няколко седмици - казва той – аз бях буден денонощно и воювах с този човек от разстояние, воювах за нейната душа, за да не замине тя в Америка и да не се затрие там без всякаква надежда."

По какъв начин е воювал, той така и не каза. Но ние знаем как воюват Посветените. Аз съм сигурен, че той е воювал само с благородните методи на Бялото Братство, а не с отрицателни средства, защото това е недопустимо, а за хората с душа - просто невъзможно. При това този младеж не е бил с нищо виновен - тук не става дума за битка-наказание. Аз съм убеден, че Венно е воювал с всички допустими благородни средства на всички полета, за да може все пак да не влезе тази сестра, с нейната огромна мисия за земното човечество, в орбитата на едно лично щастие, което би я отклонило за векове. Той разказваше, че Учителят я е наричал "Посветителката на американския народ". Тя е първата, която започна да превежда на такова ниво на английски беседите на Учителя. Ние чакахме с трепет нейните преводи, за да мо-

жем да ги изпращаме на запад, да се публикуват. Това обаче не значи, че трябва до прекара живота си на американска тритория. Друг е въпросът, че имаше българи, англичани и американци, които спореха дали стилът на преводите й е подходящ за днешния ден. Едни искаха да я редактират и да го осъвременяват, други защитиха тезата, че тя е майстор на трансформационната граматика в духа на онова време и затова предава духа на Словото по-близко до оригинала. Някъде по-нататък разправям как аз, един ден след много години, влязох в един хотел в София с пълна чанта с тия нейни преводи, за да я предам на Михаил Иванов или на Наско Ванчев, който ме заведе при него. Оставих им я настоятелно, понеже знаех, че на излизане ще ме арестуват.

Битката на Венно, а чрез него всъщност на Учителя, понеже Той е бил напълно в курса на проблема и е присъствал в нея плътно, била успешна. Външно те не оказали никакво давление върху Весела, а още по-малко - на годеника й. Не са използвали и никакви психически или магически методи да я манипулират по някакъв начин, за да промени решението си. Такива неща в Бялата Ложа няма. Най-могъщото оръжие е молитвата към Бога и падането на колене пред душата на някого да направи своя избор правилно - в полза на душата си, на еволюцията си, на народа си, на своята настояща общочовешка мисия. Нещо повече - ако Амунда постъпи така, ще бъде спасена и душата на човека, когото обича. Ако е с монада, той неизбежно ще разпознае Водача и Ятото и също ще предпочете тях. Там вече, може и да е още в този живот, би могло да има гнездо и за двамата.

Весела получила вътрешно просветление. Тя обяснила на американеца, че не може да се омъжи за него, колкото и да го обича. Без да прави сцени и драми, той се върнал в родина та си. Тук отново ми изниква реплика от един изключителен

филм: "Толкова много те обичам, че мога и ***да не живея*** *с тебе!..."*

Когато сме горе в Школата, дават се проследявания "онлайн" на живота и съдбите на хората. Не изключвам духът на Весела горе, заедно с Венно и Учителя, да е наблюдавал още веднага въпросния възлюбен от Америка може ли да се утеши и колко бърже ще се утеши... Като не постигне нещо, човекът с астрална или ментална мотивация много лесно се отчайва или си намира заместители. Ние не можем да кажем нищо лошо за този млад човек, понеже си е напълно нормално той да иска прекрасна и любима жена и да си направи семейство. Бяла къща до езеро, пет автомобила, любим и просперираш бизнес, напълно достатъчни и нарастващи авоари в банките, щастливи и много интересни пътувания със яхтата по цял свят със семейството си... Ако го види така Амунда след една, две, три или пет години през "телескопа" на Школата, ще се убеди, че той не е бил за нея.

Ако обаче и той една нощ сънува Учителя, без да Го е виждал никога даже и на снимка, както е ставало и става с много хора по света, и Учителят му каже "насън": "Идвай в България!", това е друг въпрос. Може да му го каже и след 10, 20, 30 години - иска се изпитание за разпознаване на Словото, за висок идеал, за въздържателство, вегетарианство честност, безсребърничество, благотворителност и пр. Ако при това през всичките тия години той сънува Амунда и само Амунда, с тенденция това да продължи до края на живота му, и не я замести с никоя друга, нука заповядa. Не че човекът на Новото не обича и други души, но ако е срещнал сродната си душа, тя е ***сърцето*** *на галактиката.*

Когато тя запитала Учителя (Венно също е присъствал): "Учителю, аз все пак имам ли някаква мисия в Америка, ще отида ли пак там в този живот?", Учителят казал: "Няма

да бъде скоро. Много, много години ще минат, но наистина ще отидете в Америка. Ще бъдете една малка група. Ще минете групово през Франция."

Това важеше с пълна сила и за Венно, и за хората, които той бе набелязал да изпълнят това поръчение с едно братско бусче през Европа до Америка. Говореше ни за това съвсем сериозно, мислехме да събирахме вече и пари. До този момент това не се е осъществило, Венно и Амунда си заминаха. Но след като Учителят го е казал, това при всички случаи е неизбежно.

Прогнозата на Учителя няма да се осъществи в познатите ни техни физически тела. Обаче, тъй като думите на Господа на две не стават, няма абсолютно никакъв вариант те да не се изпълнят дословно и пунктуално. Чрез вселяване или въплъщение, Венно и Амунда може да са пак сред нас, може да дойдат много скоро отново... Ние не сме напълно слепи - ще ги качим на буса за Франция! Или те ще ни качат, ако заслужаваме...

Искам наистина да оставя на приятелите този завет на бате Крум, Венно, който не забравяше тези думи на Учителя. Да имат предвид съвета му да се организираме с някакво превозно средство, в което можем да се качим най-добрите приятели, да минем през Франция и оттам да отидем в Америка. Там да помагаме на душите да навлязат в Учението, да научат песните, паневритмията и пр. Това съвпада и с едно пророчество на Ванга специално за моето семейство: "Ке пътуват преко мòре – нема

да е скоро, ама ке пътуват." Едно нейно пророчество за мене вече се изпълни; защо да не се изпълни и това?

Ще видя дали нататък съм разказал още няколко случая с Весела Несторова, които са важни, не бива да се изпускат. За всеки случай, ще ги маркирам тук:

1.Личното послание до нея с предупреждение да възстанови свободата си - и нейната реакция; 2.Обиколката й в Кавказ; 3.Гостуването й в Норвегия и Шотландия; 4.Общуване и проблеми.с нея в последните й години.